

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 46
23 de gener de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 25, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a afrontar la violència per motius polítics (tram. 300-00122/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre l'avantprojecte de llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana (tram. 300-00128/10) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre la pèrdua de drets en matèria sanitària (tram. 300-00123/10) p. 13

Interpel·lació

al Govern sobre els drets de les dones (tram. 300-00124/10) p. 18

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències sanitàries de les retallades (tram. 300-00125/10) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació (tram. 300-00126/10) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre el Fons de cooperació local (tram. 300-00127/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut mental (tram. 302-00109/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 302-00110/10) p. 45

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats (tram. 302-00111/10) p. 52

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones amb dependència (tram. 302-00112/10) p. 59

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional (tram. 302-00113/10) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació (tram. 302-00114/10) p. 73

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Interpellació

al Govern sobre les mesures per a afrontar la violència per motius polítics (tram. 300-00122/10)

Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. I la reprenem amb la primera interpellació, sobre les mesures per a afrontar la violència per motius polítics. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats. Honorable conseller, li fem aquesta interpellació preocupats pel deteriorament que s'està produint a la convivència a Catalunya, sobretot perquè aquest procés de ruptura que vostès han endegat està tensionant cada dia més la societat i provocant episodis d'enfrontament i agressivitat que estan malmetent la qualitat democràtica, guanyada amb molt d'esforç per tota una generació.

Ens deia ahir el conseller Homs, no sense un punt de sorna, que nosaltres som un partit molt preocupat pels drets civils. I, miri, en això li haig de donar la raó, sense que serveixi de precedent. Però també estem molt preocupats per les llibertats públiques, per la llibertat d'expressió, per la lliure opinió i pel respecte a la pluralitat política, que és la base de l'estat de dret i el fonament de la democràcia. I tot això en aquests moments està en risc, perquè s'ha posat en perill la convivència de forma irresponsable per part del Govern amb tot aquest procés de ruptura i confrontació, que està embravint especialment aquelles persones intolerants, que no tenen cap respecte ni per la democràcia ni per la llibertat, i que no dubten a utilitzar la violència per tal d'imposar les seves idees, amb la clara intenció de coaccionar i intimidar els que en discrepen.

Miri, tinc la sensació que la societat catalana s'està convertint en allò que el Natan Sharansky, en aquell famós llibre que es deia *Al·legat per la democràcia*, anomenava «la societat de la por»: una societat on la gent no es pot expressar lliurement, on la gent té por d'expressar les seves opinions i que, a més a més, pa-

teix de forma –lamentablement ja comença a ser-ho– habitual agressions a seus, agressions a militants, pintades, actes d'intimidació, coaccions i, en definitiva, tot allò que s'anomena «violència política», que busca objectius polítics i arraconar tots aquells que discrepen, i que és intolerable en una societat lliure, democràtica, en l'occident del segle XXI.

I des de Ciutadans veiem amb preocupació com aquestes accions comencen a ser habituals, sense que ningú els doni importància. I en democràcia no pot haver-hi ni una sola escletxa ni per a l'agressió ni tampoc per a la impunitat. I li fem aquesta interpellació perquè el que volem és saber exactament què estan fent o què pensen fer per evitar-ho.

Miri, conseller, les seus de Ciutadans han sofert en els últims mesos sis agressions. Sis agressions en què les nostres seus han estat destrossades, han estat increpats els nostres militants, i han patit situacions de violència, allò que podem anomenar «violència política». I, miri, això és el que nosaltres ens trobem habitualment a la nostra seu. (*L'oradora mostra a la cambra un full amb una imatge.*) Això és el que pateixen els nostres militants quan munten les seves carpes als carrers. (*L'oradora mostra a la cambra un full amb una imatge.*) I aquesta és la situació en què ens vam trobar una de les nostres seus un dia al matí. (*L'oradora mostra a la cambra un full amb una imatge.*)

Aquestes coaccions atempten greument contra la democràcia i la llibertat, ja que amb elles el que es pretén és limitar el dret dels ciutadans, de les organitzacions i de partits, així com dels seus militants i dels simpatitzants, a expressar les seves opinions, les seves idees, i a organitzar-se lliurement a fer actes al carrer, amb normalitat, cosa que hauria de ser normal en una democràcia, i a defensar les seves posicions polítiques o a manifestar-les públicament sense tenir por de fer-ho.

I en aquests moments la situació s'està començant a complicar. I no podem permetre'ns, conseller, contemporitzar amb aquestes actituds i amb aquests comportaments, ja que si es toleren, ja sigui per negligència o per una suposada afinitat amb aquells que les practiquen, la democràcia a Catalunya s'està posant en risc, està en aquest moment en risc. I li dic això d'afinitat no per casualitat, conseller, sinó perquè en algunes ocasions, des de determinats partits polítics o de les seves organitzacions afins, es llancen missatges que encoratgen aquestes persones intolerants a tenir actituds i conductes de coacció i intimidació.

Miri, un dia ens vam trobar amb aquest tuit: «Bon dia, l'animadversió pel dret a decidir dels sectors espanyols o partits en ple segle XXI no pot sortir gratuïta.» Tuit de Convergència i Unió –tuit de Convergència i Unió. Què vol dir «no pot sortir gratuïta»? Que hem de pagar per discrepar, conseller? Hem de pagar?

En l'últim any s'ha parlat des del Govern de llistes de greuges, de llistes de catalans bons i dolents, d'afectes o no afectes al règim..., i davant d'això, conseller, no podem continuar mirant cap a un altre costat. Però el més preocupant no és solament que el Govern de Catalunya miri cap a un altre costat o que practiqui una ignorància calculada; el que ens preocupa és que

en algun moment algú pugui pensar que no es vulguin compartir els mètodes, però sí la finalitat.

I aquesta actitud ha embravit algunes organitzacions i els seus membres, que realitzen actes d'intimidació a les seues d'organitzacions polítiques, actes que atempten contra la pluralitat, el lliure exercici de la política, la democràcia i la llibertat.

I, miri, li posaré alguns exemples que vostè ja coneix. (*L'oradora mostra a la cambra un full amb una imatge.*) Quan el partit de Ciutadans organitza un acte públic hi ha algun partit polític o alguna organització afí que fa aquest tipus de cartells per tal d'evitar que algú s'expressi amb llibertat a Catalunya. (*L'oradora mostra a la cambra un full amb una imatge.*) O, per exemple, determinades organitzacions polítiques també afins a altres partits polítics fan això: «Fem-los fora», amb la intenció que determinades organitzacions polítiques o partits que tenen idees diferents quedin fora de la pista política.

Miri, no ens podem omplir la boca parlant de llibertat i fer-ho servir com un eslògan i que quedi bé, com un motiu de màrqueting, quan no permetem o no creem les condicions perquè aquesta llibertat, aquesta defensa de la pluralitat política, que significa que hi hagi diferents manifestacions de la voluntat popular, de la llibertat com a fonament de la participació política, es pugui exercir en llibertat, perquè l'estem malmetent.

I, miri, jo el que penso és que a la societat catalana la llibertat, conseller, la llibertat política, la pluralitat política, la diversitat d'opinió, no pot ser només patrimoni d'uns pocs. Aquí s'ha de poder exercir la diversitat d'opinió, la llibertat d'expressió, la pluralitat política amb absoluta tranquil·litat. I és necessària una resposta de les institucions públiques; que hi hagin pronunciaments i accions clares per defensar la llibertat d'expressió i garantir els drets de totes les persones i immunitzar la democràcia d'aquests episodis de violència i odi.

I ja sé que em diran: «Vostè només parla des d'un punt de vista.» Però no, no, ja sé que hi han altres organitzacions que ho practiquen, des d'una banda i des de l'altra. I el que hem d'evitar és que en una democràcia consolidada, en una democràcia occidental, moderna i de futur..., aquests episodis estiguin absolutament eradicats.

I el que li demanem, conseller, és una resposta institucional, perquè al cap i a la fi, de totes aquestes agressions que hem patit a les nostres seues, que han patit els nostres militants, n'hem posat denúncies. Però no sabem exactament si el Govern té una intenció decidida d'evitar aquest tipus de situacions, i què és el que pensa fer. I per això li ho preguntem.

Per tant, li demanem aquesta resposta institucional, clara, davant atacs i coaccions que pateixen algunes formacions polítiques i de què tenim tot el dret a discrepar, a manifestar les nostres opinions amb respecte. I, sobretot, el que també li demanem és que garanteixi el respecte de les regles de joc democràtic que tots ens hem donat per garantir, precisament, aquesta bona convivència que s'està posant en risc.

Perquè en democràcia, conseller, no pot haver-hi, com li he dit abans, ni una esclatxa ni per a l'insult, ni per a l'agressió, ni per al vandalisme, ni tampoc per a la impunitat –ni per a la impunitat. I molt menys per a grups reivindicatius o persones que creguin que aquest sistema polític que vivim, aquestes normes democràtiques i de convivència que tots ens hem donat no els serveixen, i pensin que per altres vies poden aconseguir altres sistemes, o a través de la coacció imposar les seves idees polítiques o les seves posicions polítiques amb reivindicacions per mitjà de la imposició.

Això no ho podem tolerar. És un perillós camí cap a la intolerància, conseller; arribarà un moment en què serem incapaços d'acceptar que hi hagi algú que discrepi o que pensi diferent, i això no ens ho podem permetre.

Li dic que per evitar aquestes situacions el que cal és una condemna expressa de tots aquests actes violents, de totes aquestes actituds intolerants, i un treball decidit per part dels poders públics, en què vostè és una peça principal, des del seu departament, que impedeixi que aquestes situacions es tornin a repetir, sigui des de l'orientació política que sigui, vingui d'on vingui, de l'organització que vingui, però un treball decidit per evitar que la nostra democràcia es vegi malmesa.

I, per tant, no veiem per part del Govern una actitud o una opció, que prengui una opció que sigui decidida per tal d'evitar aquestes situacions i que ens garanteixi el respecte a la llibertat, a la pluralitat política i a la llibertat d'expressió. I és en aquest sentit, conseller, que li preguntem què pensa fer la conselleria. En definitiva, vostè és membre d'un govern; què pensa fer el Govern per evitar aquest tipus d'actituds, i quines mesures pensa prendre per prevenir i evitar les agressions a aquells que són dissidents o discrepans del discurs del règim.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, permeti'm que d'entrada manifesti un punt de perplexitat pel mateix enunciat de la interpellació: «Mesures per a afrontar la violència per motius polítics.» Ara m'ha quedat clar, i lament que no m'hagi equivocat en la intuïció que jo feia.

Vostè, de rerefons a tota aquesta interpellació, utilitzant algunes qüestions puntuals, algunes d'elles rotundament i radicalment condemnables –i quedi meridiantament clar i tindrem ocasió de parlar-ne–, està intentant deixar un rerefons de dir: «Escolti, tot aquest procés que està vivint Catalunya el que està portant en el fons és un increment de la violència, un fracciona-

ment, una impossibilitat per part d'aquells grups polítics que pensen d'una determinada manera d'expressar-se amb normalitat en el país.» I jo crec que això, honestament, no és així.

Precisament –vaig a la major, en primer lloc–, tot aquest procés pel qual estem transitant, si algun accent té, precisament, és l'accent del civisme, és l'accent del respecte, és l'accent, en majúscules, de la democràcia. Perquè fixi's –i aquest Parlament n'és una mostra prou expressiva i àmplia– que totes les veus hi teneu cabuda. I, precisament, tot aquest procés que es fa l'únic que pretén és un exercici en majúscules de la democràcia, per tal que..., sí, el 9 de novembre farem tot allò que estigui al nostre abast –i ahir ho manifestava en aquest mateix hemicicle el president de la Generalitat– perquè puguem votar. I precisament ho podem fer perquè vostès, i allò que vostè representa, que ens mereix tot el respecte del món, només faltaria, com ens mereix el respecte tot el que representen els diputats d'aquesta cambra, puguin expressar cívicament, democràticament, pacíficament allò que creuen.

Per tant, aquest és el rerefons, el que hi ha de fons en tot aquest procés. I vostè m'exhibeix i diu: «Escolti, és que vostès no fan res, no condemnen, i hi han expressions violentes concretes.» Jo crec que hem de ser pulcres i capaços de destriar una mica cada cosa. Hi han expressions violentes, hi han set, contra les seues dels seus partits, contra les seues del que representen els partits de govern, contra seues, sense excepció, de tots els grups d'aquesta cambra. I totes elles per igual són radicalment condemnables, i totes elles per igual mereixen, evidentment, l'atenció i tot l'esforç de prevenció en la mesura que en siguem capaços, i de reacció per part de la responsabilitat que tenim –en aquest cas parlo com a conseller d'Interior– per part del Cos de la Policia. Només faltaria que no fos així.

Però permeti'm..., ho dic per situar les coses en el seu just context, i vostè m'ensenya unes fotografies, i està bé que es facin les denúncies, però permeti'm..., recordo haver parlat via tuit amb un diputat del seu grup, home, doncs, del fet que també vostès ens ajudin quan hi han aquestes expressions rotundament condemnables i perseguibles, i així ho farem. Que més enllà de –i ho dic amb tot el respecte del món– denunciar-les als mitjans de comunicació també ho facin al Cos de Mossos d'Esquadra. Perquè la denúncia va arribar abans als mitjans de comunicació que al Cos de Mossos d'Esquadra. Però, en qualsevol cas, això queda en el capítol de les anècdotes.

I, sobre aquesta sensació que vostès d'una o altra manera voldrien generalitzar, perquè se senten –i això ho respecto molt i posem tots els mitjans al nostre abast– en algun moment víctimes d'alguna expressió de violència d'aquest tipus, permetin-me que ho situï en el seu just context. L'any 2013 hi ha hagut exactament el mateix nombre d'atacs a seues de partits polítics de tot aquest espectre parlamentari que hi havia hagut el 2012. Per tant, no és que hi hagi un increment; no hi és –no hi és. El que sí que hi ha són alguns canvis que, doncs, probablement els han afectat una mica més a vostès del que havien afectat... Afecten, en primera

instància, molt particularment, els grups que donen suport al Govern, i afecten molt particularment el Partit Popular, i aquesta és una realitat objectiva.

També, malauradament, tan lamentable com que afectin els grups de Convergència i Unió com que afectin el Grup del Partit Popular ho és que els afectin a vostès. I nosaltres, si m'ho permet, de qualsevol expressió de violència el que ens preocupa és el substantiu, i això és el que condemnem amb radicalitat. Tant se val quin és l'adjectiu que li posem al darrere. Vostè li vol posar l'adjectiu «polític» a algunes de les expressions que ha tret aquí. Jo tampoc les catalogaria en l'àmbit de la violència, però en tot cas no discutirem ara per això. El substantiu és que nosaltres perseguim, perseguirem qualsevol expressió violenta, i farem tot allò que estigui al nostre abast, sempre que en siguem, evidentment, informats, i es facin les oportunes denúncies. Perseguirem els autors, doncs, d'aquest tipus d'actes, que són rotundament intolerables, i això és el més substantiu.

Ara, el que no podem entrar a acceptar –perquè és que permeti'm que negui la major– és aquest fons que hi ha en la seva intervenció de dir: «Escolti, no, és que aquí, doncs, tot aquest procés que viu Catalunya deriva en una incapacitat, en una manca de qualitat democràtica, en un impediment que els que pensem d'una manera ho puguem expressar...» Escolti, jo és que haig de negar la major, l'haig de negar per responsabilitat política i per coneixement. Vostès tenen i han de tenir tot el dret... I, escolti, en tot allò que depèn del Govern de la Generalitat, des de la perspectiva, en aquest cas, del Departament d'Interior i des d'altres perspectives, i tant que hem de fer tot allò que estigui al nostre abast perquè vostès puguin continuar defensant allò que creuen, que és tan legítim com allò que creiem els que pensem diferent de vostè. I, per tant, qualsevol expressió que atempti d'alguna manera o que violenti o que condicioni des de perspectives rotundament inacceptables violentes, que la facin cap a vostès, la sentim com a nostra, perquè la fan al col·lectiu i, particularment, en aquest àmbit, doncs, que són representants legítims, perfectament legítims d'allò que vol el poble de Catalunya. I el poble de Catalunya s'ha expressat de moltes maneres.

Per tant, no li puc acceptar de cap manera aquest deix, aquesta reflexió de fons de dir: «Escolti, aquí hi ha, doncs, aquesta violència.» Hi han expressions violentes que s'amaguen darrere d'expressions o suposadament d'àmbit polític; això hi és, i no ho negarem. Hi han hagut atacs a seues de partits polítics que vostè esmentava. Per cert, en el rànquing, Convergència i Unió i el Partit Popular ocupen els primers llocs. Ara, ni hi ha un creixement d'aquests ni ens deixen indiferents. I esmercem tots aquells recursos que estan al nostre abast, per obligació i per devoció, per les dues raons. I tant que tenim l'obligació i tant que fem...! Diu: «És que a vostès els deixen indiferents, miren cap a un altre costat.» En absolut –en absolut.

I vostès han tingut intolerables atacs en una paradeta, doncs, crec que era a l'entorn de Lleida. I es va actuar, i es va actuar policialment, i es van fer detencions. I el Partit Popular va tenir atacs intolerables, rotundament

intolerables –quedi meridianament clar–, també en la demarcació de Lleida, i es van fer detencions concretes i es van posar davant de la justícia. I aquesta és, ha estat i continuarà sent l'actitud del Govern de la Generalitat. Perquè és que no n'hi ha d'altra de possible. I tant se val si són vostès, que ho lamento i ho condemno radicalment, com si és el Partit Popular, com si són la gent de Convergència i Unió, com si són la gent d'Esquerra Republicana, com si són la gent d'Iniciativa o de qualsevol altre grup polític representat aquí.

Per tant, jo sí que els convidaria, doncs, per un costat, tots aquells fets que vostès entenguin que són denunciables, evidentment, a fer-ho a través dels mitjans que creguin, però també allà on correspon, que és en l'àmbit policial. I sí que em comprometo, doncs, a redoblar tots aquells esforços que estan al nostre abast també per a la prevenció –també per a la prevenció–, en la mesura que en siguem capaços, de totes aquestes disfuncions, de tots aquests atacs que hi han hagut i que vostè esmenta.

Però pretendre elevar aquestes qüestions a categoria que aquí hi ha un espai irrespirable, que es trenca la convivència i que hi ha una violència política..., em sembla que hi ha un camí molt llarg. I em sembla que és responsabilitat de tots, i, probablement, dels qui estem al Govern en primera instància, evitar, doncs, que aquest camí es pugui recórrer. I jo no trobo millor manera que aquest camí no es recorri, doncs, que ser capaç d'acceptar –i així crec que ho fa honestament el conjunt del Govern i honestament el conjunt de grups d'aquesta cambra– la discrepància, que exactament això i no altra cosa és la democràcia, i exactament això i no altra cosa és el que es pretén amb el procés.

Per tant, home, jo els demanaria aquesta pulcritud a l'hora de diferenciar les coses. No posem en el mateix sac qüestions que són diferents; acceptem i donem com a bona la discrepància i tot allò que cadascú de nosaltres representem. Acceptem-ho també en la dimensió i en la força i la potència i el nombre d'escons que ens ha donat la ciutadania. Però, en qualsevol cas, cada idea és perfectament defensable. I li asseguro que en tot allò que estigui evidentment al nostre abast –en tot allò que estigui al nostre abast– farem tot allò que siguem capaços perquè vostè, el que representa vostè, que ens mereix el més escrupolós respecte, ho pugui continuar defensant. Només demanem una qüestió: que allò que defensem molts d'aquest hemicicle amb accents segurament molt diversos, que és poder votar i voler votar el dia 9 de novembre en aquest país sobre quin és el nostre futur, doncs, ho puguem fer pacíficament, democràticament.

Li recordo que a la màxima expressió popular als carrers de Catalunya, que va ser la Via Catalana, el dia 11 de setembre, no hi va haver ni un sol incident. I això és la prova més gran que tot aquest trànsit, que tot aquest procés, que tot aquest camí, el conjunt del poble de Catalunya, el conjunt del Govern i el conjunt dels grups parlamentaris, en què també vull incloure el teu, volen que el fem, doncs, amb respecte, amb civisme, amb pulcritud, democràticament i aïllant d'una manera nítida, d'una manera radical, d'una manera ro-

tunda, les expressions violentes, que no hi caben ni hi cabran.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Gràcies, honorable conseller. Em sorprèn que em digui que no sabia exactament a què ens referíem amb el tema de violència política, perquè és un concepte que en la ciència política està molt treballat i que significa la imposició de determinades idees polítiques a través de coaccions, intimidacions, un fet que tristament, al llarg de la història, s'ha produït reiteradament en molts llocs del món.

I diu vostè que nosaltres el que tenim és aquesta intenció de pensar que al rerefons d'aquesta situació de trencament de la convivència, de malestar, hi ha la situació de la reivindicació d'un procés de ruptura. I té tota la raó –té tota la raó–, perquè aquestes situacions de confrontació i d'enfrontament, conseller, no s'havien vist abans –no s'havien vist abans–, fins que el Govern ha iniciat un camí de tensionar la societat fins al punt que hi hagi persones que es creuen amb el dret d'imposar als altres les seves idees a través d'actituds de coacció i intimidació.

I diu: «El Parlament és un exemple d'aquesta pluralitat.» Home, només faltaria, conseller; és que només faltaria que al Parlament no poguéssim venir a expressar les nostres opinions aquells que pensem d'una manera diferent i que hem sigut elegits per la ciutadania amb plena llibertat. Perquè, miri, la màxima expressió de la democràcia no és la Via Catalana, no s'equivoci –la màxima expressió de la democràcia no és la Via Catalana–; és la votació, l'elecció dels representants (*aplaudiments*) a través de les organitzacions polítiques, de la participació política i, recordin-ho, a través de les normes democràtiques que tots ens hem atorgat, no saltant-nos les normes democràtiques, a través de les normes de joc democràtic que tots ens hem atribuït i que, a més a més, també tots hem votat. Els vull recordar que la Constitució espanyola, que és la que estableix les normes de les regles de joc, les normes democràtiques, va ser àmpliament votada a Catalunya. No s'equivocuin, no atribueixin allò que els interessa a la part que els interessa.

I diu vostè: «S'han de destriar coses concretes, coses diferents.» Miri, és que els nostres militants han patit agressions físiques –agressions físiques–, és que les parades, en les quals nosaltres pretenem entendre'ns i parlar amb la ciutadania, han rebut agressions concretes –agressions concretes. I això fa que la gent tingui por d'expressar de manera oberta i lliure la seva opinió. I això en una democràcia avançada i culta, occidental, d'aquestes madures que vostès tan reivindiquen, no es pot tolerar, conseller –no es pot tolerar.

I permeti'm que li recordi una cosa. Sempre que hem patit una agressió, conseller, l'hem denunciat, sempre –sempre–; en els últims mesos, sis, conseller –sis–, que, a més a més, ens costen molts diners i que no sabem exactament en quina situació estan, perquè mai –mai– ens hem trobat amb una resposta decidida ni per part de les vies que s'han obert... I, a més a més, sempre, des d'aquest Parlament, quan hem intentat fer propostes de resolució, declaracions institucionals i actuacions per condemnar aquests fets, ens hem trobat que algú o molts miren cap a un altre costat. I això no és democràtic, conseller –això no és democràtic–, perquè tenim tot el dret a expressar les nostres opinions amb plena llibertat.

I, miri, jo crec que tampoc és tan difícil saber exactament d'on vénen aquest tipus d'agressions, perquè a les seus del Partit Socialista, per exemple, que també hi han expressions molt gràfiques de les agressions que han patit, o a les d'UPyD o a les d'Esquerra Unida i Iniciativa per Catalunya Verds –també han patit agressions–, sempre hi han emblemes de determinades organitzacions que evidencien l'autoria d'aquests fets. I volem saber què ha fet el Govern –què ha fet el Govern– per detenir o posar a disposició judicial aquestes persones o organitzacions que s'identifiquen clarament en actituds violentes d'agressió contra altres formacions polítiques que pensen diferent.

I permeti'm que li digui una cosa. Per justificar aquesta mena d'actituds, no podem fer d'això una qüestió estadística, conseller. No és si un ha patit més, si aquest any n'hi han hagut més que els altres anys. Perquè aquesta és una qüestió de qualitat democràtica, conseller –de qualitat democràtica–, de llibertat d'expressió, de pluralitat política, que està recollida en l'article 6 de la Constitució, aquesta Constitució que vostès intenten malmetre i subvertir. Aquesta Constitució és la que ens garanteix que nosaltres aquí ens puguem expressar amb llibertat i que la pluralitat política sigui la base de la nostra democràcia i que puguem defensar les nostres idees amb plena llibertat d'expressió, de pensament i d'opinió. I si això no es garanteix per part del Govern alguna cosa és que estan fent malament, conseller.

I jo el que els demanaria és que, abans d'aplaudir tant quan algú diu: «És que la llibertat és un bé que no s'ha de malmetre i tots hem de poder elegir lliurement d'acord amb unes regles de joc preestablertes», vostès assumeixin la part d'autocrítica que els pertoca com a conseqüència d'haver malmès la convivència a Catalunya i que, en aquests moments –en aquests moments–, hi hagi molta gent que pateixi situacions crítiques com a conseqüència d'haver malmès aquesta convivència i d'haver tensionat tant i tant la nostra societat, que no s'ho mereix, que, durant tota una generació, ha lluitat per garantir els drets democràtics de què avui hauríem de gaudir en plena llibertat, conseller.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... En els termes que vostè ha definit la violència política –diu: «Escolta, utilitzar la violència per a coacció, per imposar idees»–, doncs, ho afirmo amb radicalitat: a Catalunya no hi ha violència política. En els termes que vostè l'ha definit –«l'ús de la violència per imposar idees polítiques»–, a Catalunya no hi ha violència política. Hi han expressions absolutament condemnables, absolutament reprovables, absolutament intolerables que han estat, són i continuaran sent perseguides, evidentment, des de la instància policial, pel Cos de Mossos d'Esquadra. Ara, això no és, en els termes que vostè l'ha definit, violència política.

El que hi ha és un debat, el que hi ha és un debat profund i un debat profundament cívic. I jo no he dit que la màxima expressió de la democràcia fos la Via Catalana; jo no he dit això, he dit: «La màxima expressió de la voluntat d'un poble d'aquest debat, que ha tret més d'un milió i mig de persones al carrer, es va desenvolupar sense cap, cap, cap, cap incident d'ordre violent.»

I no dic que això sigui una qüestió estadística. Jo li ho he dit perquè em sembla que objectivar les dades també ajuda a fer uns debats allò, prudents, serens i constructius. Vostès tenen una percepció diferent, probablement, ara perquè, malauradament –i ho condemno i em dol–, han estat objecte d'atacs. Però, escolti, jo li puc parlar..., en l'anterior legislatura i en el principi d'aquesta legislatura, tots els atacs anaven o bé cap a les seus del Partit Popular –govern a nivell d'estat– o bé cap a les seus de Convergència i Unió, i no precisament per la via, doncs, que vostè ve a dir –ho dic llegint, doncs, les pintades i algunes de les agressions que hi havien–, sinó que tenien més a veure amb la situació econòmica i amb algunes decisions que un i altre govern havien d'emprendre. Per tant, no m'amaigo darrere l'estadística, però sí que dic: compte, no perdem el món de vista, eh? No hi ha un increment, el que hi ha és que ara ens ha tocat una mica de diferent manera a diferents grups parlamentaris. I això em preocupa, és clar, i ens ocupa, és clar que sí, i ho condemnem, és clar que sí, però situem les coses allà on s'han de situar.

I una segona reflexió. Diu: «Escolti, la màxima expressió de la democràcia és la votació.» Doncs, sí. És que, exactament, d'això es tracta; li ho ha dit una part rellevant d'aquest hemicicle. És que només es tracta de poder resoldre quin és el futur que volem en aquest país; doncs, senzillament votant, amb la màxima expressió de la democràcia. I, després, vostè s'afanya a dir: «No, no, però és que això ha de ser emparat en la Constitució.» Què no fem sinó remetre al Congrés dels Diputats una proposta de llei per tal que, a l'empara de la Constitució –article 150.2–, puguem evidentment fer aquesta consulta i aquesta –i agafo les seves paraules– «màxima expressió de la democràcia». Per tant, això és exactament on estem en aquests moments.

I lamento..., i ho faig amb tota la cordialitat de què sóc capaç i sense voler introduir, doncs, cap mena de

crispació, però és que haig de negar la major. Vostès intenten, de moltes maneres, a partir d'intolerables, inacceptables actes de violència que han patit, generar una sensació que això és irrespirable, que tot aquest procés que viu Catalunya, doncs, no permet determinades expressions polítiques. Escolti, li reitero el compromís del Govern de la Generalitat, li reitero el compromís en aquella part en què jo tinc responsabilitats explícites que hem fet, fem i continuarem fent –i si cal que fem més, així ho farem– tot allò que estigui al nostre abast perquè vostè i el que vostè representa pugui expressar-se amb total llibertat en qualsevol dels racons d'aquest país. I li asseguro –i li ho dic molt personalment– que qualsevol atac a un representant del seu grup polític, com qualsevol atac a qualsevol expressió de qualsevol diputat d'aquesta cambra, el sento com a propi, perquè no és tolerable, perquè no és acceptable.

I, permeti-m'ho, el que no puc acceptar és aquesta insinuació: «Escolti, el Govern mira cap a un altre costat.» Altra cosa és que no hàgim estat capaços en alguns casos de fer totes les detencions que ens hauria agradat fer, i no són casos tancats i s'hi està treballant. I vostè sap que tampoc és tan senzill moltes vegades, doncs, establir la causa-efecte. A vostè li sembla aparentment fàcil; li asseguro que hi esmercem tots aquells recursos. I de detencions és evident que se n'han fet en cas d'intolerables i inacceptables atacs; en un cas a una paradeta seva a Lleida, o a la seu del Partit Popular a Lleida, que era un acte violent. Però quedi molt clar: de la violència ens interessa el substantiu; nosaltres estem i estarem contra qualsevol expressió violenta, tant se val si l'adjectiu és «de gènere», és «política», és «urbana», és del que sigui.

I, per tant, des d'aquesta premissa continuarem treballant, i continuarem treballant al servei i en la protecció –perquè això és el que ens pertoca fer i ho farem– de qualsevol de les idees que es representin. Ara, no traquem les coses de context, perquè em sembla que no s'avalen respecte a les xifres que he donat. I no és voler-se amagar darrere d'una estadística, és analitzar les coses tal com són.

Però, en qualsevol cas, quedi meridianament clar el compromís del Govern, el compromís del Departament d'Interior de fer tot allò que estigui al nostre abast perquè vostès i tots els grups, pensin com pensin, puguin cívicament, democràticament, lliurement, expressar a qualsevol racó del país i defensar aquelles idees en què creuen. Aquest és el nostre compromís rotund i radical.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'avantprojecte de llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana.

Interpellació

al Govern sobre l'avantprojecte de llei orgànica de protecció de la seguretat ciutadana (tram. 300-00128/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, avui hem portat aquí aquesta qüestió, atès que el propi passat 29 de novembre el Consell de Ministres va aprovar l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana, actualment sotmès a examen de l'Agència de Protecció de Dades, del Consell General del Poder Judicial, del Consell Fiscal i del Consell d'Estat, també de nombrosos espais jurídics de l'Estat espanyol i de Catalunya, d'entitats socials, inclús d'entitats europees i internacionals.

Per què? Perquè el text de l'avantprojecte, que ja ha estat objecte de multitud de revisions a conseqüència de les nombroses crítiques rebudes, és un text que nosaltres considerem que es pot titllar de predemocràtic. I per què? Perquè la mateixa exposició de motius ho posa de manifest; a la mateixa exposició de motius hi ha com un lament del legislador espanyol a la renúncia que la Constitució va fer al concepte d'ordre públic. Es posa de manifest que la substitució del concepte de seguretat ciutadana, del concepte antic del règim franquista d'ordre públic, ha pogut comportar el risc de desvaloritzar els valors que protegeix la seguretat ciutadana. I davant del risc d'aquesta desvalorització, tal com exposa l'exposició de motius, s'ha de reaccionar amb una llei que nosaltres considerem del tot innecessària, jurídicament absolutament qüestionable, inconstitucional, invasiva de competències i, a més a més, innecessària.

Per què innecessària? Ens n'anem a les dades de l'eurobaròmetre de l'any 2011. Què diu l'eurobaròmetre de l'any 2011? Quina és la preocupació més important de la ciutadania de l'Estat espanyol? Senyors i senyores, la corrupció –la corrupció. Què diu l'enquesta del CIS de l'any 2013 –desembre del 2013– del centre de l'Estat? Quina és la preocupació més important de la població? L'atur, senyors i senyores –un 54,3 per cent–; el segueix la corrupció i el frau –13,5 per cent–; el segueixen els polítics en general, especialment el funcionament dels partits polítics i de la política –un 11,2 per cent–, i els problemes econòmics –un 9,7 per cent. Facin els números, la seguretat ciutadana està al 0 per cent. Podem exigir responsabilitat a un govern que legisla d'esquenes al que la població considera necessari i al que són les preocupacions de la ciutadania? No.

Quines són les motivacions d'aquesta llei, si no hi ha preocupació entorn d'aquesta qüestió, si està ben resolta aquesta qüestió jurídicament? Únicament i exclusivament –i amb tot el respecte pel Partit Popular– la intenció espúria de tapar les altres problemàtiques socials que no s'estan abordant. Per tant, aquesta és una llei innecessària, irresponsable, mal plantejada en

termes jurídics i clarament ofensiva en el nostre marc competencial.

Faré un repàs d'aquests qualificatius, i, en aquest sentit, interpel·lem el Govern de la Generalitat en el sentit de quina serà la reacció que des d'aquí s'adopti. Es tracta d'un avantprojecte totalment repressiu amb l'exercici dels drets fonamentals i llibertats públiques de la ciutadania, en especial, el dret de reunió i manifestació, la llibertat d'expressió i el dret de vaga. Es doblen els nombres de sancions econòmiques que ja estan establertes en la vigent Llei de seguretat ciutadana. Se suprimeix la finalitat reeducadora de moltes sancions destinades als joves, i amb això es posen en qüestió tots els programes socio-sanitaris impulsats al territori de Catalunya des dels anys noranta fins a l'actualitat, travats amb consensos polítics transversals i unitaris també en aquest Parlament, impulsats des de la direcció de drogues, impulsats ja des dels anys noranta pels diversos consellers de Salut, i amb un especial èmfasi per l'esforç de la consellera Marina Geli, avui present aquí, i que actualment estan subscrits per molts dels municipis catalans. Aquesta llei, envaint competències, perquè això són competències transferides, ordena la supressió d'aquests tractaments substituïts en matèria de sanció administrativa pels joves i els converteix en sancions econòmiques absolutament inassolibles amb responsabilitat subsidiària de les famílies, amb tot el que això comporta.

S'està plantejant el fet de permetre un procediment d'investigació sense que l'investigat en tingui coneixement i sense limitació temporal. Es propicia la impunitat d'actuacions policials amb l'ús de força innecessària o desproporcionada, i s'arriba a sancionar l'ús d'imatges als agents, la qual cosa permetrà el decomís de càmeres i impossibilitarà tota prova d'excessos que hagin pogut cometre. I no és que nosaltres presumim que hi hagin excessos, al contrari; el que no podem és privar de l'obligació d'informar, professionals en la seva tasca de la llibertat i el dret a ser informada la ciutadania, dels esdeveniments que es produeixen a la via pública.

L'avantprojecte de llei suposa, a més, una vulneració dels drets dels estrangers, i augmenta la discrecionalitat de l'Administració per acordar la seva expulsió. Deixa sense efecte el criteri establert per la Llei sobre drets i llibertats dels estrangers, que impossibilita simultaniejar multa i expulsió, així com es carrega de pla tota la doctrina jurisprudencial que estableix que la sanció principal en casos de mera estància irregular sigui únicament la multa.

Mirin, els avanço –hi ha poc temps– altres qüestions que a nosaltres ens preocupen i que tenen a veure també amb la capacitat de reacció que des d'aquest Parlament i des del Govern de la Generalitat es pugui dur a terme a través d'aquesta interpellació. En l'anterior Llei de seguretat ciutadana, si ho recorden vostès, hi va haver un gran debat jurídic, resolt pel Tribunal Constitucional, sobre els escorcolls, i es van situar els escorcolls en un pla d'investigació per delictes, mai per sanció administrativa, perquè, si no, altera i atempta contra el dret a la intimitat. Doncs, bé, aquesta llei se salta –aquest avantprojecte– la jurisprudència del

Constitucional, i decideix, confonent el pla administratiu amb el pla penal..., i els juristes que estiguin a la sala i segurament la majoria de vostès també, perquè és cultura bàsica en un estat de dret..., se sap separar clarament l'*ius puniendi* de la dimensió administrativa. En aquest avantprojecte hi ha una confusió absoluta dels dos plans –primer símptoma de riscos no democràtics. I què planteja, aquesta llei? Que per a qualsevol infracció administrativa ja es pugui plantejar un escorcoll a la intimitat de la persona –persona i vehicle–, amb la conseqüència de l'absoluta falta de rigor jurídic i també la criminalització de molts sectors. I no els explico els problemes que tindran els funcionaris públics que hauran d'aplicar una norma d'aquest tipus a l'hora de poder decidir quina és la seva *lex artis* professional davant de tota una trajectòria de vint anys de democràcia amb uns principis bàsics molt assentats des del funcionament de les actuacions policials.

Un altre qüestionament, i els ho llegiré textualment perquè, si vostès no ho han pogut fer ni n'han tingut l'ocasió, entendran l'alarma del grup en aquest tema. Es plantegen com a infraccions conductes que posin en qüestió, per exemple, la pràctica de «juegos o de actividades deportivas en espacios públicos no habilitados para ello cuando exista un riesgo de que se ocasionen daños a personas, bienes o se impida o dificulte la estancia y el paso de personas o circulación de vehículos». Què perseguirem, els nens que juguen a pilota al carrer? Perseguirem això? Perseguirem els joves que estan amb monopati per les places públiques, quan això ja és objecte de regulació de les ordenances municipals?

Un altre: «El entorpecimiento indebido de cualquier otro modo de circulación peatonal que genere molestias innecesarias a las personas o riesgo de daño a las personas o bienes.» Però si això ja està resolt, si està perfectament resolt! Són conductes menors. I vostès diran: «Bé, això no és el més greu de la llei.» Efectivament no, perquè el que atempta bàsicament és contra el dret a la manifestació, el dret a la reunió, el criteri de distinció entre ordre administratiu, ordre penal, i sobretot contra l'àmbit competencial de les funcions dels policies respecte de la seguretat privada i també contra les competències transferides en matèria de seguretat pública, en matèria socio-sanitària, en matèria de salut i en matèria de polítiques de drogues.

Deixo per al segon torn les qüestions... La pregunta directa que li faig al conseller: com reaccionarà el Govern davant d'aquest avantprojecte?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és evident que –i ho hem dit alguna vegada a través de mitjans de comunicació, però li agraeixo la possibilitat de fer-ho en seu parlamentària– aquest no

és l'avantprojecte de llei de seguretat ciutadana que hauríem fet des del Govern de la Generalitat. Això és substantiu, i ho dic per clarificar postures.

I no ho és per algunes de les raons que vostè ha expressat, fonamentalment raons de dos tipus, igualment substantives i igualment importants des de la perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Govern de la Generalitat. No ho és, per un costat, per qüestions d'ordre competencial; vostè ho ha manifestat: aquí hi ha l'assumpció d'algunes competències. Val a dir que la vigent Llei de seguretat ciutadana es va fer en un moment en què el Govern de la Generalitat no tenia la totalitat de competències en matèria policial que sí que té ara; per tant, són moments diferents. Per tant, no ho és per raons d'ordre competencial, i no ho és tampoc, el projecte que nosaltres hauríem fet, per molts aspectes de contingut, respecte als quals discrepem, la qual cosa no vol dir que estiguem probablement al cent per cent amb algunes de les qüestions que vostè pugui d'alguna manera manifestar.

Respecte a la qüestió competencial, i fet aquest matís, que no és matís, que és substantiu –la llei vigent que tenim de seguretat ciutadana es va fer en un moment en què el Govern de la Generalitat no tenia competències–, val a dir que hi ha un aspecte positiu: hem estat consultats com a govern en tant que tenim competències respecte a policia, tant el Govern de Catalunya com –em consta– el Govern basc. Per tant, aquest és un aspecte que jo també vull posar en el capítol dels aspectes positius: hem estat consultats i, per tant, emetrem la nostra proposta.

Respecte a aspectes competencials, deia, no només s'envaeixen algunes competències que són pròpies del Govern de la Generalitat –i, per tant, aquí, com no pot ser d'altra manera, serem bel·ligerants en la defensa d'aquestes–, sinó que també –i vostè ho ha esmentat una mica de «refiló»– hi ha una invasió d'algunes competències que corresponen a l'àmbit estrictament local. Aquesta llei, que té una voluntat, allò, bastant expansiva, acaba legislant –i recordo que és una llei que té elements bàsics– algunes qüestions que són competència o que són més pròpies del que seria la gestió d'una ordenança municipal que no pas d'una llei d'aquest calat, d'aquesta complexitat, evidentment d'aquesta transcendència, no?

Però, quins són els aspectes? No en faré una relació exhaustiva. En qualsevol cas, sí que amb molt de gust informarem la cambra de totes aquelles observacions que com a Govern de la Generalitat en un temps breu, doncs, traslladarem al ministeri, que ens ha consultat i que això ho agraïm i valorem positivament. Doncs, molt particularment, per citar dos aspectes competencials, en l'article 5 es pretén que siguin els delegats –o delegades, per al nostre cas– del Govern central qui exerceixin les funcions de coordinació de les competències en matèria de seguretat ciutadana. Això és un retrocés absolutament inassumible –absolutament inassumible– des de la perspectiva del Govern de la Generalitat. I això sol ja fóra objecte, doncs, d'instar els grups parlamentaris que donen suport al Govern,

en aquest cas al Congrés dels Diputats, a fer una esmena a la totalitat.

I hi han altres aspectes, no? A l'article 26 l'Estat es reserva poder dictar normes sobre seguretat pública en edificis i instal·lacions on se celebren espectacles, quan la competència és nítidament, clarament..., i tampoc ha estat mai ni recorreguda ni discutida, ni en el debat estatutari, ni abans ni després; és una competència nítida del Govern de la Generalitat. Per tant, estic parlant de dos aspectes i en trobaríem més.

Per tant, aquí hi ha una raó de fons. Diu: «Escolti, quin és el capteniment, quina és la posició del Govern de la Generalitat respecte a aquesta llei?» Miri, per raons competencials nosaltres ens veiem d'entrada obligats a instar els grups parlamentaris que donen suport al Govern a fer una esmena a la totalitat, perquè això no és assumible, això és un retrocés que no és assumible des de la nostra perspectiva.

Hi han altres raons, doncs, que marquen el nostre posicionament? Evidentment, totes aquelles que no són estrictament de caire competencial, però que sí que són, per dir-ho d'alguna manera, d'orientació que pren aquesta llei des d'una perspectiva política. I aquesta llei la valorem d'entrada com una llei tremendament expansiva. Qüestions que fins ara estaven més en l'àmbit del dret penal i que, per tant, tenien elements garantistes, doncs, ara passen més a l'autoritat governativa, al dret administratiu, per tant, amb pèrdua en alguns casos de garanties jurídiques per part de les persones, no?

Hi ha altres qüestions no menys preocupants, com que desapareixen..., i en aquesta sí que aquí compartim preocupació, i li explicaré una mica per quina raó. Desapareixen en molts casos les mesures alternatives, tant en aspectes de consum de droga a la via pública com sobretot en l'àmbit de menors. I això ens preocupa. Ens preocupa perquè en aquest sentit som molt proactius. I això, que són temes, doncs, que treballem des del Departament d'Interior, també en conjunció amb el departament de sanitat, amb el Departament també de Benestar Social i amb molts ajuntaments, és precisament un dels eixos que ens hem marcat com a prioritari per a aquesta anualitat de 2014: fer costat a tots aquells ajuntaments, molt particularment pensant en l'àmbit de menors, en el desplegament de mesures alternatives en el cas de menors i d'infraccions, que això és possible fer-ho amb la legislació actual i això ens desapareixerà de les mans.

I val a dir que són bastants, els ajuntaments amb els quals hem conveniat. No fa pas massa l'Ajuntament de Barcelona feia pública una línia de treball profund en aquest sentit de fer mesures alternatives molt pensant en l'àmbit dels menors. Nosaltres, com a departament, estem conveniant amb diferents ajuntaments de tot signe polític, perquè aquesta no és una variable d'ordre polític, sinó de gestionar, doncs, moltes problemàtiques que es viuen i es pateixen molt des de l'àmbit local. Això desapareix. Per tant, si em demana: «Escolti, quines qüestions de fons d'una o altra manera els preocupen des de la perspectiva d'aquesta llei?» Doncs, miri, aquesta molt particularment, perquè aquest és un

camí que nosaltres valoràvem i valorem com un camí que dona fruits, com un camí positiu, no?

I en definitiva, per tant, hi ha un deix..., i aquesta és la raó per la qual jo deia que aquesta no és segurament la llei que nosaltres hauríem fet, que és una llei que aposta molt més per l'aspecte més..., «repressiu» potser no és la paraula, per la punició que no pas per la prevenció. I jo crec que, sense oblidar tots els aspectes que hi han d'haver, doncs, més coercitius, si vol –utilitzo una expressió dura–, i que hi han de ser, evidentment, i que ens hem de dotar d'eines i instruments, sense oblidar això, estem en unes societats madures, avançades, tenim prou experiències en tots els àmbits per intentar també fer apostes des de la perspectiva important, en aquest cas, de la prevenció.

Per tant, aquest és una mica el dibuix a grans trets. El primer posicionament públic va ser a través dels mitjans de comunicació; no vaig tenir ocasió de fer-ho davant de la cambra. Per tant, li agraeixo la interpellació, que em permet fer-ho davant de la cambra. Quan es va fer no tant un coneixement del text articulat com..., a través d'un teletip vam conèixer algunes de les mesures; ja vam manifestar la nostra preocupació i vam manifestar quins eren els nostres límits infranquejables, no? Eren qüestions, en aquest cas, com li he dit, que tenen a veure amb les competències i algunes de continguts.

I la línia vermella més substantiva, més fonamental, és tot allò que té a veure amb l'exercici dels drets fonamentals. I recordo haver dit en el primer moment, quan es va començar a conèixer no tant el text articulat com el sentit de la llei a través de mitjans de comunicació, aquí mateix als passadissos del Parlament, que ens semblaven de totes totes indefensables alguns aspectes sancionadors, com sancionar les persones que acudeixen a manifestacions no comunicades. I recordo haver-ho dit en un dia, doncs, que el grup que proposava precisament aquesta llei feia una concentració, per cert, no comunicada a davant de la Ciutat de la Justícia per un tema que ara no ve al cas, no? Per tant, escolti, aquests aspectes s'han corregit. És veritat que en el text aquestes qüestions ja no hi són. Home, jo vaig rebre una poc amable advertència per part del ministre, de dir: «Escolti, no m'estranya que a Catalunya passin no sé quines coses si el conseller d'Interior no coneix la legislació.» Bé, en qualsevol cas van acabar canviant aquest aspecte.

Per tant, quina és la manera com el Govern ho afronta? Doncs, miri, tenim dues possibilitats. Quedar-nos instal·lats en la protesta i dir: «Escolti, aquesta llei no ens agrada; per tant, miri, ho rebutgem i aquí pau i després glòria.» O l'altra: no només fer, doncs, aquesta..., situar les coses en el seu terme, sinó intentar canviar coses. I li vull transmetre també que la voluntat expressa del Govern és intentar canviar coses. Potser no ens en sortirem, però tenim un precedent, potser no compartit per tota la cambra, que és la Llei de seguretat privada, en què vàrem començar molt malament des de la perspectiva també competencial. Recordo que vàrem ser l'únic grup parlamentari –l'únic grup parlamentari– a Madrid que va fer esmena a la totalitat; vàrem partir d'un desencontre gran i vam acabar

preservant totes les qüestions competencials. Això encara està al Senat, però en qualsevol cas s'han modificat importants articles que salven el tema competencial i altres aspectes de contingut.

Per tant, l'actitud amb la qual nosaltres afrontem aquesta llei és d'intentar modificar-la en base a aquells criteris que molt succintament he intentat definir. I aquesta és la manera com nosaltres procedirem, a l'espera, doncs, que aquesta llei entri al Congrés dels Diputats, que, per cert, encara no hi ha entrat, sinó que està en fase de consultes, entre altres –i això ho valorem positivament, i cada cosa pel seu nom–, que hàgim estat, com a responsables d'un cos policial i de la matèria de seguretat ciutadana en l'àmbit de Catalunya, consultats.

Per tant, farem aquesta prèvia, respondrem a aquesta consulta bàsicament en les línies que li he esmentat, i, a més a més, intentarem, evidentment en tot allò que estigui al nostre abast, en el tràmit parlamentari canviar aquesta llei. Perquè nosaltres sí que pensem que hi han aspectes que cal canviar, que cal modificar d'aquella antiga llei, entre d'altres raons perquè aleshores no teníem competència policial i ara en tenim, i, per tant, també la visió que tenim de la qüestió de la seguretat ciutadana és molt més fina, parteix molt més del coneixement.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Miri, amb el breu temps no podrem resumir alguns dels posicionaments que en la moció defensarem. El que sí que li avanço és que nosaltres entenem que aquesta llei és innecessària, i ens preocupa que la capacitat de diàleg pugui entorpir el manteniment d'unes polítiques públiques existents a Catalunya amb tota la determinació política possible. Li demanem que en aquest sentit tingui una amplitud de mires; confiem plenament en això.

I aquí li volem fer posar en valor un dels aspectes que toca aquesta llei, que aquests dies ha estat objecte de treball també dels mitjans de comunicació i de moltes entitats socials i professionals de Catalunya. Em refereixo concretament a la vessant de la llei que es refereix a les polítiques de drogues, eh? En el text de la llei hi ha implícitament una criminalització en tot el que genera el consum de cànnabis i els moviments vinculats al consum de cànnabis.

Miri, jo aquí els vull posar de manifest la necessitat de fer ús del que a Catalunya s'ha treballat històricament des dels anys vuitanta, que és la visió de les polítiques de drogues, dic, situades en un eix essencial, que és en la salut, en la salut individual i en la salut pública. Progressivament el pla d'acció europeu ha anat amaranant-se i permeabilitzant-se d'aquesta visió sanitària

del problema. Països com Alemanya, com Austràlia, com el Canadà, com els Estats Units estan fent moviments molt importants per ressituat el que ha estat la lluita contra les drogues, sobretot les que causen menys dany a la salut segons la qualificació de la Junta de Fiscalització, de la repressió a la intervenció sanitària. És més, des dels mateixos àmbits policials, en l'equilibri que s'exigeix entre la reducció de l'oferta i la reducció de la demanda, es planteja que l'orientació de les polítiques de seguretat pública, conseller, i les decisions en les intervencions policials no accentuin la penalització i persecució dels consumidors, sinó que treballin en mitjà i alt nivell del tràfic, sobretot pel que fa a les substàncies que causen greu dany en la salut. I això ho diu Nacions Unides en els informes de la Junta de Fiscalització.

Durant anys el Govern dels Estats Units s'ha resistit a entendre aquest plantejament de la ineficàcia de les polítiques públiques en matèria de polítiques de drogues, tot i que sectors i governs com Suïssa, governats per partits conservadors, han fet de la utilitat política i de l'eficàcia i de la necessitat de situar-ho en l'àmbit sanitari un eix vertebrador d'aquestes polítiques, tant que ens hem trobat en aquests llocs, com a Suïssa, la legalització dels programes d'heroïna i la dispensació, des del punt de vista de les polítiques públiques, per seguretat social.

Ens situem ara mateix en l'àmbit del cànnabis. Mirin, fa poc sortia un document signat, entre altres, per vint-i-cinc partidaris de la legalització, regularització –regularització–, basada en criteris d'eficiència, en criteris d'utilitat pública, en criteris d'honestedat política, perquè estem parlant de polítiques altament hipòcrites des del punt de vista de la nostra societat, eficaces per fer prevaldre la salut individual dels joves i també la salut pública. Però també per raons impositives. La persecució, inútil, ineficient, perquè creixen els indicadors de consum, creixen els indicadors de riscos. Al mirar enrere, les polítiques de reducció de riscos i de danys han suposat als Estats Units 650.000 detinguts l'any, 50 milions de dòlars a perseguir i detenir 650.000 persones per produir o vendre marihuana. En canvi, l'estudi que s'ha fet des de l'Administració del president Obama garanteix una recaptació, amb la regularització d'aquestes substàncies que s'està impulsant a Colorado i a Washington, amb uns indicadors econòmics altíssims pel que fa als tipus impositius. Uruguai ho ha plantejat, Txecoslovàquia ja ho ha regularitzat. I aquesta regularització no és la liberalització, és la portada a la llum d'una realitat oculta i posada en marxa de la política de drogues des d'una visió integral, eficient i honesta –i honesta. La criminalització aposta per més dany individual i a la salut pública, i per més ineficiència en aquestes polítiques.

Nosaltres aquí li demanem, conseller, que s'aprovi la regularització, que està pactada inclús amb el Partit Popular de Catalunya fins fa molt poc, en aquesta matèria. Hi ha una regularització feta, impulsada, coordinada des de l'àmbit del Departament de Salut, de fa bastant de temps i que, a més a més, és imprescindible també per fer valdre les nostres competències i per construir un tallafoc en aquesta visió absolutament re-

trògrada de les polítiques de drogues entorn de la gent jove i de les substàncies que causen menys dany a la salut. Els demanem...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...alçada de mires i els demanem, si us plau, que reaccionin amb tota la contundència política possible.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, torno una mica a l'origen de la seva primera intervenció, que deia que aquesta és una llei –deia vostè– innecessària, invasora i inconstitucional, i em sembla que la qualificava d'alguna altra manera més. Jo estaria d'acord amb el fet que és invasora, em queda meridianament clar; ja s'ha dit en el primer torn d'intervencions. Des d'aquesta perspectiva també tindria elements d'inconstitucionalitat, perquè la Constitució, doncs, fa i assigna a cada nivell les competències. I també hi haurien alguns aspectes que des de la nostra perspectiva posen en qüestió l'exercici d'alguns dels drets fonamentals; per tant, podria tenir alguns elements.

I, per tant, aquí és on nosaltres dedicarem una part substantiva important de la nostra anàlisi i d'aquest posicionament que remetrem, i que no tinc el més mínim inconvenient, només faltaria, doncs, quan l'hàgim traslladat al Ministeri de l'Interior, que és qui ens ha consultat i que és el titular responsable de trametre aquesta llei a les Corts i als diputats, posar-la en coneixement de tots els grups parlamentaris per tal que coneguim amb nitidesa, amb transparència quin és el capteniment del Govern al respecte.

I després fixi's en un punt de paradoxa. Deia «innecessària». Jo li deia: «Escolti, nosaltres creiem que innecessària no.» Nosaltres hi han alguns aspectes –i també ho voldria deixar clar– que creiem que sí que s'han de regular. I nosaltres creiem que, bo i garantint –i quedi meridianament clar, i aquestes són fronteres fines, eh?, compte, i terrenys delicats– allò que són els drets fonamentals recollits a la mateixa Constitució i que nosaltres en aquest sentit fem nostres, de manifestació i de reunió, bo i garantint això, també és bo i necessitem dotar-nos de més eines de les que tenim ara des de la perspectiva legal per contenir determinades expressions violentes en el terreny urbà, eh? Quedi meridianament clar també des d'aquesta perspectiva. I per això nosaltres no considerem aquesta llei innecessària; altra cosa és que en discrepem, de quina és la orientació.

Però nosaltres des d'aquesta perspectiva pensem –i aquesta és l'actitud que jo he intentat exposar aquí, a la cambra– que no ens podem quedar, per responsabilitat, només en el terreny de la protesta, sinó que hem d'anar al terreny de la proposta. I en el terreny de la proposta, doncs, en aquest sentit, estem disposats, malgrat que sé que una part important dels grups d'aquesta cambra potser no hi poden estar d'acord, a intentar canviar allò que sigui possible i a dotar-nos d'aquestes eines. I alguna necessitat hi deu haver d'aquesta legislació quan vostè ja fa propostes també; no es queda tampoc en el terreny de la proposta, sinó que fa propostes amb relació a un aspecte concret i delicat, que és tota la qüestió relacionada amb les drogues.

Ja li he dit quin era el capteniment del Govern respecte a tot el que són mesures alternatives tant en l'àmbit de menors com en el de consum de droga a la via pública. Nosaltres hi estem radicalment a favor, perquè creiem que totes aquestes qüestions que ara..., si s'aprova la llei en aquests termes, que pensem que tindrem capacitat o, si més no, intentarem canviar-ho, això cauria de la llei; per tant, perdriem una possibilitat important de fer pedagogia, de fer reinserció, de fer, doncs, polítiques que no tenen tant l'accent del que seria pròpiament el Departament d'Interior, sinó que tenen un accent, una visió, evidentment, més social, més integradora i molt concertades amb els ajuntaments.

Ara bé, dit això, hi ha una qüestió de què vostè ha fet una reflexió profunda que jo crec que tampoc la podem substanciar amb el temps d'aquesta resposta, amb relació a tot el que és el consum de cànnabis. Sí que li vull expressar amb claredat i traslladar a la cambra, perquè la comparteixo, la preocupació que a servidor, quan he estat convidat a les juntes locals de seguretat de moltes de les ciutats del nostre país, em manifesten, algunes vegades més en l'àmbit de la privacitat, de porta tancada, que és una junta local de seguretat, per tot el que està representant la proliferació arreu del país dels clubs cannàbics i de la manera, aprofitant un buit que hi ha..., i que això acaba generant, doncs, bastants problemes en aquest àmbit; alguns potser no ho diran públicament, i estic parlant d'alcaldes de tot signe. Per tant, aquí sí que cal algun tipus d'endrega, aquí sí que cal una major concreció, perquè estem davant d'un fenomen que ha anat agafant dimensió i respecte al qual jo com a responsable del Departament d'Interior comparteixo la preocupació per determinada laxitud, per determinada absència de regulació i pels efectes, jo crec que gens desitjables, que està generant aquesta qüestió en moltes de les nostres ciutats començant pel cap i casal i continuant per moltes altres ciutats.

Per tant, aquí, diguéssim, bo i escoltant aquelles qüestions que vostè planteja, sense compartir-les totes, sí que cal –i aquí sí que hi estaríem d'acord– una visió més integral. Però com no podem continuar és amb aquesta ambigüitat que permet, doncs, i empara l'existència d'aquestes associacions cannàbiques, i alhora ens obliga –i ho hem fet i asseguro que ho continuarem fent–, en aquells casos en què hi ha plantacions, absolutament al marge de la legalitat, de marihuana,

a ser proactius com a Cos de Mossos d'Esquadra. I es deuen haver fixat que hi han hagut darrerament, encara la setmana passada, i n'hi continuaran havent, de detencions. Aquí cal una clarificació. Per tant, nosaltres, també recollint aquesta preocupació i sense anar, probablement, tan enllà com vostè d'una o altra manera ha insinuat, sí que creiem que això cal regular-ho.

Per tant, des d'una discrepància...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Interior

...profunda –i acabo, senyora presidenta– respecte al projecte de llei, malgrat tot, perquè en tenim l'obligació i la voluntat, intentarem canviar les coses. Potser no ens en sortirem, però tot l'esforç el situarem aquí. I no interpretem com un mal senyal, malgrat la discrepància que tenim amb la llei, el fet que com a Departament d'Interior hàgim estat consultats; aquesta és una bona manera de començar una llei que no serà gens fàcil de tramitar.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la pèrdua de drets en matèria sanitària, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre la pèrdua de drets en matèria sanitària (tram. 300-00123/10)

Té la paraula per exposar la interpellació la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, bon dia. Bon dia és una manera de dir-ho, perquè estem en un país a la cua d'Europa en atur –això no és nou, ja fa temps que hi érem–, a la cua d'Europa en desigualtats –els darrers informes també ens ho demostren–, i ens estem situant a la cua d'Europa també en drets socials bàsics. Volem parlar des del nostre grup de la pèrdua de drets que estem tenint de forma continuada i preocupant en matèria sanitària. Drets com el de l'accés a l'assistència sanitària o el dret de les dones a decidir sobre el nostre propi cos, que també és, per tant, un dret bàsic de salut.

Andanada de mesures que ha pres el Govern del Partit Popular del senyor Rajoy, que aprofitant la crisi, que amb excuses econòmiques han estat carregant contra els col·lectius més vulnerables de la nostra societat i que estan generant exclusió sanitària al nostre país. S'estan deixant veïns i veïnes nostres, del nostre país, sense accés a la salut pública; es va fer amb les persones immigrants sense papers amb el Reial decret llei 16/2012.

S'ha dificultat també l'accés de molts malalts crònics, de gent gran, de persones amb pocs recursos, a medicaments molt necessaris per a la seva salut amb mesures sobre exclusió de fàrmacs de finançament públic o de copagament o de repagament, com li preferim dir nosaltres, dels medicaments. I ara amb dues esmenes introduïdes als pressupostos generals de l'Estat es volen excloure de l'accés també a la cobertura sanitària les persones en atur que hagin estat més de noranta dies a l'estranger.

Podríem llistar-ne moltes més, però per a més inri, i dins d'aquesta onada de retallades de drets sanitaris, el Govern del Partit Popular aprovava el passat 20 de desembre, com a regal per a les festes nadalenques, l'avantprojecte de la Ley orgánica de protección de la vida del concebido y de los derechos de la mujer embarazada. El títol ja ho diu tot. Una llei que pretén derogar la Llei de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs del 2010; un projecte, el de la Llei Gallardón, que vol passar dels terminis als supòsits, en el cas de les interrupcions voluntàries de l'embaràs, però amb una regulació encara molt més restrictiva que la que s'havia aconseguit l'any 85. Una llei, per tant, clarament masclista, paternalista, hipòcrita, classista i, sobretot, retrògrada. Masclista perquè atempta contra els drets de les dones a decidir sobre el seu propi cos; paternalista perquè ens tracta com si fóssim uns éssers que no fóssim subjectes de drets, que necessitéssim tutelatge, on la voluntat de les dones queda relegada absolutament a una suposada defensa dels drets del concebut.

Aquesta llei planteja que les dones no puguem decidir en cap cas, que ho facin per nosaltres professionals, o bé dos psiquiatres, metges, jutges, policies. Perquè hauran de ser professionals els qui diguin si tenim risc d'estar prou afectades psíquicament, a mitjà termini i de forma greu, com a únic supòsit o dels únics supòsits amb els quals podrem avortar segons aquesta llei. Però també caldrà que sigui la policia o un jutge qui digui que ens han violat; la nostra veu, la nostra paraula no servirà, haurà de ser amb una denúncia policial. Fins i tot en aquest punt de paternalista. Hipòcrita, perquè es basa en el fet de fer veure que allò que no estigui a la llei no existeix, però els avortaments continuaran existint, el que passa és que no de la mateixa forma. Les dades ens demostren que les taxes d'avortament són menors en aquells països on es permet a les dones decidir sobre el seu propi cos; augmenten quan això es restringeix. Classista, perquè les dones que continuaran havent d'avortar podran fer-ho, si tenen diners, a l'estranger, però si no tenen diners –i ho continuaran fent– ho hauran de fer amb més inseguretat per la seva pròpia salut, perquè ho hauran de fer des de la clandestinitat. I retrògrada, perquè si s'aprova ens farà anar *trenta anys* enrere, a situacions d'abans de la llei del 85. Ens posaria a la cua d'Europa, a nivells de països com Polònia, Malta o Irlanda.

No és una llei que reclami la societat, no és una llei que reclami Catalunya, no és una llei que reclamin els professionals, no és ni tan sols una llei que reclami la majoria del Partit Popular, pel que s'està veient. A què respon, doncs? A una dreta espanyola rànica, els fills

dels franquistes, germans de la ultradreta francesa del senyor Le Pen, els únics a Europa que s'han felicitat d'aquesta llei. I respon als dictats de la Conferència Episcopal espanyola, la mateixa que elegeix nou cardenal un home que afirma que l'homosexualitat és una malaltia sexual que cal sotmetre a tractament. Vergonyant. Entendre que a partir de la superioritat moral de naturalesa religiosa s'està legítimament imposant una norma de caràcter general és absolutament inacceptable.

Conseller, se les deu prometre felices amb aquesta interpellació, perquè de moment només estic carregant contra Madrid i contra el Govern del Partit Popular. Però no és així, perquè tot això ho volem fer aterrar a Catalunya, i amb fets, no només amb declaracions polítiques. I és cert que les mesures d'exclusió sanitària que li he esmentat al principi d'aquesta interpellació..., a Catalunya hi ha hagut instruccions del Departament de Salut en la majoria d'elles perquè no s'apliquin. Però també sap vostè, conseller, que no estan funcionant com haurien de funcionar, aquestes instruccions. Com reiteradament li denuncien múltiples organitzacions com, per exemple, la trentena d'entitats o ONG que estan dins la plataforma «Per una atenció sanitària universal a Catalunya», continua existint exclusió sanitària a Catalunya, molts problemes per a les persones immigrades sense permís de residència per poder accedir a l'atenció sanitària gratuïta a Catalunya.

Ara també han fet una reacció des del Servei Català de la Salut en què han assegurat que a Catalunya es mantindrà l'assistència sanitària pública a les persones en atur que estiguin més de noranta dies a l'estranger. Però, pel que ha passat precisament amb aquesta altra instrucció a la qual li feia referència de 2012, dubtem de l'efectivitat amb què es faran aquesta resposta i aquest bloqueig des de Catalunya contra aquesta mesura. I, per tant, li reclamem com pensen fer-ho, com pensen resoldre allò que ja no funcionava fins ara.

I quant a l'avortament, doncs, miri, el passat 27 de setembre en el Ple del debat de política general aquesta cambra aprovava el següent: «El Parlament insta el Govern a desplegar en la seva totalitat i amb la màxima eficiència i efectivitat la llei actual» –la vigent, la del 2010–, «garantint l'aplicació del text legislatiu tant en matèria d'educació sexual com d'anticoncepció i interrupció voluntària de l'embaràs. Dotar dels recursos necessaris la xarxa pública de salut per garantir l'equitat en l'accés i l'exercici dels drets sexuals i reproductius.» Doncs, miri, a dia d'avui, conseller, els recursos destinats a la xarxa pública de salut per a aquest tema continuen sent insuficients. Ja no li dic que no els han incrementat en el volum en què la gent d'Iniciativa i Esquerra Unida o de les entitats feministes li reclamarien, sinó que continuen sent insuficients. I ahir vam aprovar uns pressupostos per a aquest any 2014, i continuen sent insuficients.

Quantes dones a Catalunya, senyor Ruiz, continuen recorrent a un centre privat per avortar? Perquè quan algú vol avortar no es pot sotmetre a una llista d'espera, perquè quan algú vol avortar no sempre pot desplaçar-se territorialment fins a altres espais perquè territorialment no tens la cobertura en els teus centres

d'assistència primària o els hospitalaris de referència. No a tot el territori de Catalunya una dona pot accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs amb equitat, perquè no hi ha recursos tampoc per garantir la informació i l'acompanyament adequats en cada cas, i no n'hi ha territorialment a tot Catalunya. I s'ha eliminat la dotació pressupostària, senyor Ruiz, per al programa «Salut i escola», un programa clau per a l'orientació i educació sexuals dels i les adolescents. Allà on s'està fent, on s'està mantenint aquesta educació sexual a les escoles, als instituts, és perquè hi ha una aposta dels ajuntaments.

Els tancaments d'urgències nocturnes de molts CAP, senyor Ruiz, a Catalunya i els tancaments en dòmino de les farmàcies del seu entorn dificulten l'accés de moltes noies i dones als anticonceptius d'emergència. Les retallades, conseller, tenen conseqüències també en aquests temes. El moment, per tant, requereix, creiem, grans consensos, polítics, socials, per aturar i per fer front a aquest intent de retrocés en els drets bàsics d'accés a la salut. Però també valentia i acció des del Govern, i voluntat política, i recursos per desplegar totalment les capacitats que ja tenim, però per explorar, també, totes les que puguem arribar a ampliar en aquests temes, com, per exemple, un altre encàrrec que hem fet des del Parlament de Catalunya: com explorar les possibilitats de fer una llei catalana de salut sexual i reproductiva.

Però també ens cal plantar cara per defensar allò que és just, i plantant cara, fins i tot, a lleis quan aquestes són injustes. Hi està disposat, conseller? Nosaltres li explicarem unes quantes propostes més, en la meua rèplica. Espero que ara ens expliqui com pensen des del Govern respondre a aquesta situació de retallada de drets bàsics de salut.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, il·lustre diputada... Bé, jo, respecte a la segona part de la seva intervenció, amb relació a l'avortament, reitero tot allò que vaig dir en una interpellació anterior d'un altre grup parlamentari, que va donar com a motiu, com a resultat aquesta moció que vostè citava. Però deixi'm que comenci per la primera part de la seva intervenció.

És evident que aquest Govern i aquest conseller defensem un model sanitari públic, universal, equitatiu, amb tots els atributs que té un sistema nacional de salut, que és el que inspira el model sanitari de l'Estat i el model sanitari de Catalunya. Per tant, a partir d'aquí, i a partir d'aquests principis, nosaltres creiem que totes i cada una de les normes que han anat emanant de l'àmbit de l'Estat van en direcció contrària a aquest model universal, equitatiu i d'accés que nosaltres defensem. Tant és així que, com vostès saben molt bé, vam presentar un recurs d'inconstitucionalitat al famós *real decreto* de l'any 2012, per tant, a la *mayor*.

A partir d'aquí, i atès que un recurs d'aquest tipus no paralitza l'obligació de complir amb aquests requeriments, nosaltres hem anat fent tot allò que hem pogut perquè tot l'efecte que tenia aquest real decret sobre aquests principis bàsics que per nosaltres són fonamentals i inamovibles..., no tinguessin el perjudici que tenien sobre els ciutadans d'aquest país.

En primer lloc –vostè ho ha dit molt bé–, nosaltres vam decidir que qualsevol persona resident a Catalunya, vingués d'on vingués, tenia dret a l'atenció sanitària en totes les mateixes condicions d'igualtat que tenia qualsevol altre ciutadà que fos, diguem-ne, de nacionalitat espanyola o catalana. Per tant, a partir d'aquí, jo sí que els demano que aquestes disfuncions –i torno a dir-ho reiteradament– que es produeixen en alguns moments o en alguns col·lectius que no tenen accés a la targeta em siguin denunciades amb noms i cognoms i en situacions concretes. No val dir que «algú diu que hi han dificultats». Jo vull conèixer quina és aquesta dificultat, a on es produeix. Perquè comprendre, en una xarxa tan estesa com la nostra no tots pensem igual. Per tant, jo vull saber en quines situacions, en quins llocs i a qui se li denega una targeta sanitària en aquest país. Per tant, a partir d'aquí podrem actuar. Mentre simplement ens quedem amb les denúncies genèriques, serà difícil que puguem resoldre un problema que jo vull resoldre. Per tant, la meua voluntat és resoldre'l, però advertint que he de tenir el coneixement precís d'on s'està produint tot això. Per tant, quedo obert a..., quan les organitzacions que en aquest sentit tinguin les informacions oportunes ens les facin arribar perquè aquestes disfuncions no es vagin produint.

En segon lloc, vostè plantejava tota aquella sèrie de barreres respecte a la targeta un cop un, bé, torna en situació d'atur, noranta dies... Nosaltres ja hem fet exactament el mateix. Hem fet una resolució en aquest sentit, que nosaltres garantirem al retorn de qualsevol persona que hagi estat més de noranta dies fora de Catalunya..., al retorn a casa nostra tindrà la targeta sanitària. També, hi insisteixo, quan es comencin a produir fets que vagin en el sentit contrari del que estic dient, siguin denunciats oportunament –noms, cognoms, situació i lloc. I això ens permetrà a tots, conjuntament, actuar sobre determinades disfuncions, que sembla que hi són, però no n'acabo de veure ni una de concreta, encara. I, per tant, jo sí que els demano... No les nego, eh? –no les nego–, però no les conec concretament i, per tant, jo els agrairia que m'ho fessin arribar en termes concrets.

Per altra banda, també saben que nosaltres, en la limitació en el..., i així ho vam expressar en el Consell Interterritorial de Salut; no és una cosa que fem a *hurtradillas*, que diuen a Madrid. Nosaltres vam defensar que no tenia cap sentit sumar la medicació de dispensació ambulatoria al copagament de tots els fàrmacs, perquè tots els pacients que utilitzen medicació de dispensació ambulatoria que es dispensa a l'hospital estan a l'oficina de farmàcia comprant d'altres medicaments, i ja tenen el topall establert a la farmàcia. No cal sumar-hi allò altre; és un procés administratiu de sobrecàrrega dels sistemes, no té cap sentit.

I, a més a més, no té tampoc cap sentit tenir un criteri, diguem-ne, si em permeten l'expressió, de rebut de l'electricitat, de copagaments; no té cap sentit, perquè els copagaments acumulatius sí que suposarien una barrera d'accés o un sistema d'exclusió de determinades persones. I, per tant, vam demanar al ministeri que deixessin de posar copagaments i que primer valoréssim quants copagaments acumulava una sola persona, que, encara que pogués pel seu nivell de renda accedir-hi, podia significar en un moment determinat una pèrdua notable, si és un pacient crònic. I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, vam dir el que vam dir. Nosaltres no hem posat en marxa els mecanismes administratius per establir el copagament en els hospitals que dispensen aquests medicaments, perquè entenem, hi insisteixo, que com que hi haurien de sumar els altres, ja estan al copagament a l'oficina de farmàcia, i ja superen tots aquest topall. Dit això, continuarem –i així ho hem dit– en aquest sentit.

Per tant, totes aquestes limitacions que des del punt de vista del Govern de l'Estat s'estan plantejant i que, a més a més, d'altra banda, van suposar explicar que això suposaria un estalvi de 7.000 milions al conjunt de l'Estat... Això és el que es va explicar. Nosaltres, evidentment, vam dir que això eren «picos, palas y azadones», i encara està per demostrar que aquest estalvi s'hagi produït. I, per tant, en aquest sentit, hi insisteixo, cap estalvi a costa de l'accés a l'atenció. Per tant, es poden fer altres estalvis, però cap a costa de l'accés o a costa d'establir barreres d'accés, més que les raonables, i lligades a un principi de sostenibilitat dels sistemes sanitaris universals i públics, que es basa en el sistema solidari a través de la fiscalitat i de la contribució de tots els ciutadans en funció del seu nivell de renda. Això és el que entenem per un sistema nacional de salut, i és el que defensem.

Després podem discrepar sobre això com es gestiona o es deixa de gestionar, eh?, però els principis fonamentals per nosaltres són indiscutibles. I, per tant, a partir d'aquí també sorgeix el plantejament sobre els drets, en aquest cas, respecte a la interrupció voluntària de l'embaràs. Jo reitero el que vaig dir: com deia abans, nosaltres estem a Europa. Europa té una resolució, la 1607/2008, que diu que els drets de tot ésser humà..., i en particular de les dones al respecte de la seva integritat física i al respecte de la seva disposició lliure del seu cos. I, per tant, a partir d'aquí, convida la Unió Europea a regular –els estats membres– aquest aspecte.

Nosaltres tenim una regulació que creiem que no ha produït cap problema, ni social..., de cap tipus. I entenem que creem un problema, segurament, per tapar-ne d'altres, però creem un problema innecessari. Tenim una llei de terminis, que pot ser millor o pitjor, però que ens ha donat un bon resultat des del punt de vista dels drets. Crec que obrir un debat en aquest sentit i voler fer una cosa que crec que no s'ha de fer mai... No es poden regular –no es poden regular– ni les idees ni els valors. I, per tant, que hi hagi una regulació no obliga ningú que no comparteixi aquests valors a aplicar-se la regulació, però sí que, com a mínim, dona la llibertat perquè aquell que vulgui i tingui uns al-

tres valors i unes altres consideracions pugui ser lliure d'exercir aquests valors. No impedeix a ningú, cap norma de cap tipus, que els valors que defensa o els valors que té puguin ser exercits amb plena llibertat. Sí que imposar uns valors a través d'una llei, això sí que és limitar la llibertat de les persones. Les lleis han de ser permissives, en el sentit que cadascú després les utilitzi o no en funció dels seus valors. D'això se'n diu «llibertat» en termes simples.

Per tant, nosaltres entenem que no hem de barrejar coses. Que la interrupció voluntària de l'embaràs té uns factors de valors i factors ètics que són un debat. Una altra: que són uns factors que traslladen aquest debat ètic al dret –aquesta és una altra cosa. I després la tercera és: en funció de com utilitzem els valors i com regulem això, quin impacte té sobre la seguretat que hem de donar a totes aquelles persones que exercint el seu dret vulguin interrompre voluntàriament el seu embaràs, per raons personals i lliures o per raons d'indicació mèdica i clínica.

I aquest és el plantejament que continuem mantenint, que mantindrem, i que, en tot cas, seguint la resolució del Parlament, actuarem en conseqüència en el moment en què es pugui tenir una normativa clara i explícita aprovada al Congrés dels Diputats. I nosaltres actuarem en conseqüència i en el marc, òbviament, en què legítimament puguem actuar. Aquesta és la voluntat del conseller, la voluntat del Govern. En la segona part entraré en més detalls de què vull dir amb això i amb quina precisió ho vull dir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, miri, en tenen coneixement, de les denúncies d'exclusió sanitària. La gent de SOS Racisme es reuneix amb la gent del seu departament, i li expliquen els casos. Però, miri, és que, si no, és tan senzill com que consulti la web de la Pasucat, la plataforma a la qual li estava fent referència, de l'atenció sanitària universal, on s'estan denunciant públicament aquests casos.

Però és que, a més, és igual, conseller; no es tracta d'haver d'arribar a resoldre, cas per cas, aquestes situacions d'exclusió sanitària. Es tracta de defensar i de garantir el dret per a tothom, de no haver d'arribar a les denúncies del cas per cas. Es tracta que el seu departament faci la feina que políticament vostès han defensat que calia fer, que era garantir, precisament, aquest accés, aquests drets a l'accés a l'atenció sanitària bàsica. I ens temem..., i esperem que no hagi de passar així en qüestió d'avortament i de la interrupció voluntària de l'embaràs, i que a l'hora de garantir-ho, passi el que passi al Congrés dels Diputats, que a l'hora de seguir-ho garantint a Catalunya, que les dones tindran la llibertat i la capacitat i el dret de decidir sobre el seu propi cos, no hàgim d'anar després cas per

cas denunciant quines dones no han pogut seguir-ho exercint.

Conseller, li deia: consulti, si vol, fins i tot, la web de la Pasucat. (*L'oradora mostra a la cambra un full amb una imatge.*) Es trobarà, doncs, amb els cartells que denunciïn, via fotografies, que es troben en els hospitals de Catalunya o en els CAP de Catalunya, en què com a mínim es desincentiva que la gent, la ciutadania, tingui la informació que poden accedir, tothom, a l'atenció sanitària bàsica, almenys a urgències, als hospitals. I això ja no és per la instrucció del Departament de Salut, sinó fins i tot pel decret llei de l'Estat. O les dones embarassades, o la gent, infants, els menors d'edat poden accedir a l'atenció sanitària bàsica. Arreu. En canvi, els cartells que es troben en els CAP i en els hospitals diuen que cal la targeta sanitària per accedir a qualsevol servei. No hi ha, en paral·lel, l'altre cartell, que expliqui la resta, eh?, de facilitats per a tothom, perquè tothom pot accedir a l'atenció sanitària d'urgències, als hospitals, o tothom, les dones embarassades i els infants poden accedir a l'atenció sanitària a la resta dels centres mèdics de Catalunya.

Per tant, miri, es tracta que facin la feina com a departament i que la facin bé. I no l'estan fent bé. I, per tant, a la nostra moció els plantejarem mesures concretes perquè arreglin això, perquè arreglin les disfuncions que estan havent-hi amb aquesta instrucció, clarament; perquè ho facin bé, també, per garantir..., per fer front a les noves mesures que ens està fent el Partit Popular per intentar excloure gent de l'atenció sanitària, i també perquè donem resposta a la possibilitat que se'ns tregui el dret a les dones a decidir sobre el nostre propi cos.

Però, a més, també reclamarem, evidentment, que aquest Parlament de Catalunya, valentment, ara que ja tenim un text, negre sobre blanc, damunt la taula, de proposta de llei de la interrupció voluntària de l'embaràs, també digui al Govern de l'Estat que això s'ha de retirar. I, a més, volem posar terminis perquè aquella feina que també podem fer des del Parlament de Catalunya, i em dirigeixo a la resta de diputats i diputades, perquè espero que a la moció que presentarem al proper Ple hi pugui haver un ampli consens en aquests temes..., diguem que realment volem regular perquè a Catalunya es continuï garantint el dret de les dones a decidir sobre el nostre propi cos.

I al Departament de Salut li reclamarem que lluiti contra aquesta inseguretat jurídica que es pot generar per als metges, per als professionals, per a les professionals a Catalunya, a partir d'aquestes lleis, com, per exemple, la de la interrupció voluntària de l'embaràs. Ens caldrà valentia política per part d'aquesta cambra, valentia, també, des del Govern, per defensar –i els ho reclamem, igual que defensem una majoria de Catalunya els drets nacionals– també els drets socials de tots els catalans i catalanes, de tothom: el dret a decidir, també, de les dones, i el dret a l'accés universal a la sanitat pública.

No volem només paraules, no volem només declaracions polítiques, d'aquest Parlament. No volem només paraules per part del Govern, instruccions que després

no funcionin. Volem fets, volem mesures, volem recursos, volem realitats. Volem desplegar totalment les capacitats que ja té Catalunya, i explorar totes les que puguem ampliar en aquests temes. Volem acció política, parlamentària, però també acció de govern real i pressupost que ho acompanyi, conseller.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, a mi –permeti'm que hi insisteixi– denunciar amb una web fets generals em sembla molt bé, però jo, per poder actuar administrativament, necessito denúncies concretes, personals i presentades on toca. Per tant, és el que demano. De totes maneres, tornarem a parlar amb aquestes associacions per veure si podem facilitar que això es faci amb una certa agilitat i no hagi de fer-se d'una manera individualitzada, i potser poden recollir aquestes organitzacions les denúncies que es vulguin deixar.

Però permeti'm que mirem el got una miqueta ple. Això són situacions excepcionals sobre el gran col·lectiu de gent que no tindria targeta sanitària en aquest país si haguéssim aplicat estrictament la directiva o el decret llei..., el famós barra 2012. Pensem que pot haver-hi –segurament, eh?– disfuncions, però que la majoria, la majoria molt àmplia de la gent que en aquest país no tindria dret a atenció sanitària, d'acord amb el decret llei del 2012, l'està tenint. Per tant, arreglem la part que no ens funciona, però no donem la impressió que aquí no ho estem fent bé en la seva totalitat. Ho dic perquè hi ha molta gent del Departament de Salut i del Servei Català de la Salut que en els territoris treballa intensament i treballa amb molta convicció a resoldre aquests problemes. I seriem injustos a l'hora de no reconèixer que aquesta gent ho està fent bé i, per tant, el departament fa la seva feina, la gent fa la seva feina. Hi insisteixo, millorem en concreció tot allò que es dona.

Permeti'm després que no barregem dues coses. El cartell que vostè ensenyava és un cartell que –si no ho recordo malament..., no sé si és del 2004 o del 2007– l'Institut Català de la Salut té penjat per raons d'obligat pagament a tercers, que ha sigut motiu d'una moció aquí, i per informar sobretot els estrangers... És el 2004, 2007, és el mateix. Això no va dirigit als estrangers, no. (*Veus de fons.*) Està penjat, sí, però això és per informar no els que no... Diu: «Targeta sanitària.» No barregem les coses. Tot ciutadà té dret a tenir una targeta sanitària, ha de fer els tràmits per tenir-la, eh? Per tant, del que ens hem de preocupar tots, i aquestes organitzacions, és d'explicar a través dels serveis socials com accedir a la targeta sanitària, que és simplement un requisit d'empadronament. (*Veus de fons.*) Sí, ja ho posarem al costat, però això no fa referència a això, eh? I, per tant, no utilitzem això a l'hora de crear confusió. Això és exclusivament per a tots aquells estrangers que tenen una assegurança, o no la tenen, i

que es responsabilitza de la seva atenció aquí, i per l'obligat pagament a tercers, com saben molt bé, de determinades coses que no estan finançades pel sistema públic. Jo crec que posem tots una miqueta de bona voluntat, i així dispersarem menys l'atenció a les persones. Ja hi posarem un cartell al costat –admeto el seu suggeriment–, però això no va amb relació a les persones que a Catalunya, sense papers, no tindrien accés a la targeta. És evident que això –no solament amb una explicació verbal– ho hem de recolzar també al costat amb un cartell.

Miri, respecte a l'apreciació que hi ha gent que ha d'anar a la privada per fer IVE, jo li puc assegurar que la constància que tenim nosaltres d'això no és aquesta. Per què estem disminuint els IVE quirúrgics? Els estem disminuint perquè estan augmentant molt els IVE farmacològics, que creiem que és una situació molt menys traumàtica i molt més assequible. I, per tant, tenim –crec, des del punt de vista de la resta de l'Estat i des del punt de vista inclús d'Europa– un abordatge de la interrupció voluntària de l'embaràs en termes assistencials, en termes sanitaris, d'extraordinària qualitat i resolució, i sobretot amb un recolzament molt important i una voluntat molt important d'avançar en la interrupció voluntària de l'embaràs, des del punt de vista de l'actuació farmacològica.

Miri, vostè em demanava el posicionament que hauríem de tenir davant d'aquesta situació. Miri, nosaltres entenem que la interrupció de l'embaràs no desitjat –ho deia vostè– és una realitat a tot arreu, ja sigui per raons personals o ja sigui relacionat amb problemes de salut. Per tant, el reconeixement i tractament d'aquest fet, per sobre de qualsevol component ètic i de valors inqüestionables, requereix una regulació que accepti aquesta realitat. Per tant, creiem que anar en contra d'aquesta realitat no és la via més adequada.

Sí que és evident que hem d'emmarcar en les polítiques de salut, clarament, mantenir les interrupcions voluntàries de l'embaràs, en el marc, hi insisteixo, de les polítiques de salut, en el sentit d'evitar embarassos no desitjats, disminuir els riscos per a la salut derivats d'això. Cal fer mesures de promoció i prevenció que tinguin impacte en el fet d'evitar embarassos no desitjats; tenir molt clar que hi ha d'haver una major implicació dels Assir i de l'atenció primària experimentada en els darrers anys, amb una cartera de serveis, una regulació del circuit assistencial i unes IVE farmacològiques, com deia abans, i promocionar la prevenció de la salut afectiva, sexual i reproductiva, és a dir, tot allò que està en el programa vigent al nostre país.

A més a més, el fet de detectar malformacions fetals extremadament greus i incurables durant l'embaràs dóna l'oportunitat de prendre de forma precoç decisions personals en aquest sentit. Creiem que hem de garantir les decisions d'una manera conscient i informada. No hem d'intentar medicalitzar el tema de l'avortament, no és un tema de medicalització. La interrupció és una decisió, com deia vostè abans, d'impacte emocional molt important. I, per tant, és molt important tot el plantejament d'acompanyament a les persones que es veuen davant d'aquesta situació.

I ja acabo, presidenta. La combinació de condicions segons terminis, setmanes de gestació i supòsits per causa mèdica garanteix que la presa de decisió de les persones sigui una presa de decisió coneguda, seriosa, rigorosa, i també explicant que la seguretat de la pràctica clínica dels professionals és absoluta, i que coexisteixen també alternatives efectives perquè les persones afectades i els professionals puguin decidir actuar també d'acord amb els seus valors i consciència, eh? També volem respectar la llibertat de consciència dels professionals que hagin d'actuar, com hem fet fins ara.

Per tant, com a conclusió, la legislació actual ha donat bons resultats en termes de salut pública. Està en consonància amb la política de salut dels països del nostre entorn i les recomanacions dels organismes internacionals, i considerem una solució ben acceptada, la legislació vigent, per la societat catalana, oberta a diferents alternatives.

Moltes gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els drets de les dones.

Interpellació

al Govern sobre els drets de les dones (tram. 300-00124/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, estem vivint moments convulsos arreu: aquí, a Catalunya, a la resta de l'Estat i a alguns països d'Europa. Moments de cruel reculada en drets socials per a molts ciutadans i ciutadanes, i també i especialment pel que fa a les dones. La violència de gènere, amb assassinats de dones, no s'atura. L'escletxa salarial és endèmica, i no s'ha aconseguit combatre-la. Les dificultats en l'accés a llocs de responsabilitat i poder de debò, i els problemes de conciliació, són grans. I en aquests moments, la globalització, la crisi i la feminització de la pobresa estan minant i fent retrocedir a passes de gegant els avenços que hem assolit en el carro de la igualtat. Es diu –les dades ho diuen– que la pobresa té cara de dona.

Necessitem, per tant, més que mai una acció contundent per combatre les subsistents discriminacions, directes o indirectes, per raó de sexe. El motiu de la nostra interpellació, del Grup Socialista, és fer èmfasi en la necessària lluita per evitar les discriminacions, pel que fa a l'àmbit laboral, en l'obtenció de prestacions socials, en la imatge que es projecta de la dona –la campanya de la Grossa no hi va ajudar–, en el repartiment del treball domèstic. I amb l'excusa de la crisi, a més, s'estan aplicant mesures que vulneren drets de les dones i la seva dignitat, com a treballadores i com

a dones. El masclisme torna a voler-se imposar, i cada dia en veiem exemples.

La interpellació que li fem, consellera, és per denunciar la vulneració de drets que està perpetrant el Govern del Partit Popular a través de la legislació, però de vegades també acompanyada de Convergència i Unió a Madrid i del seu propi govern aquí, a Catalunya. La reculada en la Llei de la dependència, del Partit Popular; la Llei de reforma de les pensions, que situa les dones justament en una situació de greu discriminació; als perceptors de la PIRMI –també n'hem parlat a bastament–; en la reforma laboral, aprovada pel Partit Popular juntament amb Convergència i Unió, amb aquesta destrucció massiva d'ocupació, precarització laboral i la manca de conciliació –la precarització també té cara de dona–; el drama dels desnonaments també té perfil femení; l'eliminació del suport a escoles bressol, o l'eliminació de línies de P3 públiques també afecta directament, i en aquest cas obliga les famílies a separar els fills en dues escoles, per exemple.

I també, i sobretot, especialment amb l'últim avantprojecte de contrareforma de la Llei de l'avortament, que el 20 de desembre –abans se'n parlava– el Partit Popular, doncs, va posar sobre la taula del Consell de Ministres. Una reforma, una contrareforma de llei, que el que fa és un extraordinari retrocés normatiu, social i, sobretot i especialment, ideològic. A Europa només ha tingut el suport de la dreta, la ultradreta de Le Pen. I en aquest cas, aquesta proposta tornaria a situar les dones en la clandestinitat, les tracta com si fossin persones que no tenen capacitats, i suprimeix el seu dret a decidir de manera conscient, responsable i lliurement sobre la seva sexualitat i la seva maternitat. La proposta, doncs, que ens fa el Partit Popular ens situa trenta anys enrere en els drets de les dones; per tant, és un atemptat contra la democràcia, que restringeix el dret de llibertats de les dones, afecta la seva salut i la seva dignitat. No oblidem que les dones representen més del 50 per cent de la població; per tant, les relega a un segon terme, amb aquesta preeminència masculista.

Però, a més a més, no compleix cap dels preceptes internacionals reconeguts per la llei del 2010, la llei socialista del 2010, àmpliament acordada sobretot per la societat, encara que evidentment el Partit Popular no hi va donar suport, però sí que tothom la considerava com una bona llei. També topa frontalment amb les recomanacions de l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut, perquè restringeix el dret de l'avortament, amb la qual cosa només es fa el contrari del que es diu que pretén, que és incrementar el nombre d'avortaments. Avui sabem que justament les dades tapaven la davallada de la llei del 2010, l'impacte de la davallada en avortaments de la llei del 2010. Però també es practicaran els avortaments obligant-les a anar fora del país, en pitjors condicions de salubritat, i empitjorà, per tant, la salut de les dones.

Bé, a més a més, ha rebut crítiques no només de professionals del món de la justícia, del món de la salut, les organitzacions de dones a tot arreu. Des del Grup Parlamentari Socialista ja vam fer una interpellació

amb una moció durant el mes de maig, que es va aprovar amb àmplia majoria. I, en tot cas, ara el que cal és complir aquells acords. I avui el que els proposem també és anar més enllà en el rebuig perquè això no es pugui fer realitat. Sabem, consellera, que hi ha moltes mobilitzacions a la societat, a Catalunya, política, però també social. Acompanyarà les mobilitzacions de rebuig a aquesta llei, consellera, que suprimeix el dret a decidir de les dones sobre el seu cos, amb tots els mitjans institucionals o mediàtics? I què farà per combatre aquesta política regressiva del Govern del Partit Popular, discriminatòria i retrògrada, que ens situa a la cua d'Europa en aquesta matèria?

Però, entrant en altres temes també, ahir vostès aprovaven, Convergència i Esquerra, un pressupost que ens porta deu anys enrere a nivell de despesa social. Redueix un 22,7 per cent la partida en polítiques de dones. Els recursos als ens locals també es veuen minvats; no oblidem que el paper del món local, justament en la política d'atenció a les dones, en totes les seves vessants, és clau, és fonamental. Ho farà la Generalitat, si aquests recursos no arriben? I sobretot, sabem també que hi ha en aquest moment ja vigent una reforma del món local que li treu les competències. L'Institut Català de les Dones ha disminuït també el seu pressupost en un 22 per cent. Té un paper fonamental també el contracte programa amb els ajuntaments.

Consellera, vostè, que és la responsable de les polítiques d'igualtat de les dones, de l'Institut Català de les Dones, des del seu departament, com pensa, amb aquestes condicions pressupostàries, combatre tots aquests atemptats a la democràcia, al dret de les dones sobre el seu cos, la discriminació salarial, la sobrecàrrega laboral, la pobresa femenina? Com pensa impulsar accions perquè les dones i els homes tinguin les mateixes oportunitats? Per tant, realment com pensa trencar aquesta tendència al masclisme i a la desigualtat accentuada? Com pensa fer front amb el món local a combatre i a fer mantenir la xarxa de centres d'atenció a la dona? I com pensa també sostenir i acompanyar aquestes entitats que estan a punt del col·lapse? Perquè des de la Generalitat se'ls envien cada vegada més dones a prestar serveis, però, en canvi, des del seu departament cada vegada se'ls traslladen i se'ls envien menys recursos.

Consellera, li volem plantejar amb aquesta interpellació quines són les seves fórmules, com acompanyarà vostè totes aquestes mobilitzacions i què pensa fer des del seu departament també; sabem que des de Salut ja es va acordar, però què pensa fer des del seu departament, des de l'Institut Català de les Dones, per plantar cara des del Govern de Catalunya al Govern de l'Estat, però també des d'Europa. Hi ha una gran mobilització a Europa; per tant, vostès, que van a l'exterior i que volen internacionalitzar segons quins conflictes..., com internacionalitzarà justament i com buscarà aliances juntament..., el Partit Socialista ho fem, ho farem. I, per tant, a vostè si vol l'acompanyarem perquè això no pugui ser una realitat, i per tant, aquesta llei no entri ni al Congrés dels Diputats per començar a ser tramitada.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyors diputats i diputades... Diputada Capdevila, vostè iniciava la seva intervenció, la seva interpellació, parlant sobre aquest retrocés dels drets socials. I és cert que els avenços, tots els avenços aconseguits amb relació als drets de les dones correm el risc no només de no poder finançar-los o de no poder incrementar-los, sinó, efectivament, un risc de retrocés. Perquè sabem, compartim que la crisi té una incidència i uns efectes majors i diferents sobre les dones en el pla econòmic; vostè s'hi ha referit parlant de les discriminacions encara existents en el món del treball, en aspectes tan importants i tan sensibles com aquesta esclatxa salarial, però també en àmbits que van més enllà i que tenen a veure amb la vessant personal, familiar, en l'àmbit de la salut, etcètera.

Em permetrà que faci referència també després a l'esment que vostè feia sobre la reforma amb relació a la interrupció voluntària de l'embaràs. Se n'ha fet abans també esment, a l'anterior interpellació, en aquest cas al conseller de Salut. Però permeti'm que comenci manifestant-li que jo crec que no hi ha cap acompanyament, sinó al contrari; hi ha una oposició frontal al desenvolupament de determinades lleis que, efectivament, estan sent molt negatives sobre el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Crec que no només és sobre les dones. Vostè ha parlat de la reculada de la Llei de la dependència. Crec que ens hem fet un fart –vostès també, però nosaltres també, com a govern– de denunciar els incompliments d'aquesta llei –per cert, no només ara en aquesta etapa, sinó també en l'anterior, quan vostès governaven a l'Estat espanyol– i el que representa des del punt de vista d'infrafinançament d'aquesta llei pel que fa als serveis i a les prestacions que s'adrecen a les persones dependents.

Però fer també esment de la reforma de les pensions, davant la qual també manifestem una oposició frontal, perquè creiem que representa un trencament del consens que ha existit sempre en el si de la Comissió del Pacte de Toledo, i perquè trenca també amb la idea redistributiva i d'element de contenció de la pobresa que ha representat la figura de les pensions arreu de l'Estat espanyol.

En tot cas, vostè feia referència a la crisi i a l'impacte d'aquesta crisi sobre les dones en diferents àmbits. Permeti'm que comenci parlant, per exemple, de l'àmbit laboral i d'aquesta esclatxa salarial, que, efectivament, continua sent un problema que no va a menys, sinó al contrari; les dones segueixen percebent unes retribucions inferiors i cobrant de mitjana en l'àmbit europeu un 15 per cent menys que els homes. A Catalunya això s'ha xifrat en percentatges que anirien entre el 26 o el 30 per cent, segons diferents informes. Però, en tot cas, el que sí que és cert és que una dona ha de treballar fins al 22 de febrer, és a dir, 418 dies

per cobrar el mateix que un home en 365 dies, a banda de l'impacte que els contractes, que la contractació a temps parcial té també sobre les dones. Una bretxa salarial que es continua fent més gran a mesura que avança l'edat i que, si prenem com a referència la franja entre els quaranta-cinc i els cinquanta-quatre anys, les dones cobren un 28 per cent menys que els homes.

Una discriminació salarial que té unes conseqüències i una altra denominació quan passem a parlar de la pensió de jubilació, atès que, doncs, aquesta menor cotització, aquesta menor força de la cotització es tradueix en una pensió de jubilació menor.

La presència en els llocs de responsabilitat, no puc més que estar d'acord amb vostè que no es correspon al pes de les dones, en absolut. Que en l'àmbit de l'empresa privada això és especialment cruent, i que ens cal treballar i sobretot no abaixar la guàrdia, perquè jo crec que treballar hi treballem tots, des de les diferents formacions polítiques, des de les diferents administracions, a fer front a la persistència dels rols tradicionals de gènere, a les dificultats que comporta per conciliar la vida professional i personal, que no té una altra causa o no té un altre culpable que aquesta baixa coresponsabilitat entre homes i dones, que no ens ha de fer perdre de vista que hi han altres barres. Una discriminació que a vegades és molt més subtil, però molt més perillosa; obstacles que pel fet de ser poc visibles no per això descoratgen i frenen el ple desenvolupament professional de les dones.

Podríem parlar del talent femení i de la pèrdua que es produeix de talent femení en grups de dones professionals i molt ben formades. També disposem de dades sobre això. I crec que també són o podrien ser motiu de reflexió.

Permeti'm que atengui ara les seves referències i la seva invitació a treballar plegats, com crec que estem fent i continuarem fent, senyora diputada, amb relació a la valoració sobre la reforma de la Llei de la salut sexual i reproductiva. No diré res diferent del que abans el conseller de Salut i en ocasió d'una altra interpellació –crec que del seu mateix grup parlamentari– va fer en aquesta cambra, però permeti'm que també manifesti el meu rebuig frontal a com s'està plantejant aquesta reforma.

Coincideixo amb vostè en la valoració positiva de la llei en vigor de l'any 2010, que ha donat uns bons resultats, que, efectivament, va ser una llei àmpliament consensuada i que no crec que hi hagi cap necessitat, ni molt menys peremptòria, però és que cap necessitat de reforma d'una llei que ha fet descendir –i això ho diuen les xifres i les dades oficials– el nombre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs, i que no existeix cap demanda social que requereixi aquesta reforma. En tot cas, es fonamenta en un problema artificial que no existeix.

La llei del 2010 s'adscriu a les recomanacions de l'ONU, de l'Organització Mundial de la Salut. I, en tot cas, la reforma que hi ha sobre la taula retorna les dones a una criminalització de què ja havien estat víctimes en el passat, i també aboca els professionals de la salut a fer unes valoracions que excedeixen en molt,

que sobrepassen en molt les seves competències. Quan ja havíem superat l'estigma de la culpabilitat de les dones, se'ns proposa, efectivament, com vostè deia, com vostè adjectivava i abans també la diputada Marta Ribas, una llei classista, una llei regressiva, que torna al model punitiu en lloc de a la prevenció, i que vulnera l'autoritat i el dret de poder de decisió de les dones, i contravé la legislació actual a nivell internacional, però també els avenços –els avenços– que en les darreres dècades –aquells avenços a què ens referíem abans– han aportat la igualtat entre homes i dones.

Vostè ha demanat quin és el nostre posicionament, què farem –què fem i què farem. Evidentment, hem d'apostar per aquesta despenalització, per l'abordatge de la situació a través d'accions en l'àmbit de l'educació sexual i afectiva, per les polítiques de planificació. I aquest és el capteniment del Govern, no és altre que mantenir en tots els àmbits les polítiques actives dirigides a aquesta consecució d'igualtat efectiva, com ja s'està treballant en aquest Parlament –vostès hi estan treballant, senyores diputades, senyors diputats– en una llei pròpia d'igualtat efectiva en aquest àmbit.

El Consell Nacional de Dones de Catalunya, compost per gairebé quatre-centes entitats de dones de tot el país, com vostè sap molt bé òrgan assessor i òrgan consultor del Govern i més que legítimat com a portaveu de les associacions de dones, en la seva comissió permanent el passat 18 de febrer de 2013 va emetre i va aprovar una moció –ja ha estat dirigida, adreçada al Ministeri de Justícia, a la presidència del Congrés dels Diputats i a tots els grups polítics– on es mostra el rebuig frontal a la modificació de la llei, a qualsevol intent de retallada i de retrocés en els drets sexuals i reproductius de les dones, contrària a aquesta modificació de la llei actual, i que demana la seva retirada. Acords que han estat també adoptats i aprovats per l'Assemblea General del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Un consens social i jurídic internacional molt ampli sobre aquest tema, que també ha quedat clar, crec, des de la perspectiva del Govern, que s'hi oposa –com ja s'ha dit abans, i jo, doncs, també ho vull posar de manifest–, a la reforma de la llei del 2010.

No pot ser d'una altra manera, perquè cal que dirigim la nostra mirada no cap enrere, no cap a trenta anys enrere, sinó cap a Europa, cap a la comunitat internacional, i no cap a aquest passat que relegava les dones a ser ciutadanes de segona. No solucionarem amb aquesta llei cap problema; al contrari, hem de treballar perquè no tiri endavant, efectivament. I no solucionem cap problema, com deia, sinó que en crea de nous.

Abans que finalitzi el temps, i podent continuar en el segon tram d'aquesta interpellació, permeti'm que li manifesti que, des del punt de vista pressupostari –hi insisteixo, espero poder-ho fer amb més deteniment en el segon torn de rèplica–, no baixa de cap manera l'aportació que via contracte programa des del Departament de Benestar Social i Família s'adreça als ajuntaments. Com vostè molt bé ha dit, dins del contracte programa s'inclouen totes aquelles accions que tenen a veure amb els treballs amb relació a l'àmbit de la

igualtat, el treball envers les dones. Un contracte programa que no ha baixat en la seva aportació econòmica en els darrers tres anys.

Vostè deia: «Què faran si baixen les aportacions de l'Estat?» Vostè sap, senyora diputada, que les aportacions de l'Estat, malauradament, ja fa anys que han baixat en qüestions, en programes que cofinancen aspectes tan sensibles com tenen a veure amb l'acollida dels immigrants o l'àmbit de les dones, i no per això l'aportació d'aquest Govern i concretament d'aquest departament ha baixat en aquesta matèria. Per tant, des d'aquest punt de vista, pel que fa al suport al món local en tot el que té a veure amb els programes relatius al treball en els aspectes d'igualtat, en aquelles accions concretes que s'inclouen dins del contracte programa i que tenen a veure amb les accions pròpies de l'Institut Català de les Dones, no hi ha hagut cap minoració.

I espero en el segon torn, en el segon torn de rèplica, poder continuar desenvolupant altres idees i altres aspectes que vostè ha mencionat en la seva intervenció.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies. Bé, consellera, crec que no m'ha respost què pensa fer tenint en compte que té menys recursos. Bé, m'ha apuntat alguna cosa. Tenim dubtes, i, en tot cas, algunes dades que ens deia no ens acaben de quadrar.

En els ajuntaments, bé, després hi entraré. En les entitats, que ens diuen i no paren de dir-nos comissió rere comissió, quan compareixen, doncs, que els creix la demanda de serveis, que vostès els envien més ciutadanes o més dones perquè els prestin serveis, però, en canvi, vostès els envien o els transfereixen menys recursos.

Consellera, fa tres anys que governen, Convergència i Unió, i no només no han reforçat les polítiques de lluita contra la desigualtat, sinó que, a més a més, aquestes s'han accentuat, les desigualtats entre les dones, però també les diferències, doncs, entre les persones riques, que cada vegada són més riques, i les persones pobres, que cada vegada són més pobres.

Consellera, acabem de conèixer avui les dades de l'Enquesta de la població activa. Potser hi ha millors indicadors; en aquest cas, la caiguda de l'ocupació sembla que s'ha atenuat. Però mirant-ho globalment la tendència no canvia, estem pràcticament igual. I sobretot, i aquí hi torno a insistir, hi torno a incidir, perquè vostè tampoc..., entenc jo que segurament el conseller Puig hi podrà fer alguna cosa més, però en les precaritzacions en salaris i en la contractació continuen aquestes desigualtats de forma molt important. Les desigualtats en els ingressos, en la protecció social –ho dèiem abans, ho torno a dir–, la PIRMI, les

pensions..., que estan provocant aquesta major pobresa en les dones.

No hi ha conciliació de l'economia i el model social i familiar, s'està anant endarrere; desapareix el valor del treball que significava la cura, doncs, social i familiar vinculat a la Llei de dependència. S'està deixant de banda la lluita contra els estereotips professionals, la lluita per en aquest cas les polítiques..., o les polítiques transversals d'ocupació, aquell departament d'igualtat que tan bé anava i que les entitats tant demanen.

Consellera, li demanem, li demanarem, i a la moció li ho proposarem –vejam si aquesta vegada ens en sortim–, que treballi amb el Govern de l'Estat per la derogació de la reforma laboral, que tan nociva està sent.

També digui'ns com pensa blindar la Llei de governs locals, que minva les competències, bé, que treu les competències dels ajuntaments en l'àmbit de les polítiques de les dones, i conjuntament amb la llei estatal posa en risc els centres d'atenció a les dones. Això avui és una realitat, i això avui, en la Llei de governs locals, encara no veiem que estigui blindat. Per tant, com pensa fer-ho vostè, perquè és la seva competència. Entenem que ho fan, o es fa, es tramita aquesta llei des d'un altre departament, però les polítiques de dones, els centres d'atenció a la dona estan en el seu àmbit. Perquè, com li deia abans, si no ho fan els ajuntaments, ho farà la Generalitat? Si no ho fan els ajuntaments, qui ho farà? Si no ho fan els ajuntaments, ho farà el món privat? El que sí que tenim clar és que hi ha unes agreujades clarament, que són les persones, les dones en situacions més precàries, les dones..., que avui és l'únic espai on poden anar i acudir perquè algú les escolti i les acompanyi en el seu procés per tirar endavant els seus drames personals.

Consellera, posem-nos a treballar de debò. Amb la moció subsegüent li farem propostes per combatre amb contundència la pèrdua de drets que abans hem enumerat –la pèrdua de drets, la pèrdua de recursos. Entenem que ahir ho van aprovar i ja no hi tenim res a fer; ens van rebutjar totes les esmenes que nosaltres li plantejàvem també en aquests aspectes. Vostè hauria tingut millors condicions per poder treballar i avui no les té. Per tant, amb contundència li farem propostes per treballar contra aquesta nociva Llei de l'avortament, per mantenir i perquè es tirin endavant els compromisos en aquella moció d'una llei pròpia. Per tant, en la Comissió de Salut es planteja de crear justament una subcomissió per treballar-ho, perquè el Govern avui encara no ens l'ha portat; estem parlant del maig, i avui estem a gener i no la tenim aquí. Per tant, ho farem des d'aquí, des del Parlament. Però també les desigualtats salarials i el paper del món local. Quines propostes té sobre la taula per tirar-ho endavant? Nosaltres li farem propostes i esperem que ens puguem posar d'acord per tirar-les endavant i fer-les realitat, no deixar-les en el paper mullat d'una moció que potser en quedarem molt contents, però que després el Govern no li farà cas.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, l'any 2012 les aportacions de l'Estat en matèria social, en programes socials, no només en l'àmbit de la dependència, van davallar molt. D'aquelles males condicions que ens van deixar el 2012 en continuem patint les conseqüències. Per tant, vagi per endavant que el decrement que certs programes van patir en els següents pressupostos tenen origen en aquella davallada, que hem fixat, que hem computat –i que estic en disposició de poder-li ensenyar aquestes xifres– en un 96 per cent. Per tant, l'impacte clar sobre determinades polítiques, també sobre l'àmbit local, es va produir a partir d'aquella davallada.

Però, com li deia abans, no ha baixat l'aportació als ens locals per la via del contracte programa des de l'any 2011, malgrat aquest decrement de les aportacions de l'Estat. Perquè hem cregut que els ajuntaments, els ens locals, els consells comarcals que treballen des del prisma de la proximitat envers les persones i en àmbits tan sensibles han de continuar disposant dels recursos necessaris per fer aquestes polítiques. I ho hem tingut molt clar en l'àmbit de la joventut, en l'àmbit de l'atenció a les persones immigrants, però també en l'àmbit de les dones. I és en aquest sentit que el suport als ens locals, com li deia, via contracte programa no ha baixat, com tampoc la partida destinada a les subvencions a les entitats que treballen en el marc de la igualtat i en el marc de les dones no baixarà aquest exercici del 2014; això sí, prioritzant aquelles entitats que realitzen programes d'atenció directa a les dones i especialment en l'àmbit de la violència masclista, perquè entenem que aquesta és una prioritat de primer ordre que segur que vostè també comparteix.

Vostè deia abans que la lluita en favor de la igualtat no ha de dependre de les condicions pressupostàries. Jo intento explicar-li que fem un esforç, per no dir un sobreesforç, perquè aquestes condicions, que són adverses, com vostè sap, a causa, doncs, de l'infrafinançament per part de l'Estat espanyol, continuïn sent òptimes, continuïn sent positives per poder desenvolupar tots aquests programes.

Però és evident que, més enllà de les condicions pressupostàries, hi ha d'haver voluntat política. Jo li dic que la tenim, aquesta voluntat política; la tenim per treballar enfront d'aquestes desigualtats, per treballar al costat dels nostres ajuntaments, per treballar al costat del conjunt d'entitats que en aquest país, amb aquestes més de quatre-centes entitats que s'agrupen en el Consell Nacional de Dones de Catalunya i moltes altres, realitzen en favor de les polítiques de les dones. Però que també ens cal una unió d'esforços, una unió de voluntats, una capacitat de diàleg, que jo crec que en aquesta cambra demostrem i demostren, i espero, doncs, que en el treball de la moció això ho puguem posar de manifest. Però, en canvi, un diàleg que no sempre trobem a nivell de l'Estat, que no hem tro-

bat fins ara, per exemple, quan hem discutit els efectes molt nocius de la reforma local, de l'ARSAL, que, com vostè deia molt bé i també estic d'acord amb això, té un impacte sobre els serveis socials terrible i inquantificable, no només des d'un punt de vista econòmic, sinó de pèrdua de proximitat. Com vostè sap, hem manifestat també un rebuig frontal a aquesta llei, però que ha estat aprovada a causa de la majoria absoluta del Partit Popular a la cambra.

A partir d'aquí, estem treballant amb l'oposició, com no pot ser d'una altra manera, jurídica enfront d'aquesta llei. Però és aquesta llei i no cap altra, i no la reforma local, diguem-ne, catalana, la que *desblinda* aquestes polítiques. Per tant, crec que aquí també trobem un element on donar-nos la mà i on, més enllà de l'àmbit de la igualtat i de l'àmbit de les polítiques de les dones, amb un sentit molt més ampli, que té a veure amb els serveis socials, com li deia, aquesta llei estatal representa un retrocés molt important.

Vostè em demanava aspectes concrets en què estem treballant. Des de l'Institut Català de les Dones jo li puc explicar que tant en l'àmbit dels programes contra la violència masclista..., també a partir d'una valoració d'impacte de la llei que va aprovar aquest Parlament, de la llei de què disposem sobre el dret de les dones a l'eradicació de la violència masclista, que ens permet conèixer d'una manera més concreta quin és l'impacte i, per tant, quins són els aspectes a reforçar en aquesta gran lluita contra aquesta gran xacra que és la violència masclista; que treballem amb tots aquells programes de prevenció, com, per exemple, a partir del programa «Estimar no fa mal», que s'adreça al col·lectiu de joves, que ens preocupa a tots, especialment com es poden reproduir determinades actituds i determinats aspectes que poden contribuir a la normalització –i, per tant, per això hi treballem– d'aquesta violència o d'aquestes actituds masclistes, com també estem treballant d'una manera molt propera amb el CAC per tal de tractar tots aquells aspectes que tenen a veure amb els estereotips de gènere.

Continuem treballant amb el conjunt d'entitats. Continuem treballant també, com vostè sap, en la reforma del decret del Consell Nacional de Dones de Catalunya per donar més impuls i per donar més força a aquest consell assessor del Govern en matèria de polítiques de dones. I li asseguro que la nostra voluntat és mantenir i reforçar tots aquells serveis, tots aquells programes, tots aquells operatius que en el territori, en el conjunt del territori del país, tenen a veure amb l'atenció a les dones i amb l'atenció a les dones que són víctimes de violència masclista.

A partir d'aquí, senyora diputada, també amb interès seguirem aquesta moció subsegüent a la interpellació, on espero que trobem punts en comú per continuar treballant com ha fet sempre aquest Parlament, com està fent també amb els treballs de la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones per tal de mostrar aquesta unitat d'esforços, aquesta voluntat política per treballar envers la plena igualtat d'homes i dones.

Moltes gràcies.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les conseqüències sanitàries de les retallades.

Interpellació

al Govern sobre les conseqüències sanitàries de les retallades (tram. 300-00125/10)

Presentada pel Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Primer de res, doncs, explicar una mica que aquesta interpellació convertida en moció que presentarem no és una interpellació o no és una moció sobre quin és el model sanitari que a nosaltres ens agradaria bastir, o crear o construir. Dir això, però també dir que entenem que totes les actuacions que presentarem o que volem presentar en aquesta interpellació són actuacions de mínims, són actuacions d'urgència, són actuacions que el moment, doncs, entenem nosaltres que reclama.

També és cert que haver optat per un model sanitari en detriment d'un altre ha generat tot un seguit de conseqüències que entenem que d'alguna manera s'han d'atendre i que s'han d'acabar. Així, i aprofitant que vostè avui per les intervencions anteriors està tan sol·licit i tan diligent i servicial, doncs, intentarem ser molt constructives en aquesta moció i presentar el que entenem nosaltres que és un pla de xoc per acabar amb les greus conseqüències que han causat les retallades, però no només les retallades, sinó també el model sanitari.

Així, entenem, com dèiem, que és una moció de mínims, és una moció que..., serà una moció, perdó, que voldrà intentar plantejar mesures d'urgència, d'excepcionalitat perquè no mori més gent, i això, vist l'augment de la taxa de mortalitat, en la qual no només les retallades i el model sanitari hi tenen uns greus determinants, sinó que també la situació socioeconòmica de la gent hi té... És una moció antimorts, antimorts en el sentit que no volem que cap persona que s'atansi a les urgències nocturnes o diürnes..., per culpa del col·lapse de les urgències, doncs, pugui passar qualsevol cosa. No volem que cap persona es quedi sense medicaments quan la vida li va en això i per tant..., o fruit dels interessos de les grans empreses farmacèutiques. No volem tampoc que les persones que esperen algun tipus d'operació, per tant, en les llistes d'espera quirúrgiques, que possiblement la seva vida no corre risc, però sí que està totalment determinada al fet que estan esperant una operació i, per tant, o no poden treballar en les mateixes circumstàncies o tenen una vida totalment condicionada... Doncs, no volem que aquesta situació segueixi creixent, no volem que es perllongui en el temps.

I totes aquestes coses ens preocupen, i ens preocupen més si agafem i tirem d'hemeroteca i veiem quines declaracions feia el conseller sobre el que entenia ell que havia de ser el model sanitari, no? Les declaracions,

que per nosaltres són greus, són declaracions que també demostren quina és l'aposta ideològica del Govern. El conseller deia: «Si més persones paguen una pòlissa privada, més persones podran participar dels diners públics. És necessari vigilar que el sector públic no faci competència deslleial al sector privat». També deia: «La salut és un bé privat i depèn de cadascú, no, per tant, de l'Estat.» I també deia –i aquesta última, doncs, ens dol personalment–: «Barra lliure en salut per a qui se la pugui pagar.»

Nosaltres entenem en aquest sentit..., i això tirant d'hemeroteca, eh? Vull dir, està comprovat..., bé, almenys els mitjans de comunicació han recollit aquestes declaracions sobre vostè. I, a més a més, ens quadra, quadra bastant amb quin és el model que s'està generant. El model que s'està generant és un model que fa créixer els afiliats a les mútues privades; el 2012 creixia en cent mil. També és un model que està promocionant la sanitat privada, i, a més a més, amb la convivència d'altres consellers, no?, que als autobusos posen publicitat de les mútues, una d'una mútua bastant gran i molt graciosa que diu: «Tu salut es nostre beneficio.» I tant que ho és!

En tot cas, anem al gra. Llavors, què passa? Què entenem nosaltres que passa? Què entenem que s'ha de gestionar de manera urgent, que no pot esperar? I que no és qüestió d'ideologies ni de programes electorals, és una qüestió d'urgència i és una qüestió de vida, sobretot de les classes populars. Passa que si la salut, el dret fonamental a la salut queda condicionat a l'aportació de diner via el beneficiari, passa que, si, a més a més, una administració pública està intentant promocionar la prestació de serveis sanitaris de manera privada, es lamina el dret a la salut i s'eixamplen les desigualtats.

I això no és una especulació; li donarem tot un seguit de xifres. La taxa de mortalitat i l'augment de la taxa de mortalitat, i, a més a més, l'augment amb biaix de classe. Augment amb biaix de classe en el sentit que l'esperança de vida d'una persona a Sant Gervasi és de vuitanta-un anys, mentre que d'una persona del Raval és de setanta-tres anys; vuit anys de diferència entre una classe i una altra classe. I així és que, a més, el mercat ha de garantir la correcta distribució de la salut en funció del que tinguem; doncs, el que passarà és que al final queda en mans de la població que es pugui pagar o no. I entenem que els deures de salut que té la conselleria van molt més enllà que el mercat sigui el distribuïdor de la salut.

D'altra banda, què ha passat? Ha passat que han reduït el pressupost sanitari. Les xifres, a més a més, són bastant grans: una reducció d'un 20 per cent respecte als altres anys. Ha passat que les llistes d'espera s'han incrementat en un 43 per cent. I el pitjor no és això, el pitjor és que, a més a més, estan manipulades, i estan manipulades en el sentit que, quan la gent va al metge i, per tant, el facultatiu decideix que aquesta persona necessita una intervenció quirúrgica, no queda comptabilitzada automàticament en el moment que el facultatiu ho decideix, en les llistes d'espera, sinó que s'ha d'atansar a un administratiu, i l'administratiu ja el trucarà per veure quan s'incorpora a

la llista d'espera. De manera que hi ha una llista A i una llista B.

I és tan greu que, si truquen a la persona que està esperant a la llista d'espera i aquesta persona no agafa el telèfon, llavors surt de la llista d'espera i, per tant, no queda mai comptabilitzat. Per tant, no només és greu que hi hagin llistes d'espera altíssimes, sinó que és més greu encara que aquestes es manipulin o que no es donin dades reals.

D'altra banda, els centres hospitalaris han reduït les seues intervencions quirúrgiques en un 11 per cent. I això significa que cada deu pacients d'aquests hospitals..., en comptes d'operar-se als hospitals públics, han anat derivats als hospitals privats. I, a més a més, que han augmentat les infeccions quirúrgiques, i pot atribuir-se a les retallades del personal de neteja, a les altes precipitades en l'hospitalització, a les cures que es fan al domicili...

Passa també, a més a més, que s'han reduït els centres d'atenció primària; que centres que prestaven un servei vint-i-quatre hores ara ja no el presten; que, a més a més, s'han reduït en personal. Els veïns i les veïnes de Mataró ho denuncien; abans, els veïns de Caldes; abans, els veïns de moltes altres localitats. A més a més, si afegim que el problema era crònic..., i era una infradotació de l'atenció primària, com una mesura crònica.

També s'ha reduït la cartera de serveis, ja li ho hem exposat uns quants cops; tractaments que abans no s'havien de pagar ara s'han de pagar; per tant, repagaments de certs tractaments als quals abans es podia accedir de manera pagada ja amb impostos, que no gratuïta.

S'han empitjorat les condicions laborals de moltes treballadores i treballadors, de molts professionals de la sanitat. Comptem més de cinc mil llocs de treball de 2010 a 2013 destruïts. I tot això crea unes conseqüències clares, un afavoriment clar dels llits hospitalaris de la privada. El Principat és, dels Països Catalans, la demarcació administrativa on més llits de la privada s'han beneficiat. Els hospitals públics tenen un global de 14.715 llits, mentre que als hospitals privats els beneficis es compten per 8.796 llits. És una dada nosaltres entenem que bastant significativa del que s'està fent.

En la medicina rehabilitadora, el contracte que tenen amb Fisiogestió significa que molta gent va derivada a aquest tractament –no tota, però sí molta–, i que després han de tornar a la pública perquè no estan atesos satisfactòriament. Que l'accés als medicaments, en alguns casos medicaments molt importants, està laminat. I, en aquest sentit, també sabem que el departament està treballant també el tema, sabem que ho sap i ho celebrem.

La realitat de l'exclusió sanitària, en la qual no tornaré a insistir, perquè ja s'hi ha insistit abans, però si vol llocs exactes on passen aquests problemes, doncs, n'hi dic un –com molts altres, eh? L'Hospital del Mar. Té molts casos de gent a qui es nega l'assistència per no tenir la targeta sanitària.

Després, i no menys important, el dret de les dones i que cap dona es quedi sense poder avortar per raó de classe, perquè això és una mesura amb un biaix clarament de classe. I, en fi, moltes altres coses en què, si me dona temps, insistiré després.

Nosaltres entenem que aquelles declaracions, les que feia, de les quals li he fet menció abans, són declaracions que feia abans que la situació empitjorés tant com ho ha fet ara. Entenem que té la possibilitat de rectificar. Entenem que té la possibilitat de rectificar no de paraula –perquè aquí ja ha dit que vostè advoca per una sanitat pública, universal i de qualitat–, de fets. Té la possibilitat de rectificar amb els seus fets, amb la seua acció, què és el que està passant. Té la possibilitat d'aturar l'emergència sanitària. Té la possibilitat d'intentar donar una alenada a totes aquelles classes que estan excloses o mal ateses en la sanitat.

I també pensem que aquest projecte ideològic que vostè ha dut a terme en la sanitat ha de tenir un aturador. Si no és responsabilitat seva, que sigui del seu Govern, i si no és del seu Govern, que sigui l'exigència d'Esquerra, però el que està passant amb la sanitat s'ha d'aturar ja.

Per tant, com pensen fer-hi front, a tot el que hem comentat. I, bé, en tot cas, després, seguiré amb el que tenia.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, diputats i diputades... Miri, partim d'un primer principi: jo vull el mateix que vostè, amb la diferència que vostè té l'exigència de demanar-ho, i jo tinc la responsabilitat de fer-ho. Però partint de la primera, volem el mateix. I jo, què vull? Vull una ciutadania de Catalunya que visqui el màxim d'anys possible i de la manera més saludable possible, i que això es faci sense cap distinció per raons econòmiques, per raons de sexe, per raons de raça, per cap tipus de raons.

Per tant, aquest és el primer principi que crec que hem de compartir tots els que entenem la sanitat pública com un sistema absolutament holístic. Si m'ho permet, això obliga a fer una sèrie de polítiques determinades, que sempre intento expressar en base als quatre elements que condicionen la salut de les persones. Els quatre elements que condicionen la salut de les persones, com vostè molt bé sap, primer són..., el que en diem «la qualitat d'un sistema sanitari» té quatre dimensions. La primera dimensió de qualitat són els seus valors, en què segurament vostè i jo coincidirem. No vol dir que tothom hi coincideixi, eh? Però els valors d'un sistema de qualitat públic són els valors de l'equitat, de la universalitat i de la solidaritat des del punt de vista del seu finançament.

Per tant, aquest és el nostre model. Després, en el model de com es gestiona això podem discrepar, però crec que podem convindre que el model que hem de defensar és aquest. No confondre el model amb l'organització de la gestió del model, que són dues coses diferents.

La segona dimensió de la qualitat d'un sistema sanitari és la seva qualitat tècnica. No cal que dubtem de la qualitat tècnica del nostre sistema sanitari públic. I no ho dic jo, ho diuen els resultats comparats internacionalment i ho diuen totes les publicacions sanitàries especialitzades que hi ha al món, en què, per cert, col·loquem innumerables articles.

Tercera dimensió: humana, la dimensió humana del nostre sistema sanitari públic. No cal que li digui la dimensió humana dels nostres professionals, que estan treballant en condicions molt difícils i molt complicades, i absolutament entregats, sense que això repercuteixi, en la majoria dels casos, que no sempre –en la majoria dels casos–, en l'atenció dels pacients.

I la quarta dimensió de la qualitat d'un sistema sanitari públic és la seva eficiència; és a dir, que al contribuent no li costi més que allò que li ha de costar. I aquesta quarta dimensió és la que condiciona que tota acció de política sanitària, perquè la gent visqui més anys de vida saludable i de manera equitativa..., comporta que qualsevol decisió tingui tres beneficiaris sempre. Primer beneficiari: el ciutadà malalt; segon beneficiari: el ciutadà contribuent, i tercer beneficiari: el professional que hi treballa, que tingui la major facilitat per fer els dos resultats factibles: fer-ho amb els recursos que toca fer-ho i fer-ho amb un resultat clínic. Per tant, en aquests paràmetres s'emmarca la política sanitària pública del país, i no en cap altre àmbit polític.

Miri, nosaltres, en el moment de més dificultat, quan vam arribar al Govern i vam veure que..., no és que retalléssim, és que disposàvem de molts menys diners. Dóna la impressió, quan parlem de retallades, que és una acció proactiva. No és una acció proactiva, és una acció activa, perquè no hi són, aquests diners. Ni hi són, aquests diners, ni hi ha ningú que ens els deixi. I d'això podem fer el judici de valor que vulguem, però la realitat és aquesta. Deuen ser, com vostès diuen, els elements especulatius, deu ser el subfinançament, deu ser el que sigui. Però la responsabilitat del conseller és continuar garantint l'atenció sanitària i els valors d'un sistema públic de qualitat amb aquests recursos disponibles.

I amb aquests recursos disponibles –no hem enganyat a ningú– havíem de fer..., aquest sistema sanitari públic amb aquests valors, l'havíem de fer viable. I, per fer-lo viable –ho he explicat sempre–, vam fer un acord de govern, en primer lloc, de garanties, de què garantiríem a la gent, perquè no hi haguessin dubtes. I per fer-ho viable vam haver d'incidir, com he dit, des de l'any 2011, en els salaris dels professionals i les seves condicions laborals, en les majors esperes, que com vostè molt bé diu lamentablement tenen un component social que hem d'anar a abordar progressivament i millorar-ho. En tercer lloc, vam baixar d'una manera notable la despesa farmacèutica

amb ajuda de moltes decisions del Govern de l'Estat, i, a més a més, vam haver de parar totes i cada una de les inversions. No perquè traguéssim diners del pressupost, sinó perquè no hi eren. I això hem de dir-ho amb molta claredat: ni hi eren ni hi havia ningú que ens els prestés.

Per tant, havíem de gestionar un sistema amb els diners que teníem, i havíem d'evitar que aquest sistema caigués, perquè no podíem gastar al mateix ritme, i, a més a més, havíem de mantenir els resultats.

A banda d'això, i per ser transparent en aquesta política, jo he comparegut cada sis mesos a la Comissió de Salut per explicar aquests resultats, amb objectivitat, que té el sistema sanitari, preservant totes i cadascuna... (*Veus de fons.*) Cada sis mesos. Jo el que lamento és que quan jo acabo vostè marxi i no escolti la rèplica del que m'ha dit. Jo cada sis mesos (*veus de fons*) –sí, cada sis mesos– entrego els resultats. Qüestionables? Els debatem, els discutim, accepto el que he d'acceptar i, a partir d'aquí, anem intentant millorar les coses.

Vaig dir que les llistes d'espera tindrien un augment molt important el 2011. Va ser així. I que progressivament les aniríem reduint. I les hem reduït progressivament. No estem gens ni mica en el moment desitjable, eh? Per tant, a partir d'aquí la tendència és a millorar. I sóc el primer que dic que no estic d'acord a haver de tenir aquestes llistes d'espera, però no tinc més remei, si no tenim més finançament, si no tenim els diners. És molt difícil que nosaltres, si hem de prendre decisions que, com vostè comprendrà, no són fàcils, de cost d'oportunitat..., és a dir, hem de prioritzar unes coses i deixar de fer-ne unes altres. I això és el que hem fet.

Miri, el sistema sanitari públic en tots i cada un dels seus resultats clínics crec que en aquests moments és viable. Una altra cosa és que sigui sostenible, des del punt de vista, com sap, que hem de canviar moltes coses. Ha canviat raonablement la demanda sanitària. L'èxit d'un sistema com el que tenim fa que les persones visquin més anys, però visquin més anys amb una malaltia crònica, perquè hem cronificat determinades malalties; un exemple molt paradigmàtic és la sida. Malalties que eren letals en aquests moments estan sent una malaltia crònica, que fa que la gent visqui més anys amb una malaltia. I, per tant, el model assistencial l'hem de canviar.

Per tant, a partir d'aquí nosaltres hem de prendre decisions de cost d'oportunitat. Si volem tenir més hores d'hemodinàmica hem de tenir menys hores d'atenció primària que no és utilitzada. Si podem enviar un metge a casa és millor que tenir un CAP obert perquè vinguin dues o tres visites. Tot això són coses de gestió, de gestió sanitària, de manual; no són ideològiques, com vostè a vegades planteja, sinó que són merament amb l'objectiu que deia de tenir un sistema de qualitat en l'àmbit tècnic i sobretot en l'àmbit de rendir comptes al contribuent del que fem.

A partir d'aquí tots i cada un dels resultats que puguem plantejar són evidentment tots millorables. I el primer que voldria tenir més diners en el sector sanitari, com comprendrà, sóc jo; el primer que voldria

apujar els salaris i augmentar les plantilles sóc jo; el primer que voldria tenir resultats d'accessibilitat millors sóc jo.

Per tant, no és que estigui en un malson. A vegades la gent planteja: «És que vivim un malson.» No, vivim una mala realitat, i hem d'assumir que és una mala realitat i no un malson. I en aquesta mala realitat hi hem de posar tots el nostre granet de sorra per intentar fer possible i viable un sistema sanitari públic que ningú vol desmuntar, que ningú vol entregar al mercat, malgrat que determinats símptomes vostès els interpreten d'una manera. Compte perquè a vegades els símptomes són molt comuns en malalties que són diferents. I, per tant, vostès, a partir d'un símptoma fan un diagnòstic, al meu parer, absolutament equivocat, i per tant... I jo als resultats em remeto. Vostè es remet a les tendències, a les idees, al que sembla, al que aparenta. Jo em remeto a això.

Per tant, a partir d'aquí, a mi el que m'agradaria és que vostè contrastés, en la seva segona part de la intervenció, totes aquestes afirmacions que ha fet; les contrastés amb evidències concretes, objectivables, imputables a aquest conseller –sobretot imputables a aquest conseller. I que a partir d'aquí em diguin en quin sentit estem caminant i en quin sentit no estem caminant.

Per tant, jo entenc molt bé els plantejaments ideològics, jo entenc molt bé que vostès entenguin per públic un sistema estatal. Nosaltres entenem per públic un sistema públic, no té per què ser necessàriament estatal. També hem vist com han funcionat i com han hagut de caure sistemes estatals sanitaris –hi ha alguns estatals que encara funcionen al món.

Tot és millorable i, per tant, tot és millorable des del diàleg, des de les propostes i des dels plantejaments ideològics. Per això som aquí, eh? Tot és millorable, però el que no és possible és simplement no admetre que hi han coses que en aquest país, malgrat tot, funcionen bé; que el sistema sanitari de Catalunya, malgrat tot, funciona bé, raonablement bé, i que tots, evidentment, voldríem que funcionés millor i que la gent tingués millors serveis i, sobretot, que no hagi d'esperar tant o més per rebre una atenció sanitària, a la qual té dret, com dèiem abans, amb criteri d'universalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, primer de res dir que si comencem amb els retrets crec que vostè té les de perdre, atès que nosaltres sol·licitem informacions diria que quasi de manera mensual, el grup de treball, i a hores d'ara satisfactòriament no se'ns n'ha donat cap. En tot cas, si aquell dia vaig marxar –aquell dia, perquè va ser un dia– abans, era perquè s'estava fent una campanya concreta de sanitat que per nosaltres ens dóna bastants més resultats que les polítiques que fa vostè, i que marxaria tots els

cops que fes falta si és per fer una campanya concreta de sanitat en qualsevol centre sanitari.

En tot cas, deia vostè, ens feia una explicació realment, doncs, bastant acurada dels valors, de la qualitat tècnica, de la qualitat humana i de l'eficiència. És cert. Si no han passat més desgràcies amb la situació en què vostè ha deixat els CAP, i amb la situació en què vostè ha deixat els quiròfans, amb la situació en què ha deixat els hospitals, és gràcies a la qualitat tècnica, és gràcies a les professionals i els professionals que estan fent mans i mànigues perquè no passin i és gràcies a tot el que s'han hagut de treure del cap perquè aquest sistema funcioni malgrat tot, malgrat vostè, també.

En tot cas, diu: «Els diners són els que són, nosaltres no hem actuat de manera proactiva fent retallades.» Però sí que han mantingut de manera proactiva tota la compra a l'activitat privada que tenien i, en canvi, sí que han decidit retallar certs aspectes respecte als hospitals privats. I, si no, ens explica per què tanquen 174 llits al Clínic, per què tanquen quiròfans, i mantenen, en canvi, la compra a l'Hospital privat del Sagrat Cor, propietat d'una multinacional, que és Capiro. Ens explica com poden casar aquesta compatibilitat de compres entre els públics i els privats i llavors... En tot cas, i si no ens ho vol explicar, doni'ns dades, perquè vostè exigeix que vinguem aquí a contrastar dades o que ho fem amb rigor quan vostè és el primer que no dóna dades.

I sobre si vostè dóna dades de manera objectiva o no dóna dades de manera objectiva, i llavors què passa amb les llistes d'espera, com és que no m'ha respost? Què passa amb les llistes d'espera? Com és que alguns hospitals inverteixen bastants diners en campanyes publicitàries per a dir que les llistes d'espera funcionen perfectíssimament, com el de Santa Tecla, i, en canvi, totes aquestes maniobres, a més a més, es van perfeccionant hospital a hospital? Si ho vol saber, li ho donem per escrit, ho tenim; tenim hospitals de Barcelona, tenim hospitals de Tarragona, tenim uns quants hospitals que expliquen de manera molt detallada com es manipulen les llistes d'espera. Quines informacions objectives són les que dóna vostè, llavors? Quines són? Perquè nosaltres ara mateix no veiem quines són les informacions objectives que donen vostès. O s'està referint al baix entre proveïdors que està publicat a la pàgina de l'agència d'avaluació? Allà hi ha els contractes, per exemple, del gruix de l'aliança estratègica amb Capiro? Jo crec que no –jo crec que no.

En tot cas, deia vostè: «No són plantejaments ideològics.» A tot el que estàvem referint-nos són circumstancials, han passat perquè sí, són un bolet. Llavors, no és ideològic que el Principat de Catalunya sigui un dels més alts en la zona euro en la promoció i en la protecció de la sanitat privada? Un 33,3 per cent; dades no nostres, eh? –no nostres–, de l'OCDE.

I, en tot cas, quan parlàvem de les taxes de mortalitat, quan parlàvem de l'augment de llistes d'espera..., l'augment de llistes d'espera..., i la xifra que he donat, que era 43 per cent, és vostra, és del seu departament, aquesta xifra; no ens l'hem inventat pas. I les taxes de

mortalitat són de l'Idescat; tampoc ens les hem inventat pas. En tot cas, les retallades als centres hospitalaris, també dades de la seua conselleria. Aclareixin-se una mica, perquè llavors ve vostè a intentar dir aquí o a intentar desqualificar-nos amb el fet que nosaltres no ens documentem, i els que no es documenten –i no només això, sinó els que manipulen les dades– són vostès. Aclareixin-se una mica.

I, finalment i per últim, intentàvem ser constructius en aquesta moció. De la seva exposició he vist una actuació totalment a la defensiva, una actuació que un cop i un altre intenta argumentar que no s'està beneficiant la privada i les xifres són les que són. Abandoni aquesta actitud, intenti solucionar els problemes, intenti que la gent no es quedi sense medicaments. Deia dades concretes, li direm quins són: els medicaments immuno-depressors per a la gent que està trasplantada. Vostè ho sap, sap quina és l'empresa multinacional que no els està lliurant –ho sap. També sap el que està passant a les urgències nocturnes de la Vall d'Hebron, sap que els traumatòlegs del Clínic no volen anar a operar al Sagrat Cor, sap que la gent de Mataró està ocupant els CAP, sap que la gent de Caldes estava ocupant els CAP, sap que les treballadores de la Vall d'Hebron, de l'Hospital de Bellvitge, de Sant Pau estan en peu de guerra per les retallades. Tot això ho sap, no li ho estem donant nosaltres de nou. Si davant d'això vostè no és capaç de fer res –ja li ho hem dit abans–, plegui, deixi el lloc a una persona que sí que es cregui el model i que no faci gala d'uns principis que després no compleix, perquè el sistema ni és públic, ni és universal, i si és de qualitat, que sí que ho és, és gràcies a les professionals i els professionals que, malgrat la seua actuació, segueixen fent la seua feina.

(Veus de fons.)

I al senyor Batet: quan li toqui, em parla.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, li contestaria moltes coses, però crec que institucionalment he de tenir respecte per la cambra i respecte pel que represento. Vostè m'està plantejant qüestions que..., vostè deia: «No, jo no entro en el model.» Està entrant en el model des del principi; vostè només entén per model públic un model estatalista, i, per tant, tot el que no és un model estatalista és privatització, i és així. Perdoni, és així.

L'Hospital del Sagrat Cor –ho dic perquè ho sàpiga– és un hospital de la xarxa pública des de fa moltíssims anys, que primer va gestionar la Caixa de Catalunya, que després va gestionar l'Aliança i que ara gestiona Capiro. I és un hospital de la xarxa pública, exactament igual que molts que tenim en aquest país, fruit d'un model que va néixer l'any 34, com he explicat moltes vegades. Per tant, aquest és el model que tenim a Catalunya.

Per cert, hem constituït una mesa perquè el sector sanitari i els partits polítics es posin d'acord en com configurar el model, que es diu «mesa pel pacte nacional», i vostès han anat a una reunió i han marxat sense explicar ni per què. Per tant, clar, tot això..., almenys a la mesa aquella, que jo en tingui constància, ningú ha expressat que marxava ni els motius pels quals marxava. Per tant, home, hem de ser tots una miqueta demòcrates en el ple exercici de les qüestions; demòcrates vol dir ser als llocs malgrat que no tinguís la majoria ideològica per defensar determinades coses, però com a mínim defensar-les allà on toca i no fer tota una concatenació de fets concrets que són aïllats. I, per cert, el de Mataró té solució, i tots tenen solució.

I que, si m'ho permet també, crec que hem de parlar una mica amb rigor com a responsables públics –tots. Quan vostè parla de la mortalitat, jo li demanaria que sàpiga del que parla, amb tot el respecte –amb tot el respecte. Per tant, jo li demano..., no li ho diré, perquè no he de dir-li-ho, però li demano que s'ho miri bé i que parli amb respecte d'això. Perquè, miri, de la mateixa manera que és absolutament immoral l'especulació dels diners i guanyar-te la vida amb l'especulació dels diners, també és absolutament immoral treure rèdit polític creant incertesa a la gent, por, i dir-li que les coses no van. I tan immoral és, hi insisteixo, l'especulació amb els diners com l'especulació amb les emocions no constructives dels problemes de la gent. Per tant, miri, jo marco una diferència entre vostès i el plantejament que feia Iniciativa fa un moment, i discrepo absolutament ideològicament; jo crec que no és aquest un moment en aquest país per fer política amb l'especulació dels sentiments i de la por de les persones.

I crec que cada un dels problemes tenen solució. El que no pot ser... I sempre hi haurà problemes no imputables al model; som un sistema sanitari que és un servei de persones que presten serveis a persones, i, per tant, sempre hi hauran disfuncions. Ara, generalitzar que..., escolti'm, aquestes disfuncions les arreglarem una darrere de l'altra. Per tant, les urgències de la Vall d'Hebron estan col·lapsades des que jo tinc ús de raó a les èpoques de grip –des que tinc ús de raó–, perquè tenim un sistema en què hem de canviar moltes coses, no solament les urgències de la Vall d'Hebron.

Per tant, jo crec que a partir de determinades coses conjunturals que es produeixen *sempre* al llarg de la història del nostre sistema sanitari no es pot crear, i és irresponsable, una sensació als ciutadans d'aquest país que el seu sistema sanitari s'ha desmantellat, que tot-hom s'està enriquint en aquest sistema, que tot és corrupció. I això, perdoni, és especular per interès i rèdit polític amb les emocions de les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació (tram. 300-00126/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers... Em permetran que repeteixi una frase del conseller de Salut que m'ha quedat, m'ha copsat i en què sense cap mena de dubte coincidim i que utilitzarem més d'una vegada: «No és moment de fer política amb l'especulació dels sentiments.» De ben segur que tindrem oportunitat de recordar aquesta expressió, que compartim plenament amb el conseller de Salut.

Anem en matèria de la interpellació. És amb relació a l'impuls de la societat de la informació, de les tecnologies de la informació i de la comunicació. I hem de començar dient que sense cap mena de dubte estem vivint, estem immersos..., segurament no ho apreciem en tota la seva magnitud, però en el futur segur que podrem observar el moment que vivim com una autèntica revolució tecnològica, revolució de la informació, que marcarà, que marca històries. Si bé és cert que estem immersos en una crisi molt important, també és cert que la revolució tecnològica el que permetrà –el que està permetent ja– és canviar la forma de fer moltes coses i, per tant, que les empreses siguin més productives, siguin també més competitives, i també les administracions puguin oferir més i millors serveis a la ciutadania i també ho puguin fer amb més productivitat.

En aquest sentit, les eines de què disposa la Generalitat de Catalunya per tal de dur a terme les polítiques d'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació han estat, històricament, la Direcció General de Telecomunicacions i el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, que bàsicament s'havia configurat com una organització que donava servei a la mateixa Generalitat, als diferents departaments de la Generalitat, de forma transversal en aquesta matèria.

Òbviament, un element important de les tecnologies de la informació és la seguretat. I, en aquest sentit, l'any 2009 el Govern del moment va decidir la creació d'un organisme que, nodrit de recursos del mateix CTTI o d'altres departaments de la Generalitat, configurés un organisme que vigilés amb relació a la seguretat a la xarxa, tant pel que fa a la seguretat pròpia de l'Administració de la Generalitat i, per tant, a la seguretat de les telecomunicacions i de la informació de què disposa la Generalitat, com al servei d'empreses que volguessin també estar immerses en aquest àmbit de la seguretat.

La importància d'aquests aspectes crec que amb unes poquetes xifres pot quedar força reflectida, quan veiem, per exemple, que el CTTI l'any 2011 ha passat

de tenir un pressupost de 213 milions d'euros, a l'any 2014, segons els pressupostos que van aprovar ahir, un pressupost de 366 milions d'euros.

O el mateix Cescicat, que és aquell organisme que en teoria s'ha d'encarregar de la seguretat de la informàtica, de la seguretat de les telecomunicacions i de la informació de la Generalitat, que va passar d'un pressupost de menys d'1 milió d'euros a un pressupost, l'any 2014, en plena època d'ajustos pressupostaris –ho hem vist ara en Salut, ho veiem en força departaments–, de 5 milions d'euros; i d'una plantilla de nou persones a una plantilla, l'any 2014 –prevista–, de vint-i-tres persones, més totes aquelles persones fruit de contractacions externes que treballen en el mateix àmbit.

Ara bé, hem tingut accés i els ciutadans han tingut accés a tot un conjunt d'informació que s'ha publicat; alguna d'altra encara no s'ha publicat, però que ens fa dubtar de quina és l'autèntica funció del Cescicat, que és aquest organisme que ha de vetllar per la seguretat de les telecomunicacions. I el primer que li hem de dir, conseller –i a vostè jo crec que ja li ho deuen haver dit–, és que el Cescicat i l'estructura del Cescicat no només serveix per corregir la biografia del conseller a la Viquipèdia i tampoc no només serveix per petar la web felippuig.com, com van ser una de les primeres peticions que vostè va fer a aquest organisme.

Però resulta que la que s'ha volgut configurar com una agència de seguretat nacional al final s'està convertint en una espècie de colador d'informació. I, en aquest sentit, em remeto al primer pla estratègic, documents que han arribat a les mans no només nostres, sinó de molta altra gent i que alguns han estat publicats, que el president de la Generalitat diu desconèixer, que vostè inicialment també va dir desconèixer i després van dir que era autèntica. Sota la comanda d'un pla estratègic d'aquesta entitat, d'aquesta fundació del Cescicat, s'orienta i es comença a visualitzar una certa orientació cap a la creació del que en aquest primer document, que no és propi de la Generalitat, no és propi del Cescicat, sinó que ha estat encarregat a una empresa i pel qual s'ha pagat un import gens menyspreable..., s'orienta ja cap a la creació d'un *consejo de seguridad nacional*. Després, un cop arriba al Cescicat, i suposo que sota alguna direcció política, perquè no crec que sigui iniciativa absolutament de ningú, es deriva cap al que vostès anomenen «agència nacional de seguretat», que és un organisme que, d'acord amb la mateixa documentació, s'intenta equiparar o es pretén equiparar ni més ni menys que al CNI espanyol, a l'NSA dels Estats Units –per cert, que darrerament ha estat notícia per escoltes telefòniques i altres pràctiques ens sembla que poc ètiques– o a les agències del Regne Unit, de França, Alemanya i fins i tot de la FAPSI russa.

Tot això apareix en aquell document del qual el president en aquest mateix Ple, en aquest mateix hemicicle, va dir que ni tenia coneixement, ni s'havia encarregat re, ni s'havia pagat absolutament res, cosa que després crec que s'ha demostrat que no era d'aquesta manera i que aquests documents són perfectament vàlids.

I el que ens preguntem i li preguntem al conseller és si aquests documents han estat una iniciativa aïllada o són una iniciativa que té el seu origen en el mateix Govern i, per tant, hi ha un mandat polític amb relació a la creació d'aquest organisme, no? Nosaltres creiem que la implicació del Govern en l'elaboració d'aquests plans està en el més alt nivell del Govern, i li diré per què. Perquè és precisament el senyor..., avui conseller de Justícia, l'honorable senyor Germà Gordó, el que des de la seva posició a la Secretaria del Govern de la Generalitat en la legislatura anterior dóna instruccions absolutament a tots els departaments de la Generalitat per tal que transfereixin recursos al Centre de Telecomunicacions i Tecnologia de la Informació, que després ha de nodrir la fundació Cescicat per dur a terme les seves activitats.

Tampoc no creiem que pugui ser una iniciativa ni molt menys aïllada que hagi adoptat absolutament ningú, la creació del que en diuen inicialment «la targeta ciutadana» i de la base de dades central de ciutadans, que no es refereix als Ciutadans que estan asseguts en l'hemicicle, sinó que es tracta bàsicament d'allò que és el que vostès coneixen..., amb llenguatge popular «el DNI català». No pot ser una iniciativa aïllada, i no ho pot ser perquè contempla –en aquest mateix document ho podem comprovar– que aquesta base de dades es nodreix de dades del Departament de Salut, es nodreix de dades dels ajuntaments, es nodreix de dades del seu departament, d'Empresa i Ocupació, o de Benestar Social. Per tant, no pot ser una iniciativa aïllada, sinó que ha de ser una iniciativa que contempla tot un entramat del departament.

I tot això, amb quins objectius? Amb el d'oferir serveis ciutadans? Sí, però amb un altre objectiu, que és el de possibilitar l'exercici del dret al vot dels ciutadans, com si no hi hagués ja una altra base de dades que permet l'exercici del dret al vot dels ciutadans, que és el cens electoral. No sé si és que potser vostès, en aquest sentit, no poden o no volen fer servir el cens electoral. Això sí, en plena època de crisi, de retallades, d'ajustaments d'elements del Departament de Salut, com sentíem ara, respecte de les possibilitats econòmiques per tirar endavant polítiques de benestar social, polítiques de salut, polítiques educatives, un milió d'euros és el cost aproximat de la creació d'aquesta base de dades de ciutadans.

Han aparegut també documents en relació amb la monitorització de ciutadans, amb la monitorització de l'activitat de ciutadans en xarxes socials. Però també han aparegut instruccions que arriben del director general de la Policia en aquest organisme, en el Cescicat, per tal que segueixin determinades activitats a la xarxa de determinades persones. Entenem que aquesta pot ser una activitat que es realitzi en l'àmbit dels Mossos d'Esquadra, però no entenem que aquesta sigui una activitat que hagi de sortir de l'àmbit pur dels Mossos d'Esquadra i s'hagi de fer des d'un organisme. I, clar, d'aquesta manera després apareixen a la llum pública tot un seguit d'adreces i de noms de persones en el Twitter que, si m'ho permet, em dóna la impressió que no és gaire «alentable».

Deixaré aquesta primera intervenció aquí i després continuaré amb un parell de consideracions més al respecte.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... No tinc el Reglament del Parlament a la mà, però sí que tinc l'ordre del dia, que em plantejava per part del Grup del Partit Popular en aquestes sessions d'interpellacions i, per tant, doncs, d'interpel·lació al Govern sobre les polítiques. En aquest cas, el punt número 11 era: «Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'impuls de les tecnologies de la informació i de la comunicació.» Ho dic, això, senyor diputat, perquè em sembla que vostè s'ha confós de sessió. La comissió està ja programada, amb ordre del dia, per parlar del Cèsic, em sembla que casualment demà al matí. Per tant, sobre el Cèsic tindrem temps d'explicar exactament què fa, a què es dedica. Entenc la seva inquietud, però no la puc, d'alguna manera, situar, aquesta inquietud, com a motiu perquè la interpel·lació que hagi fet vostè hagi sigut un absolut intent de confusió i de distorsió. També posarem clar què és el que va dir el president, a quins documents es referia i a quins no, perquè vostè ha intentat barrejar peres i pomes.

Però, clar, si jo m'atinc al que l'ordre del dia em demanava, era què està fent el Govern per impulsar les tecnologies de la informació i de la comunicació i quins són els seus propòsits, i a això em referiré. Entenc que no li deu interessar massa, i, per tant, ja li anuncio que no esgotaré el meu temps, perquè sobre el Cèsic, com li he dit abans, demà tindrem tota una sessió en comissió per parlar-ne.

El que és evident és que el Govern es va plantejar en aquesta i en l'anterior legislatura un objectiu ambiciós, i era seguir el que l'Agenda Digital per a Europa es va marcar, amb una sèrie d'objectius, d'indicadors i de prioritats per tal de garantir que tot el que és –i segurament deu ser de les poques coses en què coincidim– aquesta revolució tecnològica i digital en la qual estem immersos fos un revulsiu per modernitzar la nostra economia, per situar Catalunya al capdavant de les polítiques de transformació i, per tant, de modernització i d'innovació, i al mateix temps també per garantir que tot aquest impuls tecnològic tingués com a objectiu sobretot el de la cohesió social i el de treballar per la inclusió. Per sintetitzar-ho molt simbòlicament, ens hem plantejat, a través del desenvolupament d'aquesta evolució i renovació digital i tecnològica, apostar per les cinc is, no?: la internacionalització, la innovació, la inversió, les infraestructures i, com a última finalitat, la inclusió, tant social com territorial, de tot el nostre país.

En aquest sentit, el full de ruta del Govern persegueix, evidentment, amb una sèrie d'indicadors homogeneïtzats, com he dit abans, amb els propòsits europeus, millorar la cobertura de banda ampla bàsica, incrementar d'una manera molt evident el tant per cent de subscripcions de banda ampla ultraràpida a les llars de Catalunya, veure i seguir de quina manera la població que efectua compres en línia, doncs, també va adaptant-se a aquests nous mètodes de consum, quines petites i mitjanes empreses utilitzen el comerç electrònic i les tecnologies per millorar els seus elements de competitivitat. En definitiva, les línies que el Pla digital, aprovat, com li he dit abans, l'any 2012, persegueix per millorar la competitivitat empresarial, per potenciar el sector tecnològic pròpiament dit d'aquest àmbit empresarial, per dinamitzar també l'ocupació a través de les tecnologies de la informació, per desenvolupar determinats projectes tractors que el Govern ja ha anat adaptant i impulsant, per fomentar la integració digital dels nostres ciutadans i evidentment, doncs, per posar a l'ordre del dia i de la nostra quotidianitat tot el que significa en tots els àmbits de la nostra vida aquesta tecnificació i aquestes noves tecnologies, que ens han de permetre, evidentment, incorporar-nos plenament a la globalització.

És per això que, com li he dit abans, el 22 de maig del 2012 es va aprovar aquest pla digital; s'ha constituït un consell assessor de tecnologies de la informació; hi ha una agenda digital que ens va guiant a través d'una oficina tècnica, també en el marc de la Direcció General de Telecomunicacions i Societat de la Informació; tota una sèrie d'indicadors; el portal web; unes jornades que s'han anat desplegant en els darrers temps en molts àmbits de la nostra economia; una major coordinació, sobretot amb les organitzacions representatives de la petita i mitjana empresa; el desenvolupament de diferents eines, de diferents plataformes, de diferents plans de competitivitat; col·laboració amb empreses capdavanteres a nivell mundial per tal, doncs, d'anar desenvolupant estratègies de gestió per a les nostres pimes; línies de comerç electrònic; facturació electrònica per part de l'Administració, però també evidentment perquè les nostres empreses vagin adaptant-se a aquests nous mètodes de gestió empresarial i tecnològica; potenciar la presència de les TIC, per exemple en el sector del turisme.

Ahir estàvem també precisament a Madrid, en el marc de la Fira Internacional de Turisme, i també ja anunciàvem que aquest serà un dels eixos en els quals basarem també una línia important de desenvolupament, tant de *marketplace* com de presència a les xarxes per part de l'oferta turística de Catalunya. També en el camp industrial, l'impuls de l'anella industrial, que serveix sectors molt importants, s'ha posat ja en marxa, des de fa temps, i, per tant, el sector, per exemple, del clúster de l'automoció, l'anella industrial, o en el camp audiovisual o en el camp, evidentment, de l'anella científica. El desenvolupament que tenim en els àmbits de les *smart cities* o també, òbviament, l'aposta feta pel país amb el Mobile World Congress, però sobretot amb la capitalitat d'aquest esdeveniment, que tenim fixada a Catalunya. O altres accions, per exemple, en el camp de les indústries creatives, com el

Gamelab o el clúster de les indústries creatives digitals. O en el camp de l'educació. O en el camp, evidentment, ho repeteixo, dels diferents esdeveniments que en el món empresarial ens permeten avui situar Barcelona i Catalunya com un dels referents de la mobilitat i del desenvolupament tecnològic.

Tot plegat configura, a més, també una eina i una plataforma i una línia d'acció per a la internacionalització del nostre país. En aquest sentit deixi-me-li dir que dues de les missions protagonitzades pel president i per membres del Govern al llarg dels darrers mesos a nivell internacional han tingut com un dels elements de projecció i d'interlocució l'àmbit de les tecnologies de la informació, per exemple, amb una missió a Israel; per exemple, amb les missions que també vam tenir a Colòmbia o al Brasil, o altres missions que a nivell empresarial s'han dut a terme, per exemple, a la Xina o en altres àmbits del nostre entorn més proper i més europeu.

Tots aquests plans industrials també estan tenint un seguiment i en definitiva configuren allò que anomenem «l'agenda digital», l'Idigital, i que amb la millora de la competitivitat de les nostres empreses..., amb la visió també de la necessària cohesió social i treballant en l'àmbit d'allò que en diem «els ciutadans digitals», l'Administració electrònica, els àmbits sectorials fonamentals de prestació de serveis –ensenyament, salut, sostenibilitat. També la seguretat, tant de l'Administració com de la nostra societat, de les nostres empreses. O el que representa de projectes emprenedors i de projecció del nostre país. I, evidentment, la garantia, ho repeteixo, que la transferència tecnològica i els serveis bàsics estiguin a l'abast dels nostres ciutadans. Tot això configura, com he dit abans, els propòsits fonamentals del Govern en aquest sector.

I, finalment, fins i tot, amb la important transformació organitzativa que va representar tot el procés de diàlegs competitiu i de nova contractació, d'integració, de transversalització, que la transformació del CTTI com a òrgan d'integració de totes les eines i instruments de comunicació, d'informàtica i de suport a la gestió que està configurant per al Govern ha representat també un model d'economia de recursos, de millora de l'eficàcia, d'integració i de major, en definitiva, eficiència de cara als projectes que el Govern en els seus diferents àmbits, institucions, empreses i departaments, efectua a través, en aquest cas, doncs, del CTTI, com a plataforma tecnològica.

Com que intueixo que el que vostè volia no era que parlés del que vostè em preguntava formalment, sinó respostes al tema del Cescat, ja l'emplaço que demà al matí tindrem moltes més hores, que no només deu minuts, doncs, per parlar d'això, que sembla que era el que realment li interessava.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, miri, em permetrà que li digui que aquest Ple estava previst per a la setmana que ve, no estava previst per a aquesta setmana; no va ser el nostre grup el que va demanar el canvi del Ple, però nosaltres teníem fetes les nostres previsions. I el que ens sembla, miri, imparable és que, després de les informacions que han sortit en relació amb el Cescat i després del posicionament contradictori que ha tingut el mateix president de la Generalitat i vostè mateix al respecte de totes aquestes informacions, vostè trigui dos mesos o tres mesos a donar explicacions al Parlament. I el que fa avui és una manca de respecte al Ple del Parlament –no a una comissió parlamentària, al Ple del Parlament. I crec que vostè el que podria fer avui és contestar amb relació a totes aquelles qüestions que li hem plantejat, perquè, ja li ho he dit: no s'ha acabat la llista de despropòsits.

Vostè ha cessat un director general de Telecomunicacions; encara és hora ara que doni vostè cap explicació dels motius que han originat el cessament d'un director general de Telecomunicacions i, per cert, el nomenament d'un nou director general de Telecomunicacions a temps parcial. És aquesta la importància que li dona el Govern a la societat de la informació i a les telecomunicacions, un director general a temps parcial?

Però, escolti'm, hi han més coses que nosaltres volem saber, nosaltres que tenim la funció de control al Govern, encara que a vostè no li agradi –però també ho volem saber els ciutadans. Què hi ha de cert en aquesta aplicació per a telèfons mòbils per espiar, per activar els micròfons de veu, per gravar vídeos sense que l'usuari se'n assabenti, per poder localitzar els telèfons? Realment van gastar els trenta mil euros que els van pressupostar per desenvolupar una aplicació d'aquestes característiques? Ho pregunto, eh? Perquè al Google Play hi ha una aplicació que fa totes aquestes funcions per dos euros amb noranta-nou cèntims. (*Rialles.*) Aleshores, clar, ens agradaria saber com s'empren els recursos dels ciutadans. I aquesta aplicació existeix, i aquesta aplicació s'ha repartit en telèfons mòbils, com a mínim, a agents dels Mossos d'Esquadra. I aquesta és una realitat. No sé si vostè ho sap, perquè ja no era conseller d'Interior, però sí que hi va haver un sindicat de mossos d'esquadra que es va queixar al director general de la Policia que a determinats agents se'ls havien donat terminals mòbils amb aquesta aplicació que no podien controlar ells i que, per tant, podien controlar altres persones. Què hi ha de cert en tot això?

Però li faré més preguntes, honorable conseller. Ha circulat en els darrers temps aquest núvol (*l'orador mostra a la cambra un full*) amb noms de persones vinculades a la Generalitat de Catalunya en diversos departaments i noms d'altres persones i d'empreses, que en principi sembla un núvol de relacions, però que no tenim, no tenim, absolutament coneixement de què significava tot això. Però tot això comença a prendre sentit quan comencem a descobrir que a través del Cescat s'han fet informes professionals de les persones i de les seves vinculacions amb empreses, algunes

de les quals després concorren als diàlegs competitius del CTTI. Per cert, amb contractes i adjudicacions que crec que algú n'haurà de donar alguna explicació, bàsicament perquè que apareguin empreses amb el cunyat del president, o amb la neboda del president, o amb persones que formen part de la sectorial TIC de Convergència, que després són també adjudicatàries i que, a més a més, tenen..., la relació entre les empreses adjudicatàries i la mateixa Generalitat. Doncs, francament, són tots aquests aspectes els que ens generen molts dubtes respecte de l'autèntica funció d'aquest organisme.

Que vostè dirà: «Escolti'm, vostè es dedica a confondre.» No, miri, sap el que ens preocupa a nosaltres? Que aquella entitat, aquell organisme que té un cost per als ciutadans, que a més a més aquest cost, en l'època actual, en què hem de ser molt primmirats en com emprem els recursos dels ciutadans..., va precisament destinat a garantir la seguretat de la informació, i precisament d'aquell organisme de la Generalitat que ha de garantir la seguretat de les telecomunicacions i de la informació és d'on es filtra més informació del Govern de la Generalitat. I jo crec que això vostè no ho pot ventilar dient: «Ja en parlarem demà.» Té cinc minuts, encara. Aprofiti'ls.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. I m'agradaria que constés en acta que només faré servir els mateixos adjectius i qualificatius que ha fet servir el senyor diputat –ni un més.

El que jo considero impresentable –el que jo considero impresentable– és vulnerar l'esperit del diàleg parlamentari amb les interpellacions que es plantegen i s'orienten d'una manera per parlar de les polítiques de desenvolupament, i acabar parlant de qualsevol altra cosa, que pot ser el mercat en què vostès, lamentablement..., han entrat en aquest submón de l'espionatge i dels digitals i dels confidencials i de les insinuacions sense fonament, i que sembla que encara no n'han sortit.

El que jo trobo que és falta de respecte al Parlament és, precisament, no tenir present que una interpellació és per parlar de les polítiques globals del Govern i que hem de reservar –com està previst, ordenat i a més agendat– una comissió per poder atendre qualsevol d'aquestes preguntes.

El que jo trobo poc pertinent és que vostè intenti confondre, perquè es referia i ha ensenyat aquí un document que no era pas l'altre document que el president va negar que hagués conegut i que fos oficial. No era el document que vostè ha ensenyat, perquè el que es va ensenyar en aquest Parlament va ser un altre document, que és el que el president va negar que fos un

document oficial i que va negar que tingués cap caràcter de formalitat. I vostè n'ha ensenyat un altre –vostè n'ha ensenyat un altre–, ha ensenyat el del pla estratègic, que té un expedient de contractació i que és un document perfectament formal.

I després insisteix –perquè els seus regidors o algú li ho deuen dir–..., però què diu, d'un director general a temps parcial? Però és que es permeten fer unes manifestacions i unes afirmacions que, evidentment, deixen molt en evidència, doncs, quina és la seriositat que el Partit Popular en els darrers temps aquí a Catalunya en la política està tenint. El director general té dedicació exclusiva i plena a les seves responsabilitats, per les quals cobra un sou dels ciutadans de Catalunya, i es dedica a fer de director general. Si a més resulta que ell era regidor –que ho va deixar de ser– amb dedicació exclusiva, de l'equip de govern, i ha passat a ser un regidor més, sense cap responsabilitat, en el Ple de l'Ajuntament de Sant Cugat, com amb molts altres representants públics passa en aquest Ple –o que hi han passat en altres ocasions–..., de mantenir el seu compromís amb els ciutadans sense tenir àrea executiva, sense tenir cap retribució, i mantenir el seu compromís com a regidor, em sembla molt impropï dir que tenim un director general a temps parcial.

En qualsevol dels casos, també s'ha atrevit –i té una certa gosadia– a ensenyar núvols d'esquemes que deuen córrer per les xarxes –i que, ho torno a dir, senyor diputat, si té algun dubte específic demà tindrem temps per contestar-lo–, però que em sembla bastant impropï d'un partit com el seu, que ha tingut una certa tradició –des d'una perspectiva encara que fos de confrontació ideològica legítima– de seriositat i que en els darrers temps l'ha perduda parlant aquí de documents que apareixen per la xarxa que no tenen cap autenticitat, i a més fent manifestacions que no obeeixen a cap –a cap– fonament de realitat ni de veracitat. Ho lamento profundament, i demà li contestaré totes les preguntes i inquietuds que pugui tenir sobre el Cesi-cat. *(Remor de veus.)*

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el Fons de cooperació local.

Interpel·lació

al Govern sobre el Fons de cooperació local (tram. 300-00127/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Honorable presidenta, señoras y señores diputados, honorable vicepresidenta..., hoy, señora vicepresidenta, seguramente a muchísimos alcaldes les gustaría estar aquí presentes para poder explicarle y tratar un asunto importante como es el Fondo de cooperación local, un fondo que, como sabe, fue suprimido de una manera no..., quizás no con la mejor praxis, y que yo

espero –y estoy seguro– que su voluntad será poder solucionarlo y llegar a algún acuerdo con las entidades municipalistas y los alcaldes de Cataluña.

Pero, mire, en primer lugar, los ayuntamientos de Cataluña están haciendo una labor muy importante. Estamos en una situación económica de crisis donde muchísimas familias no tienen trabajo, donde tienen dificultades para pagar el alquiler, para poder subsistir, y los ayuntamientos son la primera puerta de entrada, la primera puerta amiga de la Administración, y hacen un trabajo encomiable, especialmente con las dificultades que todas las administraciones tienen y con unas dificultades presupuestarias importantísimas. Y son los ayuntamientos, además, los que están superando las adversidades de la mejor forma posible. Sin embargo, más de un centenar de municipios de Cataluña recibieron con estupor la resolución de su departamento del 27 de diciembre, del 27 de diciembre de 2013, en la cual se anunciaba la supresión para muchos municipios del Fondo de cooperación local.

Mire, vicepresidenta, muchísimos alcaldes pensábamos que era una inocentada del *departament*, sinceramente. Pensábamos que era una inocentada, pero sin embargo la broma –la broma– es muy seria. Es muy seria, porque además ha generado un malestar generalizado en todo el mundo local. Un Fondo de cooperación que en el año 2012 estaba dotado con 92 millones de euros y que en el año 2013 hemos visto reducido a 37 millones y medio –37 millones y medio. Sorpresa e indignación, porque todos los alcaldes contaban con que ese fondo, que formaba parte de su presupuesto, lo podrían ejecutar, y que cuatro días antes de que termine el ejercicio, cuatro días antes de que termine el año, el *departament* anuncie la supresión de un dinero que todos los ayuntamientos ya se han gastado, pues, no es la mejor forma de coordinarse la Generalitat de Catalunya con los ayuntamientos, y además denota una falta total de lealtad institucional hacia el mundo local catalán, porque no se han reunido, no nos han comunicado nada ni a los ayuntamientos, ni a la Federació de Municipis, ni a la Associació Catalana de Municipis.

Por lo tanto, nos encontramos con una reducción de la cantidad total, con una aportación prácticamente a cero de ciento siete municipios –o lo que es lo mismo, de 5,6 millones de catalanes–, que no percibirán nada del fondo catalán de cooperación, y además unas formas –en final de año– que no son las adecuadas. Pero si además nos adentramos en la legalidad, nos encontramos que su resolución es nula de pleno derecho, es nula a tenor del artículo 62.1 de la Ley de régimen jurídico de las administraciones públicas y del procedimiento administrativo común. Y se lo diré francamente: es que el órgano que dicta esta resolución es incompetente –es incompetente. Y cuando digo «incompetente» no me refiero a su persona, ni al *departament*, sino a que lo está realizando un órgano que no toca –un órgano que no toca. Y que, además, su resolución infringe el artículo 219 del Estatuto de autonomía de Cataluña, infringe la norma, dado que los ayuntamientos no pueden percibir menos, una cantidad inferior que la que percibían en el ejercicio an-

terior a la entrada en vigor del Estatuto, y, por tanto, usted está infringiendo la norma. Y además lo hace a través de una resolución, incumpliendo también el Estatuto, no a través de una ley, como determina el Estatuto de autonomía de Cataluña.

A falta de ley específica, desde los tiempos del tripartito se utilizaba la Ley de presupuestos –la Ley de presupuestos–, y la última en vigor fue la del año 2012, por la cual se determinaban tanto la cantidad como los criterios de distribución. En el año 2013 no hemos tenido la fortuna de poder tener un presupuesto en esta cámara; no hemos tenido presupuesto, y por lo tanto se entienden prorrogados los presupuestos del año 2012, y por lo tanto también el Fondo de cooperación local debería también prorrogarse con esa disposición del 91,4 por ciento que estaba determinada según los acuerdos del Govern de Catalunya. Pero usted incumple totalmente esa prórroga de presupuestos y reduce a una cantidad prácticamente insignificativa el Fondo de cooperación local.

Por lo tanto, se salta la Ley de régimen del procedimiento administrativo, se salta el Estatuto de Cataluña. Además, establece un nuevo criterio, un nuevo criterio para repartir esos 37 millones, un tanto sorprendente, porque no atiende a criterios de población. Es independiente de la población que tenga el municipio, es independiente de si un municipio tiene más de un núcleo de población, es independiente de si un municipio es capital de comarca. Tampoco atiende a la superficie de los municipios. Y usted lo que hace en su resolución es innovar y se inventa un nuevo criterio, un nuevo criterio que se basa simplemente en que como los ayuntamientos han recibido unos anticipos –*unes bestretes, han rebut unes bestretes*– superiores en el año 2012 y 2013, pues en función de esos anticipos, de ese dinero de más que el Gobierno de España ha entregado a los ayuntamientos de Cataluña, en función de cuánto dinero de más han ingresado, usted decide si les da o no el Fondo de cooperación local, de manera que aquellos ayuntamientos que no han visto incrementadas sus PIE, pues, sí que reciben el Fondo de cooperación local, pero aquellos ayuntamientos que han visto incrementada la participación en los ingresos del Estado ven reducido el Fondo de cooperación local, y la gran mayoría prácticamente quedan a cero.

Esa es la forma de proceder de su *departament*, donde se olvida también que incumple la Llei municipal i de règim local de Catalunya, en concreto los artículos 197 y 198, en los cuales se establece la necesidad de vehicular el Fondo de cooperación local a través de la Ley de presupuestos, y también obliga al Govern a marcar criterios objetivos, criterios de ecuanimidad, teniendo en cuenta la especificidad del territorio en Cataluña. Por lo tanto, una tercera norma que también incumple.

Un criterio totalmente irracional, como decía, porque olvida la población, olvida la superficie, olvida la capitalidad y tiene en cuenta unos anticipos que, como sabe, como ya ocurrió en el año 2008 y en el 2009, son anticipos, no son liquidación, y los ayuntamientos catalanes –muchos– estamos devolviendo esos an-

tipicos, esos ingresos a cuenta de más que se entregaron. ¿Qué sucedería si en el año 2012 y 2013 los ingresos a cuenta..., hubiese que devolver una parte, señora vicepresidenta? ¿Qué sucedería? Esos ayuntamientos que han recibido cero por parte de la Generalitat de Catalunya –cero–, se verán sin el Fondo de cooperación, y además con la obligación de devolver dinero al Estado. Por lo tanto, un criterio, el que usted establece, que atenta a los principios de objetividad y ecuanimidad.

Vicepresidenta, la resolución que dicta vulnera la normativa sobre compromisos de gastos a cargo de presupuestos futuros. Usted está cargando el Fondo de cooperación local del año 2013 contra el presupuesto de la Generalitat de Catalunya que se aprobó ayer, del año 2014, vulnerando precisamente aquello que una transferencia corriente no puede ser considerada, en este caso, como una actuación plurianual. Y esto también usted se lo salta con la norma que nos..., con la resolución que aprueba el 27 de diciembre.

Mire, son muchos los ayuntamientos que están con planes de ajuste, con planes de estabilidad, haciendo esfuerzos para cumplir la Ley de morosidad pagando a treinta días. ¿Usted cree, con esta medida que toma su *departament*, que los ayuntamientos podrán pagar, podrán continuar pagando a sus proveedores cuando toca, y no forzará a que haya modificaciones en los planes de ajuste de estos ayuntamientos, en los planes de tesorería, y que estos ayuntamientos no puedan cumplir con sus obligaciones de pagar a esos proveedores que están haciendo un trabajo para la Administración, que tienen dificultades para financiarse? ¿Usted cree que los ayuntamientos tendremos que financiarnos a través de los proveedores? ¿Tendremos que volver otra vez a pagar a ciento ochenta días? ¿O quiere que los ayuntamientos catalanes paguen a treinta días como toca, como exige la Ley de morosidad?

Yo estoy convencido de que la voluntad del Gobierno, la voluntad firme, es que los ayuntamientos catalanes paguen cuando toque, y yo creo que la voluntad de la vicepresidenta será llegar a compromisos también con el mundo local, con los ayuntamientos, para encontrar una solución a este conflicto, a este problema que ustedes solos han organizado. Desde el mundo local, estamos convencidos de que su voluntad será firme para llegar a acuerdos, y le tendemos la mano; le tendemos la mano para que estas formas incorrectas puedan ser subsanadas, para que ese descuido legislativo, normativo, pueda ser también subsanado, y porque creemos firmemente que se tienen que establecer criterios de objetividad y ecuanimidad.

Y, por lo tanto, vicepresidenta, yo le pido su opinión. Le pido si realmente cree que ha procedido de manera correcta su departamento, si las formas son adecuadas, si mandar esa resolución el 27 de diciembre es la mejor manera –a final de año, cuando el dinero ya ha sido gastado– de actuar con los ayuntamientos, y si cree que ha actuado con lealtad institucional.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Jo no l'aplaudeixo, veig que l'aplaudeix el seu grup, però deixi'm, sí, que reveli certa sorpresa en la seva intervenció.

Clar, vostè em parla –fixi's– de lleialtat institucional. Vostè em parla d'incompliments. (Pausa.) Sí, sí. Vostè em parla de pagar els deutes. Això no li ho podria dir al Govern de l'Estat? No els ho podria recordar? Vostè em diu que escolta els ajuntaments i que és la veu dels ajuntaments. Doncs, miri, jo crec que en aquest moment estan tots –tots– rebotats –perdoni'm l'expressió– contra aquesta llei que va contra els ajuntaments, la Llei de racionalització.

Per tant, si escolta els ajuntaments, doncs, potser que faci un truc a Madrid i els digui als seus companys del Partit Popular que allò que han volgut fer d'una plomada, que és esborrar els municipis de menys de vint mil habitants a través d'una llei, i que finalment no ho han fet, doncs, ho fan a través d'uns altres mecanismes. I que si volen, a través de no complir els deutes i de no complir amb el Govern de la Generalitat, acabar amb l'autonomia, no ho aconseguiran, perquè aquí hi ha un poble ferm i un Govern ferm que defensarà, per damunt de tot, el nostre país, el nostre autogovern i tots i cada un dels municipis del nostre país.

I entro en referència, després de fer aquest petit incís, en el que vostè em comentava, el Fons de cooperació local. Vostè en feia esment. Doncs, és un instrument previst en l'Estatut i destinat als governs locals, i és de caràcter incondicionat, com vostè ha dit, i es distribueix entre els municipis, però també entre els consells comarcals i les entitats municipals descentralitzades. I la seva dotació, és cert, es realitza a través de la Llei de pressupostos, i la distribució es fa mitjançant resolucions. I és veritat que els criteris habituals de distribució del fons tenen en compte la població dels municipis, però també altres indicadors socioeconòmics. Jo li faré un resum i li recordaré totes aquestes dades i aquests decrets: el Decret 170/2012, de 27 de desembre, modificat pel Decret 164, de 14 de maig, en el qual s'establien els criteris d'aplicació de la pròrroga dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 mentre no fos vigent el pressupost del 2013. Finalment, com vostè deia també, mitjançant l'Acord de govern 119/2013, de 27 d'agost, es va modificar el límit de crèdit prorrogat i establert per l'anterior decret, de 27 de desembre, i pel qual, entre altres partides, es veien afectades les partides del Fons de cooperació local per a l'any 2013.

I davant d'aquesta situació, el Govern, doncs, va governar. I governar significa prioritzar. I va decidir prioritzar i garantir el Fons de cooperació local a les entitats municipals descentralitzades i als consells comarcals, perquè aquests no tenen participació en

els impostos de l'Estat. I ho va fer garantint unes xifres molt similars a les que havien rebut l'any 2012. D'altra banda, també, per al fons de cooperació destinat als municipis –tal com jo ja vaig explicar en una compareixença en el Parlament de Catalunya el passat 28 de novembre– també calia garantir especialment una cosa: calia garantir que cap municipi de Catalunya acabés rebent menys ingressos incondicionats que els previstos en els seus respectius pressupostos aprovats inicialment el 2013. I fèiem això per evitar que hi hagués liquidacions negatives, perquè, a més a més, havien tingut un molt bon comportament els anys 2011 i 2012. Fixi's el que li he dit, eh?: que cap municipi de Catalunya acabés tenint menys ingressos incondicionats dels que tenia aprovats en els seus respectius pressupostos, aprovats inicialment per al 2013.

I això ni és cap broma ni és cap innocentada. Vostè sap perfectament que els ingressos percebuts per la Generalitat per al 2013 havien anat baixant, i en l'execució pressupostària calia assolir uns objectius de déficit totalment injustos i molt exigents, per la qual cosa la participació dels ajuntaments en els ingressos de la Generalitat resultava condicionada, com no pot ser d'altra manera, a l'existència de disponibilitat pressupostària, atès, com li dic, que l'escenari de déficit públic comportava que no es poguessin assumir previsions que no quedaven emparades pels diferents escenaris pressupostaris dissenyats amb anterioritat.

I així ho vàrem fer –i així ho vàrem fer. I és en aquest sentit que, d'una banda, atesa la manca de disponibilitat pressupostària, i, per altra banda, atenent l'increment acumulat els dos darrers anys que alguns ajuntaments de Catalunya, especialment aquells amb més població, havien gaudit en la seva participació dels ingressos de l'Estat, s'havia de procedir a fer una distribució del Fons de cooperació local que garantís, als efectes –com li deia abans– de mantenir i preservar la suficiència financera dels municipis de Catalunya, que aquells municipis que no havien gaudit de cap increment en la participació en els ingressos de l'Estat l'any 2013 no veiessin –no veiessin– afectada la quantitat del fons. I aquest és el criteri que vostè en diu «innovador». Jo en dic «de justícia», jo en dic «tenir una visió global de país». I mitjançant aquest acord absolutament excepcional –com hem comentat–, el 2013 és com hem efectuat la distribució de l'import destinat als municipis, de participació en els ingressos de la Generalitat per un import de 37 milions i escaig d'euros, per al tram de lliure disposició.

D'altra banda, vostè sap –i també ho vaig explicar en la meua compareixença en el Parlament– que el fons recupera la seva normalitat el 2014, amb imports similars als percebuts el 2012 pels municipis i pels consells comarcals. Però a més d'aquesta complexa situació durant el 2013, el departament ha fet una altra cosa que és prou important, perquè ha anat continuant assumir despeses, i ho ha fet com va fer ja l'any 2011 i el 2012 –despeses que anteriors governs havien compromès sense la consegüent partida pressupostària–, i ha assolit en aquest moment, a final del 2013, la norma-

lització completa d'aquest desajust. Com deuen comprendre, això, més que res, doncs, també ha posat i ha complicat, com li deia, aquesta situació.

D'altra banda, el fons de cooperació destinat als municipis..., ja, com li vaig explicar, cap municipi ha tingut menys ingressos. Malgrat tot –deixi'm que li ho digui–, tot i la creença que hi havia en el món local que el 2013 no hi hauria fons per als municipis, el Govern ha garantit amb aquesta mesura que li explicava que això no fos així. Perquè el Govern de l'Estat ha continuat disminuint les aportacions a la Generalitat, i ha continuat, i així s'ha vist dràsticament reduïda la seva participació en els ingressos de l'Estat, des de l'any 2009 fins ara, en més de 5.500 milions d'euros, havent patit a més a més el Govern de la Generalitat una reducció dràstica de més de 1.200 milions d'euros el 2013 respecte al 2012. En canvi, el PIE dels ajuntaments més grans, al contrari –i de les diputacions–, ha gaudit d'un important increment el 2012, i ha tornat a gaudir d'un increment important l'any 2013. Una estratègia que suposo que veu que no és gens innocent, i que forma part, com li deia abans, d'una política global de reducció de competències de la Generalitat, i que obliga en aquest sentit a un ofec financer, i que és una norma, ja, que es va desenvolupar en els darrers temps.

Però malgrat tot, com li deia, el Govern ha garantit amb aquesta mesura –que vostè veu injusta– que la majoria dels ajuntaments no vegin afectats els seus ingressos, i que els municipis més petits, especialment aquells que tenen més dependència del Fons de cooperació local –on aquests ingressos tenen una repercussió molt més important–, i que no han tingut a més ingressos d'altres administracions, doncs..., en aquests no es vegi afectat. I aquests municipis són la majoria dels municipis de Catalunya. I aquests hem garantit que cobrin íntegrament els imports previstos pel fons per al 2013. I vostè ho pot comprovar. Si vostè accedeix –qualsevol ciutadà accedeix– a la pàgina web del Muncat, veuran que tots aquells ajuntaments que han deixat de percebre el Fons de cooperació local per al 2013, tots aquests veuen compensats aquests impostos amb la suma dels pagaments a compte i les liquidacions definitives positives d'exercicis anteriors, liquidacions positives que, a més a més, no tenien previstes, i liquidacions positives, en definitiva, en els seus respectius pressupostos municipals.

Com li deia, per al 2014 –i acabo– aquesta situació no tan sols es normalitza, sinó que a més a més es millora. Com saben, a més a més, el PUOSC, que es començarà a distribuir aquest any 2014, també aporta una partida al manteniment i, per tant, en aquest sentit, crec que és una millora important que posarem sobre la taula. En tot cas, en el torn de rèplica tindrem ocasions per comentar més àmpliament aquests aspectes.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'ihustríssim senyor diputat.

Manuel Reyes López

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, mire, en mi intervención yo le preguntaba sobre si creía que las formas eran las adecuadas, sobre la legalidad de su resolución. Le preguntaba sobre el criterio de reparto. Y usted desvía su respuesta y me habla del ARSAL y me dice que llame a Madrid.

Mire, con relación a la reforma de la Administración local, pues yo creo que usted está también impulsando aquí en Cataluña una ley, una ley *copy-paste*, la Llei de governs locals, que tampoco es del agrado de la gran mayoría de los alcaldes de Cataluña, con lo cual, lo primero que tendría que hacer su departamento es consultar a los alcaldes de Cataluña qué opinan sobre la Llei de governs locals, porque creo que se llevará también una desagradable sorpresa.

Pero, en segundo lugar, no hace falta llamar a Madrid. Mire, no hace falta llamar a Madrid, porque cuando los ayuntamientos estaban mal, lo primero que hizo el Gobierno de España fue poner en marcha el Plan de pago a proveedores, y gracias a ese Plan de pago a proveedores muchos ayuntamientos han recibido un dinero necesario para pagar miles y miles de facturas a miles y miles de pequeños empresarios, de pymes y autónomos catalanes, que lo estaban pasando muy mal. Y eso lo ha hecho el Gobierno de España sin necesidad de llamar a Madrid.

Pero, mire, usted, en esa resolución a cuatro días –a cuatro días– de terminar el año..., usted póngase en la piel de un gobernante. Usted es gobierno, los ayuntamientos también son gobiernos. ¿Cómo a cuatro días de que termine el ejercicio presupuestario se les retiene, se les sustrae, un fondo de cooperación a los ayuntamientos que estaba en su presupuesto desde el 1 de enero? ¿No ha tenido tiempo durante todo el año de hablar con los ayuntamientos, de advertirles que quizá habría que recortar ese fondo, que a lo mejor era necesario redistribuirlo de otra manera? ¿No ha habido tiempo en todo el año? ¿Hay que esperar al 27 de diciembre, cuando prácticamente la Administración está de vacaciones? ¿Es la mejor manera de realizarlo, vicepresidenta? Yo estoy convencido de que no.

Y ahora, ¿qué tienen que hacer los ayuntamientos? ¿Ahora qué tienen que hacer, con esos servicios que han pagado gracias a ese fondo? ¿Qué tienen que hacer? ¿Qué hacemos? Esas ayudas que hemos dado a gente que tiene que pagar un recibo de la luz, que necesita dinero para pagar el alquiler, que necesita dinero para alimentos, para medicamentos, para becas comedor, para la seguridad. ¿Qué hacemos? ¿Les pedimos que devuelvan el dinero? ¿Les pedimos los ayuntamientos, porque el Govern de la Generalitat no nos da el Fondo de cooperación local, que nos tienen que devolver las ayudas que hemos dado durante el ejercicio 2013? ¿Esa sería una forma leal? ¿Usted cree que eso sería leal? Yo creo que no sería la mejor manera de hacerlo. Yo creo que hay espacio. Hay espacio para revisar, para negociar y para establecer criterios ecuanímes y justos para que ese fondo se reparta por todo el territorio como se debe.

Por lo tanto, desde el Partido Popular ya le anuncio que presentaremos una moción. Presentaremos una moción donde vamos a pedir que esa resolución que usted ha dictado, y que es nula de pleno derecho, quede sin vigencia. Vamos a pedirle que se establezcan los criterios que han sido válidos anteriormente –en 2012, en 2011–, y que ayer, para 2014, se aprobaron también los mismos criterios. Por lo tanto, el criterio, si era bueno en 2012 y es bueno para el 2014, ese mismo criterio tiene que ser bueno para el 2013, no el criterio que vía su resolución usted ha establecido.

Apreciada vicepresidenta, yo estoy convencido de que esa resolución no ha nacido por voluntad propia, yo estoy convencido de que desde su *departament* están al lado de los ayuntamientos, al lado de los municipios, y que dentro de su Gobierno usted luchará para que desde el Departament d'Economia –o quien proceda– den los recursos necesarios para que el mundo local –para que el mundo local– pueda dar esos servicios tan necesarios a nuestros ciudadanos. Y ahí nos tendrá siempre a su lado. Si hay que ir a reclamarle al señor Mas-Colell, los alcaldes de Cataluña, todos los alcaldes –independientemente de que sean del Partido Popular o de otro partido–, estaremos con usted pidiendo esos recursos tan necesarios para los ayuntamientos, para los municipios. Y, por lo tanto, le pido que haga caso a las peticiones de sus alcaldes. Muchos alcaldes, y hay muchísimas declaraciones de Convergencia y Unió, han pedido que se revise el criterio. Le han presentado alegaciones sus alcaldes, los de su partido –alegaciones–, y algunos incluso –muchos– anuncian contenciosos administrativos contra la Generalitat de Catalunya. Por lo tanto, atienda estas demandas, atienda las demandas del mundo local.

Y le doy ya un dato para finalizar, señora vicepresidenta. La diferencia entre el Gobierno de España y el Govern de la Generalitat es que el Gobierno de España ha aumentado en 181 millones de euros sus aportaciones a los municipios en el año 2013. Mientras que el Gobierno de España aumenta en 181 millones de euros, el Gobierno de la Generalitat retira 52 millones de euros. Esa es la diferencia, señora vicepresidenta.

Por lo tanto, insisto, le tendemos la mano, estamos con usted, y estoy convencido de que se pueden encontrar un nuevo criterio de reparto y soluciones a esta necesidad del municipalismo catalán.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, senyor diputat. Doncs, miri, li agraeixo l'èstesa de mà, però no per anar a veure el conseller Mas-Colell, no, no. Per anar a Madrid. (*Remor de veus.*) Li ho agraeixo. I, per tant..., suposo que no era única-

ment, doncs, aquí per fer un debat partidista, sinó que era de cor, no? Doncs, li ho agraeixo, i li demano que faci entrar en raons..., i si convé, ens ajudi que Madrid compleixi amb els seus deutes.

Perquè, miri, vostè deia: «No, escolti, els proveïdors catalans sort n'han tingut, del Govern de Madrid, que ha pagat els proveïdors.» Escolti, resulta que aquests proveïdors catalans són els que han avançat els diners a Madrid perquè després els paguin, no? I que aquesta manera que a més a més té el Govern de l'Estat d'ajudar els ajuntaments és obligar-los –vulnerant tota autonomia local, per exemple– que apugin per obligació un 10 per cent l'IBI. Mesures com aquesta.

Però, escolti, jo no entraré aquí avui en una picabaralla, però sí que li diré que des del Govern de Catalunya vam dir que no deixaríem caure *mai* cap ajuntament català si estigués en una situació complicada. I així ho hem complert –així ho hem complert. I no hem enganyat a ningú. I jo crec que vostès no poden dir el mateix, no? I si no, parlin amb els alcaldes de l'Urgell i de l'Alt Urgell, parlin amb ells, que els han enredat perquè s'adhereixin a un fons de rescat per quadrar un relat que no se sosté per enlloc. Vagin, vagin fent aquesta pedagogia, que jo crec que els ho tornaran. (*Remor de veus.*)

Però deixi'm que li digui una cosa –i després, quan tinguin el torn, doncs, m'ho repliquen. Deixi'm...

La presidenta

Demano que deixin intervenir i que no parlin en veu alta, si és possible.

La vicepresidenta del Govern

Efectivament, per al meu departament hi han mesures que no són gens agradables, en absolut, i que són molt doloroses, i que jo les visc d'una manera personal, sí. Com tots i cadascun dels membres del Govern, perquè governar en les situacions actuals és molt difícil i requereix un plus de responsabilitat, perquè s'han de prendre mesures dures, però amb plena responsabilitat. I s'han de prendre per evitar mals majors. Simplement, a vegades s'ha d'evitar prendre compromisos que després no es puguin complir, o enganyar la gent o no complir, com fan vostès, com fan al Govern de l'Estat –o no complir.

I vostè què m'està demanant? Perquè si l'entenc bé, senyor diputat, vostè m'està demanant que amb aquesta nul·la disponibilitat de recursos el que havíem de fer és prendre compromisos que no podem complir? Això és el que m'està demanant? O m'està demanant que reduïm linealment el 60 per cent de tots els ingressos a tots els ajuntaments per pagar-ne una part, per exemple? –per exemple. Deixi'm que li posi un exemple: 200.000 euros del Fons de cooperació local a un ajuntament com Badalona, que ha tingut un increment d'uns 5,6 milions d'euros del PIE. I aleshores, què hem de fer? Hem de deixar de pagar fons a municipis com Bassella o Almatret? I parlo de municipis tots governats pel seu mateix partit, no?, municipis que han vist reduïda la seva participació en els ingressos en el

mateix període de temps. Aquesta és la seva política? Això és el que em demana? Doncs, no ho faré –no ho faré.

Nosaltres tenim la ferma voluntat de complir tots els nostres compromisos, però també tenim la voluntat –i aquí l'expresso– de compensar les quanties que molts ajuntaments han deixat de percebre del fons de l'any 2013, també li ho dic. I això perquè entenem que el Govern del nostre país, tot i les dificultats, ha de ser capaç de contribuir amb major o menor mesura al finançament de tots i cadascun dels municipis de Catalunya. I la mesura que hem hagut de prendre és complicada, sí, i és complicada per una realitat del fons del 2013. No és una mesura que considerem bona, però segurament és la millor de les mesures que podem prendre.

I és per això, i li ho anuncio..., i vostè ho sap, que mantinc un diàleg constant amb les entitats municipalistes, i elles estan preocupades, com ho està el Govern de la Generalitat, per aquest aspecte. I aquests dies hem parlat amb les entitats municipalistes més a fons, i, amb la voluntat del Govern de cercar sempre el màxim consens possible, amb aquestes hem buscat fórmules per tal d'intentar compensar, en la mesura del possible i dintre de les properes tres anualitats, les quanties que han deixat de percebre alguns ajuntaments de Catalunya. I això significa que hem prioritzat. I, per altra banda, intentarem buscar aquells mecanismes, i ho farem amb la creació d'un instrument destinat a aquest objectiu que en el termini de tres anualitats ens permeti, depenent també de la disponibilitat pressupostària, doncs, poder compensar aquests ajuntaments. I així ho farem.

I deixi'm que acabi, doncs, primer, amb una reflexió. A vegades no són creïbles el seu interès i la sensibilitat pel món local. I no són creïbles, i demani l'opinió als alcaldes. Hi ha una Llei de governs locals que en aquest moment està en tràmit parlamentari, està a les mans dels diputats canviar tot allò que es cregui oportú; una llei que ha nascut també del treball d'escoltar molts i molts alcaldes. Però ara hi ha un tràmit parlamentari, i –tant de bo– jo desitjo que aquesta llei tingui una majoria important del Parlament, perquè necessita una majoria política i una majoria territorial. Però, escolti, demani l'opinió dels alcaldes. No únicament de la Llei de racionalització del món local: demani de la LOMCE, del FLA, del Cora, de tantes i tantes maneres d'actuar i de legislar en contra del nostre país.

Per tant, jo no voldria acabar la meua intervenció sense agrair d'antuvi, doncs, la col·laboració i la comprensió de les entitats municipalistes i de tots els ajuntaments, i de tornar a posar en valor la feina, l'esforç i la tasca que fan tots i cada un dels alcaldes i els regidors del nostre país.

I deixi que digui que agraeixo molt el que vostè ha fet avui, perquè vostè avui ha lloat la feina dels alcaldes i dels regidors, i des del seu partit, malauradament, des de Madrid, s'ha sembrat una ombra durant molt de temps... (*Remor de veus.*) Sí. Sí, sí, sí, vostès han sembrat una ombra que qui gestionava malament eren els

ajuntaments. I això ha anat puülulant fins que, a més, els indicadors han cantat i s'ha vist...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...perfectament amb indicadors que qui ha gestionat millor i amb dèficit zero és el món local. I el món local català n'és un exemple.

Gràcies.

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut mental.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut mental (tram. 302-00109/10)

Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en nom del meu grup parlamentari defenso la moció presentada fruit d'una interpellació que va realitzar en el seu dia l'honorable senyora Marina Geli i d'aquesta moció que va presentar també ella en el seu dia. És una moció molt centrada en instruments de gestió del sistema de salut i vinculada als temes de salut mental, amb diferents apartats que passaré a ressenyar breument.

El primer apartat, destinat a polítiques de salut pública i al seu enllaç amb qüestions relacionades amb la salut mental: l'enquesta de salut contínua –introduir indicadors que parlin de salut mental i les desigualtats socials– i també el Pla interdepartamental de salut pública –introduir també aquests conceptes i relacionar-los.

Per segona banda, el segon apartat, centrat ja en el model assistencial de la salut mental. Temes com la universalització a tot el territori de Catalunya de la història clínica compartida i la recepta electrònica; temes com aprofundir en l'atenció a la salut mental des de l'atenció primària amb els recursos que hi té destinats; temes com l'atenció a les urgències, als ingressos d'aguts i subaguts als hospitals generals de Catalunya; temes com el desplegament d'un seguit d'instruments a tot el territori de Catalunya durant els anys 2014-2015 relacionats amb la prevenció del suïcidi, amb els trastorns d'autisme, amb el TDAH i també amb el Programa de patologia dual.

Per altra banda, també potenciar la transparència i la informació per part del Govern i presentar al Parlament les activitats del Govern i les accions del Govern en els temes relacionats amb salut mental: el Pla in-

tegral de les persones i familiars amb problemes de salut mental i el Pla de reconversió dels llits socio-sanitaris psiquiàtrics de llarga estada. Alhora, també introduir indicadors de salut mental en els informes d'avaluació; no tan sols –com dèiem en el primer punt– introduir indicadors per tal de recollir informació des de la Central de Resultats, sinó també introduir aquests indicadors de salut mental i la seva anàlisi en els informes que fa l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitària de Catalunya.

Per altra banda, el cinquè punt que posem a votació..., i que presenta un canvi de text, bàsicament destinat a l'aclariment. Nosaltres..., el text inicial deia: «Crear una unitat per al treball en xarxa de la recerca i la innovació en salut mental.» Per aclarir-ho, el nostre grup no plantejava crear cap unitat nova, sinó senzillament establir un programa de treball conjunt i en xarxa per als temes de recerca i innovació en salut mental. Per això voldria fer aquest especial incís, per al capteniment i l'atenció dels diputats i diputades.

El sisè punt, un pla de projecció de la despesa. Fins ara, tota la resta de punts d'aquesta moció anaven..., tractaven bàsicament temes relacionats amb la gestió, amb els instruments de gestió i la millora de l'atenció, en definitiva, de la salut mental dins del sistema català de salut. Aquest punt el que demana i el que proposa és una projecció econòmica 2014-2020 dels recursos destinats a salut mental i la seva presentació al Parlament, perquè indubtablement podem arribar a acords en com s'han de fer els instruments, però aquests instruments, que significaran i acabaran sent un increment de recursos destinats a tot el territori en aquest àmbit de la salut mental, significaran també un increment de despesa o tindran un impacte pressupostari que nosaltres creiem que és bo que es pugui planificar i conèixer.

I per últim, el setè punt, que he de reconèixer que és fruit de la interpellació i de la intervenció del conseller de Salut en aquesta cambra, una alerta sobre la tramitació que avui s'està duent a terme a les Corts Generals sobre la Llei orgànica 10/95 del Codi penal, que sincerament ens fa reduir, ens fa retrocedir, a èpoques preconstitucionals, quan una persona, només pel mer fet de tenir problemes de salut mental, podia estar internada en psiquiàtrics de per vida. Nosaltres el que avui plantegem en aquest punt és que això no pugui passar. No hem de pressuposar que una de cada quatre persones –catalans i catalanes, espanyols i europeus– que ens diuen els organismes internacionals que tindrà problemes de salut a la seva vida –més grans, majors o menors, però que tindran problemes de salut–..., que només pel fet de tenir problemes de salut es pugui decretar el seu internament de manera il·limitada, que és el que acaba dient la proposta que avui s'està tramitant. Creiem que això, sincerament, ens ho hem de replantejar, perquè és –dir-ho amb paraules col·loquials– una aberració que avui puguem..., al nostre país pugui passar aquesta qüestió. *(Pausa.)* El senyor conseller em fa esment al fet que sí que és un tema..., jo crec que predemocràtic, senzillament. Ens fa retrocedir a l'època del franquisme i a aquella imatge que tenim tots dels psiquiàtrics de l'època, on hi havia persones internades per sempre i per a tota la vida.

Acabo ja. Com deia, aquesta moció té un enfocament molt... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat... *(Pausa.)* Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, i les persones del sector de salut mental i ciutadania en general que segueixen amb interès aquesta moció, primer de tot voldria agrair a la diputada Marina Geli que hagi portat a aquest Parlament una moció sobre salut mental amb visió de fer propostes, de generalitzar a tot el territori plans de prevenció i d'atenció que estan funcionant a les seves proves pilot, amb visió de comprometre el Govern de la Generalitat de Catalunya a seguir treballant per la millora de la vida de les persones que pateixen trastorn mental i les que estan en risc.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya vam presentar diferents esmenes, moltes d'elles que considerem de matís, ja que estem d'acord amb la majoria dels punts que s'han inclòs en aquesta moció. Voldríem remarcar la necessitat d'incorporar variables que relacionin les desigualtats socials amb el risc de patir un trastorn mental, perquè l'evidència ens està demostrant que està passant, i ho hem de recollir per poder donar la resposta més adequada. Remarquem també la visió interdepartamental de la salut mental. Així ho contempla el Pla integral de salut mental, els plans interdepartamentals de salut pública i el d'interacció de serveis sanitaris i socials. El codi de risc de suïcidi que es va presentar contempla el seguiment integral i longitudinal dels pacients de més risc marcant una ruta assistencial adient. És important –és important– que el sistema no sigui el centre, sinó el pacient, l'usuari, i que s'indiqui allò més adequat a cada persona en cada estadi del trastorn, sense marejar les persones i els pacients.

Un altre punt important: la salut mental des de primària –molt important. Permet poder consultar i tenir el suport adequat dels professionals de psiquiatria i psicologia per part dels professionals de primària. Està funcionant i s'ha d'estendre al més aviat possible a tot el territori català. Ens ajudarà també a poder diagnosticar abans i millor els trastorns més greus.

Continuo. Incloure la perspectiva de gènere en els programes voldrà dir millorar-los. Està demostrat, les prevalences no són iguals en homes i dones segons el trastorn, i així ho hem de contemplar en les polítiques, en els plans i en els programes.

Estem satisfets que en aquesta moció s'hagi arribat a transaccions tan diverses des del grup del PSC i els altres grups que hem presentat esmenes en punts que concreten actuacions des d'aquest mateix 2014. Lamentem no poder votar favorablement el punt 6, que

parla de recursos pressupostaris. I dic que ho lamentem perquè tant de bo –tant de bo– poguéssim avui demanar una projecció concreta de despesa 2014-2020 –tant de bo. Aquest 2014 estem convençuts que posarem fi a les limitacions que ens imposen en matèria pressupostària des de l'Estat espanyol. No volem que aquest Parlament continuï fent pressupostos que no decidim des d'aquí. Un dia no gaire llunyà –no gaire llunyà, senyors– podem adoptar aquest compromís amb tota certesa, i demanarem al govern de torn que concreti recursos tenint en compte que la salut mental l'hem de dotar de recursos en prevenció, en atenció i en integració social.

Ens abstindrem també en el punt 2.7, perquè emetem un dubte davant del protocol específic d'atenció al TDAH. Hi ha un debat obert i s'ha de tractar amb més profunditat del que creiem que està a la moció, i per evitar també i sobretot el sobrediagnòstic que en parlem moltes vegades.

Per últim, ens oposem amb rotunditat a qualsevol tipus de vinculació entre trastorn mental i perillositat. Ens oposem a voler lligar trastorn mental amb mesures de seguretat en previsió de delictes que es poden cometre en el futur. Això és precisament el que pretén el Partit Popular a la seva reforma del Codi penal, i ho ha dit molt bé quan ha explicat la moció. Un altre exemple d'involució democràtica, senyors del Partit Popular. La llei Wert, la llei de seguretat ciutadana, la reforma de l'avortament, la llei de reforma d'àmbit local i també el Codi penal. Però es pot saber a qui demanen consell? *(Pausa.)* A qui demanen consell, vostès? A qui pregunten si és necessari i si algú ha demanat tornar trenta i quaranta anys enrere? Amb quins professionals parlen? Amb qui del sector de salut mental han parlat per voler reformar el Codi penal en aquest sentit? A mi no se m'acut que ningú amb criteri sobre aquest tema els pugui haver dit que s'han de criminalitzar altra vegada les persones que pateixen un trastorn mental. Això és una autèntica bestiesa. Potser és que tenen el senyor Rouco Varela com a assessor.

Molts anys, molts anys ens ha costat trencar les pors i els prejudicis. Aquesta reforma vol tornar a estigmatitzar un col·lectiu, unes persones. Aquest Parlament, perquè així ho vol la societat catalana, ha de rebutjar aquesta involució i fer el contrari: intentar garantir que les persones amb trastorn mental rebin un tractament adequat integral, lluny del règim penitenciari que pretén aquesta reforma.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Hola, bon dia a tothom. En primer lloc, jo voldria fer un comentari més de caràcter personal, i és que lamentem que no puguem fer aquest debat avui d'aquesta moció sobre salut mental amb la persona que va fer la interpe·llació i que va redactar la moció, amb la Marina

Geli, sense que això evidentment no suposi que tinguem cap problema amb la Núria Segú, però ens hauria agradat poder fer aquest debat amb la Marina Geli, i em resulta incomprensible que això no sigui possible per unes raons disciplinàries que ens semblen, almenys a nosaltres, del tot incomprensibles.

Anant a la qüestió de la moció. Mirin, al tema de la salut mental tenim una situació alarmant. Per la crisi general que vivim al nostre país, el 25 per cent de la població més gran de disset anys pot patir problemes de salut mental al llarg de la seva vida, la depressió ha augmentat a l'Estat espanyol un 20 per cent, les situacions d'ansietat també un 20 per cent. I una dada molt important: el col·lectiu de persones amb trastorn mental té una taxa de desocupació del 90 per cent. El suïcidi ja genera més morts que les provocades pels accidents de trànsit, no només per la reducció dels accidents –cert, conseller–, però també per l'increment que s'ha produït dels suïcidis. Les dades que va donar la Marina Geli en la seva interpellació són molt conclouents, i les que el mateix conseller va donar.

Mirin, tenim un sistema que fa emmalaltir, tenim un sistema econòmic i social que contribueix decisivament, també amb la crisi econòmica, a l'increment de la malaltia mental, una malaltia mental que sovint és invisible i que té un alt grau d'estigmatització social. Davant d'això, dues conclusions, no? La primera és que els determinants en salut són fonamentals, i en salut mental probablement encara més. Tots els indicadors que hi ha sobre benestar subjectiu, sobre felicitat, indiquen que els països amb major desigualtat, els països amb un grau d'injustícia social, de polarització de classes, més elevat, són també països amb més problemes de caràcter psicològic, de trastorns mentals i amb més infelicitat –que en aquests moments són els països del sud d'Europa–, i els països amb major igualtat, major cohesió social, tenen un major grau de benestar subjectiu. I davant d'això no disposem encara dels instruments adequats: hi ha una desproporció entre la magnitud del problema i els recursos esmerçats. No m'hi referiré. Hi ha hagut una reducció pressupostària evident, hi ha hagut increment del temps d'espera en els serveis, dificultats per accedir per exemple a l'habitatge tutelat, manca de l'extensió adequada arreu del territori de tots els serveis que serien necessaris.

Un comentari previ, també, no? També ens diuen alguns experts que les campanyes de prevenció del suïcidi no han mostrat la seva eficàcia ni l'eficiència, i a vegades poden ser utilitzades, també cal dir-ho, per tractar amb lleugeresa trastorns depressius, tractaments que a la pràctica acaben produint un increment de la despesa farmacèutica per un ús inadequat dels psicofàrmacs. I darrere, és evident que..., no podem oblidar que darrere d'aquests debats sovint ens trobem també amb la pressió de les grans empreses farmacèutiques.

Compartim en general les propostes que fa la moció, i nosaltres hem fet algunes esmenes en el sentit que no sigui una moció retòrica, sinó que el que aprofitem ha d'anar acompanyat de recursos econòmics i de dotació de professionals, que en aquest moment és un dels problemes més importants que tenim. Que, miri, no es

tracta només del tema de les urgències en els hospitals generals, sinó de com es donen les altes, que les altes s'han de donar per criteris estrictament clínics i no per qualsevol altra raó, i aquest és un problema que ens estem trobant, que els professionals diuen que es troben en aquests moments.

I, en canvi, sí que plantejem un desacord amb la qüestió d'un programa concret, que és el cas del TDAH, del trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat. És evident que hi ha un debat i que hi ha un corrent específic que planteja que estem parlant, com passa sovint, no d'una malaltia necessitada de fàrmacs, sinó d'uns fàrmacs que busquen malaltia, i que hi ha una pressió, una sobrediagnosi –que a Catalunya es pot veure estadísticament en els darrers quatre anys– molt evident sobre això. Segons aquestes dades, hi ha una mena d'epidèmia de TDAH a Catalunya. Creiem que no és la realitat, creiem que hi ha una pressió per part de la indústria farmacèutica molt important en aquest sentit, i per tant jo crec que en aquest punt ens ho hem de pensar dues vegades i no compartiríem aquesta qüestió.

I estem absolutament d'acord amb el tema de la contrareforma del Codi penal, antidemocràtica i autoritària i absolutament impresentable, com tantes altres coses fa el Partit Popular.

I simplement, presidenta, per reclamar també la votació separada del punt 2.7.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet. *(Pausa. Rialles.)* Ha canviat, molt bé. *(La presidentariu.)*

David Fernández i Ramos

Hola, què tal.

La presidenta

Senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Senyoreta David Fernández, per servir-los. Per posicionar la CUP al respecte. Agrair la moció, agrair també la mà i el treball de la diputada Marina Geli. Per a la CUP és una prioritat prioritària, cabdal i fonamental, més encara atenent la prevalença de les malalties de salut mental, dels trastorns també conductuals en l'últim cicle –159.000 persones el 2012, un 3 per cent de la població–, i com també s'ha dit en la intervenció que m'ha precedit, d'Iniciativa, perquè la crisi i els seus efectes també incideixen i intercedeixen directament en la salut mental i en l'aprofundiment, en l'auge, d'aquest tipus de malalties.

És també –en forma part– una de les altres cares del rostre de la crisi, del retaule maldestre de la crisi, quan la desigualtat, l'atur, la cronificació de situacions d'exclusió, la manca de perspectives, també aguditzen la

depressió, l'angoixa, l'ansietat, i en el cas més extrem i irreparable..., la del suïcidi. I també –maldestrament, al nostre parer–, en una societat individualitzada, radicalment individualista, deriva en un equívoc i triple ansiolític, que és el de bars, farmàcies i camells.

Dos. Per nosaltres, hi ha una situació crítica en l'àmbit de la salut mental, i cal afegir la constant històrica que la salut mental també ha estat al nostre parer la ventafocs del sistema públic de salut –cada cop més privat, també val a dir-ho–, i que el dèficit de recursos és crònic i cronificat i global, des de la primera atenció fins a la posterior inserció sociolaboral. Parèntesi: potser també en aquest país, en les darreres dècades també, és el teixit social que s'ha autoorganitzat, la dinàmica associativa que ha sabut implicar-se a donar respostes sòlides, solidàries, inclusives i de qualitat.

I, per tant, una realitat on es barreja o on es malbarreja el dèficit històric amb un context de crisi procliu a l'extensió d'aquest tipus de malalties, i per acabar de reblar el clau, com s'ha dit també, amb els murs acumulats de la segregació i de l'estigmatització, val a dir-ho, de la discriminació i de la mirada atàvica, erràtica i estràbica sobre la salut mental, i d'alguns que volen tornar a atiar aquesta mirada.

Què diuen l'OMS i altres organismes de medicina social respecte a la salut mental? Doncs, que cal lluitar en tots els fronts: formació i educació continuada als agents de salut, tancament al segle XXI de les presons psiquiàtriques –aquelles institucions socials totals caduques i inhumanes–, defensa jurídica i blindatge legal de les persones afectades, i extensió i universalització dels serveis de salut mental en clau comunitària. Això és el que avui defensa la CUP, amb un retorn als principis de la medicina social. Podríem dir allò de: «Menys Prozac i més comunitat.» Més suport mutu i més solidaritat davant d'una realitat d'excessiva medicalització, de desorbitada clinalització i, com també s'ha dit, de repressió penal contra les persones afectades per malalties de salut mental. En absència de polítiques socials, sembla que es recorri únicament a la química, i aquí hi ha una certa tergiversació del que era la farmacologia de Pasteur, és a dir, que el que calia cuidar era sobretot el medi, els entorns i els contextos, i fixar-nos, més que en els efectes, en les causes.

També, com s'ha dit, i com ha dit la diputada Núria Segú, celebrem que hi hagi aquest darrer punt que denuncia aquesta dinàmica ella deia «predemocràtica», jo crec que en podríem dir tranquil·lament «inquisitorial», és a dir, allò que està catalogat socialment com a desviat, com a heretgia, doncs, ho enviem a la foguera. I és absolutament impresentable que al segle XXI encara optem per la psicofarmàcia i la presó davant de realitats, hi incidim –tornem al primer–, que tenen una elevada prevalença en una societat que també, per moments, emmalalteix.

Finalment, referint-nos a les esmenes que hem presentat, se n'han acceptat poques: eren sis i se n'han acceptat dues. Ho agraïm. Les altres eren també de canvi de model. Sollicitàvem que s'abandonés el manual diagnòstic dels trastorns mentals i conductuals vigent; pensem que hi ha una influència negativa d'un deter-

minat corrent de la psicologia conductivista, també que respon –com s'ha dit– a interessos de la indústria farmacèutica. Dos, que calia capgirar el recurs fàcil a la sobremedicalització. Tres, que cal ressituar el context de crisi i auge de les desigualtats socials. Quatre, que cal activar mecanismes de defensa dels pacients. Cinc –i amb això també demanem la votació separada del punt 2.7–, que rebutjàvem la lectura que es fa del TDAH. Efectivament, hi ha una sobrediagnosi i infants inflacionàriament medicats, i que també responen a vegades a interessos creats per les indústries farmacèutiques. I sis, finalment, el canvi de paradigma i el retorn als principis de la medicina social i comunitària, contra la ingerència, la influència i el poder de les farmacèutiques, i també la defensa aferissada que tots som agents de salut, que l'entorn social, l'úter social, també pot fer-hi moltíssim.

Per resumir-ho, diguem que cuideu-vos, i cuidem-nos.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Begonya Montalbán.

Begonya Montalbán i Vilas

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresidenta, diputats, és molt probable que si tots i cadascú de nosaltres fem l'exercici de mirar al nostre voltant, ens adonem que al nostre entorn més proper coneixem persones que pateixen algun tipus de trastorn en la salut mental.

Avui dia, els trastorns mentals i addiccions són la primera causa de discapacitat mundial. I ho apuntava la diputada Núria Segú, estudis recents ens revelen que al llarg de la vida una de cada quatre persones presentaran símptomes que poden ser diagnosticats com un trastorn mental. Amb aquestes dades sobre la taula, és evident que la salut mental i les addiccions han de ser una prioritat en el sistema sanitari català. Aprofito també..., des del nostre grup parlamentari, agrair a la diputada Geli que presentés aquesta interpellació en el seu compromís d'avançar en les polítiques d'atenció a la salut mental. De fet, des de l'any 90 a Catalunya s'estan efectuant polítiques en aquest àmbit, amb la creació de la xarxa de salut mental, i ara és una, també, de les línies prioritàries en el Pla de salut.

Les persones que són susceptibles de patir aquests trastorns sí que tenen inherents uns factors genètics i biològics predeterminats, però també hi van associats uns condicionants socials. I aquest fet ens obliga a realitzar un doble abordatge, el sanitari i el social, i a acompanyar aquest continuïtat assistencial des d'aquesta perspectiva integral. Tenim les eines; el pla director, que ens marca el model organitzatiu territorialitzat, i posa l'accent en l'atenció primària, en la prevenció, en la promoció de la salut, en l'enfocament comunitari i el treball en xarxa dels equips multidisciplinaris. Tenim el pla integral, en què s'impulsen les accions conjuntes entre els diferents departaments de la Generalitat, i dona aquesta visió integrada i contínua, i té com a

objectiu, doncs, lluitar contra l'estigma social que hem de mirar d'eradicar, i també dóna resposta donant suport a les famílies, a l'habitatge, a la inserció laboral. I, per tant, hem d'avançar en aquest doble abordatge i en aquest abordatge interdepartamental, i entenem que aquest és un dels propòsits de la moció.

Entrant concretament en els punts de la moció, de fet, veiem que hi ha molts projectes i programes i protocols, com són el codi risc suïcidi, el Pla de serveis individualitzats, el Pla integral d'atenció als trastorns de l'espectre autista, el model d'atenció integrada en els serveis de salut mental i atenció a les drogodependències. I són plans, projectes i protocols que s'han avaluat, que s'estan avaluant, per anar-los desplegant arreu del territori, i això ha permès que puguem arribar a les diverses transaccions. De fet, pel que fa al pla dels trastorns pel dèficit d'atenció, podem entendre la posició d'Esquerra, d'Iniciativa, però dir-los també que tenim un grup de treball dins del consell assessor de la xarxa de salut mental que ha elaborat aquest protocol, i que esperem que avancem en benefici d'aquests infants i joves, i, per tant, tregui els dubtes que els seus grups parlamentaris tenen vers aquesta qüestió.

Considerem que és important tirar endavant la consultoria i suport en psiquiatria, la implantació de la història clínica compartida i la recepta electrònica a tota la xarxa de salut mental, que s'incorpori també la salut mental al Pla interdepartamental de salut pública. La Central de Resultats, aquest passat 2013, va presentar per primera vegada els informes de salut mental, i estem d'acord..., s'ha acceptat l'esmena d'Esquerra que s'hi han d'anar incorporant més indicadors. I, per tant, això denota la transparència per la qual aquest Govern aposta.

I, per últim, també ens sumem a rebutjar les modificacions de la Llei orgànica del Codi penal, perquè entenem que agreuja l'estigma social –que volem combatre– amb aquesta privació de llibertat.

Un únic punt al qual no podríem donar suport és l'assignació dels recursos pressupostaris destinats a salut mental, perquè ens demanen una projecció a sis, set anys vista, fet que ens és complicat d'assumir, ja que va lligat al pressupost de salut, que és anual.

Per tant, amb voluntat d'avançar, donarem suport a la resta de punts de la moció.

I ja per finalitzar, voldria acabar fent referència a la xarxa de salut mental de Girona com un dels models més eficients d'Europa –ho va fer la diputada Geli també en la seva interpellació i ho va fer el conseller. I això ens mostra que les coses s'estan fent bé, que hem de treballar per millorar, però..., i que tot i així hem de treballar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans.

José Manuel Villegas Pérez

Presidenta, señores diputados, *conseller*, Ciudadans va a votar favorablement a los puntos presentados en esta moción. Creemos que es una moción necesaria y oportuna, damos las gracias a la diputada que la ha presentado. Y especialmente, también me van a permitir que agradezca a la diputada Marina Geli su aportación en la moción, y también su aportación en la Comisión de Sanidad. Más allá de las diferencias ideológicas –que son obvias, que las tenemos–, quería agradecerle la aportación que ha realizado hasta ahora en la Comisión de Sanidad. Muchas gracias.

En cuanto al fondo de la moción, partimos de una situación..., estamos tratando un tema, la salud mental, que ha sido históricamente, seguramente, la pariente pobre o uno de los parientes pobres del sistema sanitario, tanto en Cataluña como en el resto de España. Ya hace años que sí que existe una concienciación de la necesidad de avanzar y de la necesidad de conseguir una asistencia sanitaria adecuada en este ámbito, pero desgraciadamente nos hemos encontrado, como ya se ha comentado anteriormente, con una situación de crisis económica que ha supuesto un frenazo, cuando no algún retroceso, en los avances que hasta ahora se habían conseguido.

Por un lado, nos encontramos con los recortes, que de forma dramática han afectado a todo el sistema sanitario; más grave aún, como decimos, en el ámbito de la salud mental, puesto que partíamos de una situación de atraso histórico. Y, por otro lado, nos hemos encontrado también con que esta misma situación de crisis está provocando problemas relacionados o que pueden afectar a la salud mental de parte de la población –ya se ha mencionado anteriormente el incremento en los porcentajes de ciudadanos afectados por situaciones de estrés y de ansiedad que están relacionadas directamente con la crisis económica que estamos sufriendo. Así, nuevamente nos encontramos con una situación crítica en la que cuanta más gente hay sufriendo, cuando más necesitamos atender a los ciudadanos, tenemos menos recursos para dar esa atención. Por eso, en este contexto consideramos imprescindible hacer un esfuerzo, un sobreesfuerzo, para poder atender estas necesidades, y es en esa dirección en la que damos apoyo a las propuestas que se plantean en esta moción.

Creemos que es bueno, que es imprescindible, tener una respuesta integral para aplicar las políticas de salud mental, y, por lo tanto, consideramos imprescindible una estrategia coordinada desde los distintos departamentos. Consideramos imprescindible implantar un modelo de asistencia eficiente en el territorio. Consideramos imprescindible la implementación de políticas y programas de prevención en este ámbito de la salud mental.

Pero para hacer todo esto –y aquí es donde seguramente radica la principal diferencia, discrepancia, con la anterior intervención, con la intervención que precede a la mía–, consideramos imprescindible un esfuerzo presupuestario. Si no hay un esfuerzo presupuestario concreto, difícilmente vamos a poder desarrollar todas estas políticas; que seguramente se van

a aprobar aquí hoy por una amplia mayoría, pero si detrás no hay ese compromiso presupuestario, seguramente va a quedar en un brindis al sol, nuevamente.

Por último, informar que también estamos de acuerdo con el último punto. Estamos totalmente de acuerdo con que en el Código penal no se puede equiparar trastorno mental con peligrosidad social, y estamos totalmente de acuerdo con que hay que tener en cuenta la recuperación de las personas que pueden sufrir estos trastornos y no tratarlas desde la sospecha institucionalizada.

Por todo ello, desde nuestro grupo, desde Ciudadanos, vamos a dar apoyo, vamos a votar que sí, a todos los puntos de esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller de Salut..., per posicionar el Grup Popular en aquesta moció de l'honorable diputada Geli, però que el caos i el desgavell socialista, doncs, fan que avui la defensí una altra diputada. Però, en tot cas, per defensar aquesta moció, com deia, que avui ha presentat la diputada Segú.

Vull començar dient que nosaltres considerem del tot encertada la presentació d'aquesta moció, ja que estem davant d'un govern que no es preocupa d'allò essencial. Dediquen recursos i pressupost als seus problemes –mentals, segurament també–, i viuen capficats en tot allò que no interessa realment els catalans. I, per tant, creiem que aprovar avui el compromís d'obligar el Govern nacionalista a fer actuacions en matèria de salut mental és molt positiu.

Nosaltres donarem suport a una bona part de la seva moció, senyora Segú, segurament a tot allò que fa referència a la promoció de la salut mental, a les seves polítiques del model assistencial d'atenció, a intentar millorar també l'atenció de les urgències de malalties mentals; i més en uns moments on la nostra sanitat pública està patint i està veient seriosament disminuïda la seva qualitat.

El Partit Popular creiem –sincerament creiem– que és hora de superar el rebuig social que tenen les malalties mentals. Creiem que s'ha avançat molt, certament –s'ha avançat molt–, tant en el diagnòstic com en el tractament i l'atenció sanitària, però encara –encara– cal millorar en la prevenció precoç i la promoció de l'estat de bona salut mental. I cal involucrar-hi a tothom: el departament, la conselleria de Salut, els metges, investigadors, afectats, familiars, i també sobretot les agrupacions, com deia, i associacions de familiars i afectats per malalties mentals.

Jo lamento, doncs, que avui –perquè així ja ho han anunciat els partits que donen suport al Govern– no fa-

cin una clara..., no demostrin un clara voluntat, un clar esforç pressupostari per dur a terme totes aquelles polítiques que farien falta en aquest sentit per millorar la salut mental. Perquè avui tot són paraules, tothom hi té molt d'interès, tothom hi és molt sensible, però resulta que el punt capital d'aquesta moció del Partit Socialista, que és el que fa referència al compromís pressupostari, doncs, casualment Convergència i Unió i Esquerra Republicana ja han dit clarament que no el pensen votar. I, per tant, lamento –lamento– que el Govern nacionalista només siguin paraules, tot siguin paraules i no hi hagi res més darrere d'aquestes paraules.

Nosaltres ja he dit que en votarem la gran majoria, però hi ha un punt al qual no podem donar suport –crec que és del tot obvi–, que és el punt setè. És aquell punt que fa referència a la reforma del Codi penal, i en especial als articles de les persones amb discapacitat mental. La presentació en el punt d'aquesta moció diu que suposaran un tractament «injust», «inadequat», «estigmatitzador» de les persones amb malaltia mental, fins i tot he sentit avui altres adjectius que no repetiré, perquè m'han semblat del tot inadequats. Doncs, mirin, resulta que tot això que vostès han dit no és veritat, i, per tant, és mentida –no és veritat.

Miri, senyora Segú, en primer lloc –en primer lloc–, si a una persona li suspenen una mesura d'internament en un centre psiquiàtric perquè resulta que ha presentat una millora en el seu quadre clínic i posteriorment empitjora, doncs, el que passa és que s'aixeca la suspensió i torna a ingressar. Jo crec que fins aquí, del tot lògic. I això dependrà, com no pot ser d'una altra manera, en primer lloc, de la decisió d'un jutge, i en tot cas –en tot cas– es pot fiar també a l'opinió dels facultatius, dels professionals, que valoraran l'estat mental de la persona i els riscos que pot comportar la seva situació de llibertat vigilada. Per tant, just, adequat, fins i tot constitucional i completament oportú, senyora Segú.

En segon lloc, aquest tema és competència de les Corts Generals i no del Parlament de Catalunya, i en aquest moment vostès saben perfectament que es troba en procés d'esmenes. Per tant, el seu partit –o no–, en tot cas el Partit Socialista Obrer Espanyol –no sé si reneguen també d'ell o no–..., però té ocasió de presentar aquelles esmenes que cregui oportunes. I, per tant, s'aprovaran o no, però en tot cas, com li deia, és competència de les Corts Generals.

I en tercer lloc, sigui quin sigui el resultat d'aquesta reforma –perquè ara no és més que un avantprojecte també que està presentat en el Congrés espanyol–, i aprovada segurament –amb tota seguretat– amb el suport del Partit Popular, serà clarament la voluntat majoritària de tots els espanyols i també dels catalans com vostès, els agradi o no, i, per tant, la voluntat majoritària i democràtica de, com deia, tots els espanyols.

I, senyora Vergés, nosaltres..., diu vostè: «No sé a qui pregunten.» Nosaltres hem preguntat a 47 milions d'espanyols, abans de fer també aquesta llei.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, com els deia al principi de la meva intervenció, aquesta moció estava molt centrada en instruments de gestió, i per tant això feia que fos previsible que comptés amb un ampli suport de la cambra, com així serà. De fet, s'han presentat a la Mesa ja les esmenes transaccionades de tots els grups, i excepte aquelles que serien ja més d'un àmbit de tècniques i de pràctica professional, i per tant molt més tècniques que la moció en si..., són les que no han estat acceptades, que bàsicament han estat les d'Iniciativa i la CUP en alguns àmbits, com s'ha estat explicant.

Com els deia, doncs, la majoria de les esmenes han estat transaccionades i avui aprovarem una moció que el que fa és avançar en un greuge que tenia aquest país i que té els seus antecedents en una comissió d'estudi que va fer la cinquena legislatura el Parlament sobre salut mental, amb unes declaracions que va fer el llavors president l'any 2000 –si no ho recordo malament–, 2001, que deia que l'assignatura pendent de la seva vida política era l'atenció a la salut mental a Catalunya. I, per tant, és una moció que el que fa és desenvolupar instruments que aquests deu anys s'han anat realitzant i s'han anat planificant.

Hi ha acord en el model organitzatiu d'atenció acordat, en l'enfocament comunitari, en la integració de l'assistència a la xarxa primària i especialitzada; potser no hi ha acord, com s'ha esmentat, amb un determinat corrent dins la psicologia pel que fa referència al TDAH, però sí que és cert que jo crec que ens hauríem de plantejar si hi ha acord amb el protocol existent –que és del que tracta aquesta moció, dels instruments–, i el protocol pretén, entre altres coses, també evitar el sobrediagnòstic. Com deia, acord en el model organitzatiu, acord en els instruments, acord també a partir d'avui en el desplegament d'aquests instruments de caràcter..., a nivell territorial, i no hi ha acord en els recursos econòmics destinats, que serà el punt 6, que no s'aprovarà.

I respecte al punt 7, a la senyora Eva dir-li per a la seva tranquil·litat que el Grup Parlamentari Socialista al Congrés va presentar esmenes a la totalitat a la llei, i han entrat les esmenes en la línia de la meva intervenció. I dir-li que no ho diu només el Grup Parlamentari Socialista, ho diuen totes les entitats del sector espanyol vinculades al tema de la salut mental, que creuen que –llegeixo literalment– «el trastorn mental la llei el qualifica com a “perillós”». I, bàsicament, aquest és el quid de la qüestió.

I acabo ja la meva intervenció lamentant que no hi hagi acord amb el punt 6, i dir-los que sincerament el nostre grup es planteja si pot viure amb aquesta contradicció permanent: aprovem paraules –com s'ha dit anteriorment–, però no aprovem fets. Per tant, aquesta contradicció permanent d'arribar a acords que aca-

ben sent brindis al sol en aquest Parlament..., el nostre grup no pot continuar en aquesta línia. Mentrestant, les persones..., s'augmenta el temps d'espera, tenen dificultats per accedir a les proves diagnòstiques, no hi ha temps garantit en cap accés als serveis i als recursos, i, per tant..., i tenim persones que decideixen –perquè s'ho poden pagar– abandonar el sistema públic de salut. I, en aquest sentit, en aquesta contradicció que avui una vegada més contribuïm entre tots a fer... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

I tinc petició de votació separada del punt 2.7, crec que del punt 6, i també del punt 7. D'acord?

(Pausa llarga.)

Passem a la votació d'aquesta moció i els recordo que votarem en primer lloc el 2.7, després el punt 6, el punt 7 i la resta de la moció.

Comença la votació del punt 2.7.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 16 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 67 en contra.

Votem ara el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 18 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre –dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió d'aquesta tarda amb la Moció següent a la interpe·llació al Govern sobre la qualitat de l'aire.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 302-00110/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en primer lloc, voldria agrair a la diputada Cristina Bosch, de Convergència i Unió, i al diputat Marc Sanglas la predisposició per treballar aquesta moció. I, abans d'entrar, també dir que estic satisfeta perquè amb aquesta moció avui hem pogut fer política, si entenem per fer política allò de treballar per al bé comú més enllà de les diferents opcions ideològiques, però posant en el centre els interessos de les persones, de la ciutadania.

I ara ja, feta aquesta prèvia, entrem a la moció, que tots vostès en tenen còpia. També estem contents perquè, mirin, aquesta moció va molt referida al Pla de qualitat de l'aire que va presentar el Govern, un pla al qual el nostre grup parlamentari va presentar alegacions perquè consideràvem que era molt millorable. I el que hem intentat en aquesta moció, també, ha sigut millorar aquest pla. I, per tant, entenem que tot allò que s'aprovi, que hem sigut capaços de consensuar, es podrà incorporar com a millores en aquest Pla de qualitat de l'aire, que caldrà que la Unió Europea ens aprovi.

I també entenem que aquest pla potser no té molta durada, perquè, tal com va la normativa de la Unió Europea, és probable que del 2015 al 2020 s'hagi d'elaborar un altre pla més ambiciós.

Perdoni, presidenta, però no tinc temps o no el veig.

La presidenta

Fa molt bé d'avisar-me, li hauria donat tot el temps del món. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

Hortènsia Grau Juan

Bé. Entrant en les qüestions que creiem que són millores del pla, nosaltres entenem..., bé, creiem que hem pogut millorar, per exemple, totes les qüestions que fan referència..., és clar, quan el pla en la introducció fa la diagnosi, les dades no estaven actualitzades. Aquí hem pogut entrar al fet que s'actualitzin aquestes dades i, a més, posar-hi un termini, durant el primer semestre de 2014, i que a més s'hi incorporin altres estadístiques de consum energètic, i, sobretot, que l'avaluació es faci basada en el percentil 90,4; és una qüestió tècnica, però és important i té a veure amb com després surten aquestes dades.

També considerem important que el pla inclogui i quantifiqui les estimacions d'allò que s'espera obtenir. Perquè aquesta era una condició que forma part de la Directiva marc de l'aire i va ser un dels motius pels quals l'anterior pla de l'anterior conseller va ser rebut-

jat per la Unió Europea. Per tant, s'hi incorporen mesures d'obligat compliment. És a dir, es deixa de banda tota la part més de voluntarietat i, a més, s'hi inclou l'estimació i quantificació

També en aquest apartat, que seria el punt 2, s'introdueix –que no ho incorporava el pla– el tema d'avançar en la planificació de les zones d'emissió baixa o zones urbanes d'atmosfera protegida, i fer-ho des d'un punt de vista supramunicipal, que era un tema que ens preocupava molt perquè aquest un tema que no es podia deixar en mans de cada municipi, sinó que la planificació i l'acord ha de ser supramunicipal.

Un punt important és el que fa referència a la indústria, als plans Renove, que aquí l'accent el posarem sobretot en el que són vehicles públics i en tots els plans que vagin adreçats a millores tecnològiques, cap a l'electrificació i cap a vehicles que cada vegada consumeixin menys.

Un punt important també és el que fa referència a la velocitat variable. Que aquest va ser un dels elements, diguem-ne, que més conflicte va generar en l'anterior Govern i que, a més, és superimportant com a mesura per pacificar el trànsit i baixar les emissions principals, bé, i el trànsit com a principal causant, i és que es pugui combinar la qüestió del trànsit, el monitoratge del trànsit, amb les previsions de qualitat de l'aire. O sigui, treballar amb les dues variables per, a partir d'aquí, fer les previsions de velocitat variable.

Tot el paquet de mobilitat, també molt important. I en el paquet de mobilitat, evidentment, amb les nostres alegacions, que hem presentat com a grup, va molt més enllà. Però aquí creiem que sí que queden recollides en essència les principals mesures: tot el tema de gestió eficaç del transport en superfície, transport amb bus, totes les qüestions de millorar aquelles línies de metro que depenen..., que aquí sí que depèn directament de la Generalitat, com són el metro del Vallès, el metro del Baix Llobregat - Anoia, sabent que també caldrà continuar treballant, negociant amb el Govern de Madrid per millorar el que són rodalies. Però almenys aquestes, que depenen de la Generalitat, que es puguin millorar. El tema de la tarifa, de la simplificació i modulació tarifària, amb una tarifa T-Mobilitat amb criteris ambientals.

Tota la qüestió..., i aquesta crec que és molt important i ens n'hem de felicitar, que és desenvolupar de manera obligatòria... –que això ja es recollia en l'anterior pla però, com que no era obligatori, no es va poder posar a la pràctica–, que és tota la qüestió de fer plans de mobilitat per a aquelles empreses públiques i privades que tenen un nombre de treballadors. Aquesta és una qüestió clau, sobretot pel que fa a totes les zones de polígons industrials i que afecta la regió metropolitana, però jo crec que aquesta mesura caldria, més endavant, també impulsar-la en altres zones de Catalunya que també tenen polígons industrials amb una mobilitat molt alta. O la qüestió de plans per a les empreses, com s'ha fet, per exemple, com s'està fent a Girona, a Santa Caterina.

Introduir el règim sancionador, una qüestió essencial. Tot i que sabem que la voluntat del departament

és prioritzar la prevenció i la sensibilització, nosaltres creiem que, desgraciadament, cal un règim sancionador i que si en aquelles mesures que són d'obligat compliment no s'acompanya d'aquest règim, doncs, hi ha vegades que es fa més difícil el compliment d'aquestes mesures.

Una altra qüestió important, que és tot el tema d'indústria. I aquí, és clar, a nosaltres ens hauria agradat anar més endavant i, de fet, a les nostres alegacions anem endavant. Però, bé, hem pogut arribar a pactar això, que es compleixi rigorosament. I entenem que la qüestió d'indústria és delicada perquè depèn de tota una normativa sectorial que també caldrà modificar si realment volem assumir els compromisos pel que fa a llicències ambientals, etcètera.

També important, i ja acabo, el fet d'instar el Govern de l'Estat que compleixin la part de modificació de la legislació... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps... *(Veus de fons i rialles.)* És que ja no li queda gravat. *(Pausa.)* Per a defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, no cal que m'afegeixi a mi dos minuts. La senyora Hortènsia, diguem-ne, se'ls ha menjat prou, i, en tot cas, intentaré recuperar el temps extra que ha tingut la senyora Grau. Però, en tot cas, ens ha delectat amb la seva exposició i, per tant, ens ha fet molt avinent el que s'explica en aquesta moció.

Miri, deixi'm que comenci també com ha començat la senyora Grau: no podem més que felicitar-nos que en les esmenes que ha presentat també el Grup de Convergència i Unió i el d'Esquerra Republicana hàgim pogut arribar a un acord, i esperem que aquest posicionament d'acord dels tres grups parlamentaris s'estengui també al conjunt de la cambra i, per tant, diguem-ne, puguem obtenir un resultat amb una certa unanimitat.

En aquests temes ens sembla, des del nostre punt de vista, que no s'hi val a fer política. El conseller ens apuntava en la interpellació que s'havien d'adoptar alguns temes o que s'havien d'afrontar alguns temes sense prejudicis ideològics. Nosaltres entenem que sí, que ha d'haver-hi ideologia en tot, però que, en tot cas, en alguns temes que són cabdals, que són temes de país, val la pena que hi hagin acords unànimes. I aquests acords unànimes fan que un model de gestió serveixi tant per a un govern progressista com per a un govern conservador. I això és el que enforteix certes polítiques públiques: que siguin assumides per tot el conjunt de la cambra parlamentària.

Agraïm, i ens sembla important, que, lluny d'estèrils polèmiques hagudes en el passat sobre el tema del Pla

de la qualitat de l'aire –va quedar, per exemple, palès amb la polèmica dels vuitanta quilòmetres per hora–, ens sembla que al final hagi estat assumit, i al final ha estat assumit també pel conjunt de la ciutadania, que hi ha un seguit de mesures que són necessàries per millorar la qualitat de vida de tothom, en definitiva.

Ens sembla important també, en aquest àmbit, i també s'apunta en la moció i s'apunta en el mateix pla, la necessitat de col·laboració entre institucions del país, entre el Govern de la Generalitat, també, i entre els ajuntaments. Això no és un tema que faci una administració, una administració en concret, no és un tema que hagi de fer la Generalitat només, no és un tema que hagin de fer només els ajuntaments, ens sembla que és un tema cabdal de país. Però no només des de l'àmbit públic cal avançar en aquest tipus de polítiques i en aquests models i en aquests plans, sinó que, a més a més, necessitem necessàriament la col·laboració publicoprivada en aquest àmbit. Només des d'un plantejament general per part de tots els ens, de tots els agents afectats podem abordar aquestes problemàtiques, problemàtiques que la Unió Europea ha posat sobre la taula i en les quals, analitzant els plans, no només el català, sinó també d'altres, es constata la perillositat i la necessitat de complir amb uns estàndards que permetin, doncs, que sigui possible viure amb qualitat.

Nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes, que han estat acceptades i, en algun cas, transaccionades. Ens semblava que podíem fer algunes aportacions, bàsicament de tipus tècnic, que algunes de les esmenes feien relació a les dades; el pla estava executat, o el pla estava analitzat en base a les dades del 2008. Ens sembla que hi han dades més noves i que, per tant, també calia tenir en compte aquestes dades a l'hora d'elaborar polítiques, tenint en compte ja que han passat un seguit d'anys i que, per tant, tot canvia. I és evident també que el factor de la crisi també fa variar aquestes dades. Per tant, ens semblava que, necessàriament, calia actualitzar aquestes dades.

També pensem –i per això també ho hem incorporat i s'han incorporat també les esmenes– que calia establir alguns paràmetres de càlcul de l'eficiència de les mesures. Sense uns paràmetres que ens permetin fer un càlcul de si allò que hem aplicat, allò que hem previst té finalitats o es pot aplicar, malament aniríem. Per tant, des del nostre punt de vista és necessari establir aquests controls de qualitat que s'està complint.

Igualment, entenem... –i en una de les esmenes que hem presentat hi havia una preocupació pel tema de les emissions de les centrals de biomassa–, entenem que ha d'haver-hi aquest control, però segurament no és en el Pla de qualitat de l'aire on hem de contemplar aquesta regulació, sinó que és en una llei d'energies renovables on cal contemplar que aquestes emissions no siguin superiors al necessari. Per tant, també, i afegir ja com a última esmena una, amb relació a la descàrrega de productes al port de Barcelona. Recordin vostès que hi ha hagut algun episodi en la descàrrega de productes en el port de Barcelona que ha produït episodis de contaminació. Per tant, sembla també que

és important poder-hi entrar. I, per tant, aquestes són les aportacions d'Esquerra Republicana.

Ens sembla important, sobretot, també, fomentar les mesures en el transport públic i, per tant, donarem suport a cadascuna d'aquestes que consten en la moció, i també a aquelles mesures que tendeixin a la limitació del vehicle privat. Això és el que hem d'acabar fent: saber regular-nos, saber controlar el vehicle privat. I després deixin-me i permetin-me..., i no tinc gaire més temps, però que, en tot cas, el que cal..., caldria inaugurar una nova... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Bé, gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, secretari de Medi Ambient, deixin-me, primer, afegir-me als agraïments tant de la diputada Grau com del diputat Sanglas. La veritat és que negociant aquesta moció i arribant a acords hem respirat un aire de qualitat, eh? Ho podríem dir així. Molt bé.

Abans d'entrar en els punts concrets de la moció i en les nostres aportacions que hem fet amb les esmenes, voldria centrar algun aspecte del que per nosaltres, pel nostre grup, és el model, el model que volem, no?, per tal d'afrontar la problemàtica de la qualitat de l'aire. Primer de tot, la diagnosi, un tema cabdal, la diagnosi en la qual tots coincidim. És a dir, no hem d'amagar el problema. El problema hi és. Tenim un problema de contaminació important i greu i l'hem d'afrontar, i l'hem d'afrontar transversalment, com ho fa el pla, transversalment, des de diferents conselleries del Govern de la Generalitat, i transversalment, també, com han dit també els altres diputats, des del Govern de l'Estat i des de les entitats tant municipals com supramunicipals.

Aquest grup parlamentari recolza la determinació del Govern i del Departament de Territori a l'hora de tirar endavant les mesures del pla, un pla que encara està..., ha acabat ara el període d'informació pública, però hi ha el que són mesures que s'estan aplicant. S'ha fet feina –s'ha fet feina– des de fa molt temps, hem avançat molt; anem enrere, una mica, establint límits de qualitat de l'aire per evitar i prevenir els efectes nocius en la salut transposant directives. Es va aprovar el pla de l'any 2010 amb mesures..., aquí se n'ha comentada una, una mesura controvertida, la dels vuitanta quilòmetres per hora. Però, de fet, potser la seva rigidesa la feia un pèl incomprensible, però aquest Govern, el Govern de Convergència i Unió, el nostre grup, creiem, ho hem cregut, que amb una aplicació intel·ligent, flexible, facilitant la seva aplicació i, sobretot, fent molta pedagogia, molta comunicació, molta informació, el ciutadà entén la mesura i l'accepta.

Fa tres anys, quan Convergència i Unió arriba el Govern, el tema de la contaminació tenia a veure, pot-

ser, amb les emissions de CO₂, però poca cosa més, no?, res dels òxids de nitrogen i de les partícules fines. Ara tenim anàlisis de sondejos verticals de l'atmosfera que són indicadors molt valuosos. Per tant, tenim la capacitat de posar-ho amb relació als nivells de contaminació. I això cal destacar-ho com un element qualitativament molt valuós. I també en tres anys tenim en marxa impost de partícules i gasos de l'activitat industrial, impost per a la contaminació atmosfèrica en l'aviació i impost en el transport de mercaderies.

Per tant, nosaltres creiem en aquest model. Creiem en el model amb mesures d'obligat compliment, però creiem també en el model de l'incentiu, de la pedagogia, de la fluïdesa en la comunicació i la informació, i, sobretot, amb el repte que cal introduir de forma definitiva el criteri ambiental en el model de mobilitat. El Govern ha estat valent també, incloent municipis en el pla que no volien ser-hi, incorporant-los i aplicant mesures fiscals que, com ja he dit, no són agradables.

Em centro en tres punts de les esmenes que nosaltres hem plantejat. El repte de la mobilitat, el gran debat de l'ús del vehicle privat. Cal treure cotxes de la ciutat. Aquest és l'objectiu, i que els que quedin siguin més nets. Per tant, el pla continua treballant amb la reducció del vehicle privat. Estem d'acord que el pla haurà d'incloure noves mesures tecnològiques que incideixin en el preu dels aparcaments, en funció de la contaminació dels vehicles, i, de cara al proper Pla de qualitat 2015-2020, caldrà anar més enllà, introduint variacions significatives dels preus en dies d'episodi ambiental. La T-Mobilitat contemplarà la tarificació variable, inclourà la variable ambiental per a episodis de contaminació i per modular així també el preu dels viatges.

Segon punt: la potenciació i la incentivació del transport públic. No tinc temps d'enumerar les mesures que la moció contempla. Però, de fet, el Govern continuarà treballant per garantir l'accessibilitat en el transport públic de qualitat en rodalies i regionals, peça clau per tal que accedeixin menys vehicles a la regió metropolitana.

El seguiment del pla, tema que apuntava també la diputada Grau: es crearà una comissió rectora per fer un seguiment de l'aplicació de les mesures, amb tots els agents implicats dintre d'aquesta comissió.

Per acabar, ja, destacar la transversalitat del pla. I m'agradaria destacar un altre aspecte: la seva capacitat per generar activitat econòmica. No podem oblidar que la regió de Barcelona acull un dels ports logístics més importants de la Mediterrània, amb el port i l'aeroport. I, per tant, cal ocupar-se de fer arribar mercaderies de mode ferroviari, de preveure a mig termini substitució de fuels de vaixells per a combustibles més nets, i el pla inclou també que el Port de Barcelona lideri dins de la Mediterrània la implantació del gas natural en vaixells i altres embarcacions pròpies del port i en transport intern terrestre.

Tot plegat, senyores i senyors diputats, ho hem de veure tots els ciutadans com una oportunitat; una oportunitat per avançar cap a un model de ciutat que volem,

cap a un model de ciutat que posi la innovació tecnològica tant al servei de l'activitat econòmica, però també al servei de la millora de l'aire que respirem.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Més enllà d'objectius segurament més plens que voldríem que s'aconseguissin en aquesta matèria també, perquè no és només de qualitat de l'aire que parlem, sinó, sobretot, de qualitat de vida, el conjunt de la moció i el conjunt dels punts, sense poder entrar en el detall per l'excessiu nombre de punts sobre tots ells, ens sembla correcte, i, per tant, hi donarem el nostre vot a favor per la concreció que suposa el fet d'anar acotant el tema del respecte o de la qualitat de l'aire, que, com dic, és qualitat de vida.

Ara bé, hi ha diferents qüestions que volíem posar també sobre la taula. És obvi que la realitat en què vivim, per dir una xifra només, dista molt de qualsevol esforç que s'hagi fet en els últims trenta anys a Europa o al nord d'Europa per, justament, millorar la qualitat de vida, la qualitat de l'aire en aquest sentit, i també, per tant, millorar la mobilitat i, per tant, també millorar molts altres indicadors relacionats amb, justament, la qualitat de vida principalment a les ciutats.

Que Barcelona tingui 6.000 cotxes per quilòmetre quadrat i Londres en tingui 1.400 és segurament un indicador agafat a l'atzar, però que podríem traslladar a moltes altres ciutats europees, de l'enorme densitat, i, per tant, la poca qualitat forçosament que pot tenir l'aire d'una metròpoli com Barcelona, que és on segurament la qualitat de l'aire és pitjor.

És només una dada comparativa del que s'ha fet a Europa durant trenta anys i què segurament no s'ha fet, o des de quin punt es partia aquí, i fins on s'ha arribat o no s'ha arribat justament a poder modificar d'aquestes coses, entre altres coses perquè, si nosaltres pensem..., sense entrar tant al detall com ho fa a la moció i sense, per tant, tant de realisme i tanta practicitat, penséssim en quines són les grans coses que canvien o que poden modificar substantivament la qualitat de l'aire, quines polítiques públiques s'haurien d'emprendre. D'entrada, ens en vindrien unes poques al cap: no duplicar carreteres. Tenim la concentració de vies d'alta velocitat per carretera segurament més alta d'Europa. No cal duplicar carreteres. El que passa és que en aquest país, diguéssim, de les carreteres se n'ha fet un filó de negoci per a unes poques famílies, i, per tant, se'n fan moltes, de carreteres, eh? –se'n fan moltes–, i, sobretot, si poden ser de peatge i privades, doncs, molt millor. Però, no duplicar carreteres seria un principi, no haver-ne duplicades tantes, haver pensat una xarxa de carreteres eficient, intel·ligent, no?, que no dupliqués les vies com, justament, passa ara.

Invertir en ferrocarrils, sobretot en el transport interurbà, per tant, rodalies; una altra cosa que fa vint anys que tenim sis estacions noves, crec que s'han fet en els últims vint anys, tres quilòmetres de desdoblament, però poca cosa més, exactament el mateix sistema de rodalies. Baixar el preu del transport públic, i, per tant, sobretot, en allò que té a veure en el transport interurbà, no? Baixar el preu del transport públic en ferrocarril, en rodalies i baixar-lo en el bus interurbà. Ostres!, una altra cosa que tampoc s'ha fet, no?, s'ha anat augmentant. De fet, des de l'any 2004 ha pujat un 63 per cent el preu, per exemple, de la T-10, per agafar un bitllet de referència, no? Per tant, s'ha més que duplicat..., no, perdó, no s'ha duplicat, sinó que ha pujat un 63 per cent, ho deixo així, el preu del transport públic.

Aparcaments. Allò que a Europa es va popularitzar molt i s'ha popularitzat molt: aparcaments *park and ride* al voltant de l'àrea metropolitana, grans aparcaments gratuïts de cotxes. I, per tant, què feia una ciutat nord-europea quan de veritat es prenia seriosament –no intentava omplir molts plans sense gaire objectiu concret–, quan de veritat es prenia seriosament la mobilitat, i, per tant, la qualitat de l'aire? Doncs dissenyava una estructura al voltant de la ciutat on en tots els seus punts cardinals instal·lava aparcaments gratuïts de cotxes i desviava les línies de ferrocarril que feia falta perquè hi hagués després trens directes cap al centre; i, per tant, no es col·lapsés amb cotxes. Què s'ha fet aquí amb aparcaments *park and ride* com han fet a tot Europa? Doncs, assignatura també absolutament pendent, no res, no s'ha fet absolutament res.

I una altra mesura clau que ens semblaria..., estic dient les cinc grans mesures que se'ns acuden lògiques, com a lògiques s'haurien..., òbviament, no són d'un any per l'altre, ni un pressupost per l'altre, però que s'haurien hagut d'haver fet els últims vint o trenta anys. No s'han fet. Però tampoc s'estan posant, diguéssim, les bases per escometre-les, convertir les ciutats, els centres urbans... –i això no es pot fer en tots, però per sort no vivim en un país tan muntanyós ni amb tantes pendents–, convertir les ciutats bàsicament en espais d'ús prioritari de la bicicleta, i, per tant, inundar-les de bicicletes. A Barcelona, Déu n'hi do! el que s'ha avançat. Igual que l'altra mesura del transport dins de la ciutat és multiplicar el metro, que això també a Barcelona, Déu n'hi do!, el que s'ha pogut fer. Però en altres ciutats l'ús de la bicicleta continua sent anecdòtic o només d'oci i esportiu.

Per tant, molta bicicleta per dins de les ciutats, metro allà on cal, molt de transport públic interurbà, rodalies i autobús i no apujar el preu d'aquest transport, en tot cas, no gastar-se diners en carreteres, gastar-se'ls en el fet d'afavorir aquest transport públic; no duplicar carreteres quan ja tenim autopistes de pagament que fan exactament la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers, conseller...*, diputados, diputadas, el pasado 11 de noviembre de 2013 la Generalitat presentó a información pública el plan de actuación para la mejora de la calidad del aire para el horizonte 2015. A nivel estatal se diseñó con el horizonte 2016 el plan Aire.

Bueno. Pues, el plan planteado por la *conselleria* era el plan humo, paradoja, porque en principio tenía como objetivo mejorar la calidad del aire, pero parece que no se lo habían tomado muy en serio. No debía ser una de las, digamos, obligaciones o de los objetivos de este Gobierno, porque parecía más bien que tenía como objeto, pues, cubrir el paso. ¿Por qué? Pues porque desgraciadamente este Gobierno es incumplidor, no actúa con suficiencia, este plan era insuficiente, o es insuficiente, de hecho, y es ineficaz.

¿Incumple por qué? Pues porque incumple la normativa europea, que le regañan mucho desde Europa. Les regañan porque ustedes son malos alumnos y les regañan, incumplen con la normativa europea. Pero es que incumplen también con la normativa estatal. Ahí no les regañan, porque tampoco creo que estén muy preocupados por la calidad del aire en general, supongo que tienen que hacer una transposición a una normativa europea de lo que hicieron. Pero es que ustedes también incumplían la normativa estatal. Y como incumplían tantas cosas pues presentan esto, pero siguen incumpliendo. ¿Por qué? Porque lo hicieron un poco a desgana, parecía, «plan humo». Y insuficiente, ¿por qué? Pues que no contenta a nadie: lo han criticado las asociaciones de vecinos, los sindicatos, las asociaciones ecologistas, todas aquellas personas preocupadas realmente por la calidad del aire.

Y es insuficiente y además ineficaz, ¿por qué? Porque no planteaba medidas correctoras suficientes como para afrontar el que sin duda es un gran problema, y un gravísimo problema que afecta a la mayoría de la ciudadanía de Cataluña que está concentrada en la conurbación metropolitana de Barcelona y en la de Tarragona, y que tiene una pésima calidad del aire.

Por lo tanto, ¿esta moción es pertinente? Sí, es pertinente, es muy adecuada. Hortensia Grau siempre hace grandes trabajos parlamentarios y esta vez lo ha hecho con Esquerra Republicana, entre ellos. Lo que pasa que también es curioso, parece que no tienen una buena comunicación y coordinación parlamentaria entre los dos grupos que gobiernan, porque en estas reuniones semanales que tienen hubiera estado bien que lo hubieran impulsado antes. Pero, bueno, si lo ha hecho a través de Hortensia Grau está fenomenal, porque ha planteado prácticamente el plan Grau, prácticamente es un plan Grau. Es que les ha hecho el plan. Y está muy bien porque es muy transversal. Propone medidas transversales. Se lo ha tomado con mucho cariño y lo ha hecho muy bien. Y como lo ha hecho tan bien desde Ciudadans le vamos a votar prácticamente todo, salvo alguna cosa, a favor, porque ha hecho bien su trabajo.

Y está bien que el resto de partidos de la cámara, incluso aquellos que lo tendrían que haber hecho bien en

su momento cuando presentaron el plan, o sobre todo cuando lo diseñaron, se sumen a su iniciativa. ¿Por qué? Porque es muy importante, porque de la calidad del aire depende la calidad de vida y la salud. La salud es primordial porque tiene una afectación muy directa sobre la salud de los ciudadanos que habitamos las conurbaciones metropolitanas, y de nuestra salud depende nuestra calidad de vida, y además de nuestra salud la movilidad, y además de la movilidad el incorporar progresivamente mejoras en nuestras ciudades que permitan disfrutar a todos de una mejor calidad de vida.

Por lo tanto la moción, sus planteamientos transversales creemos que es muy pertinente, que es muy necesaria, porque, como bien decía también Hortensia Grau, hablamos de política, hablamos de cosas que sí que afectan directamente a los ciudadanos y que pueden mejorar sus condiciones como tales y eso siempre es una gran noticia.

Por lo tanto, ya lo digo, más allá de algunas votaciones puntuales, pocas, porque usted ha presentado muchos puntos, votaremos a favor de su iniciativa y le agradecemos el trabajo que usted ha hecho.

Gracias, presidenta..., *consellers*, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula l'illustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, avui Iniciativa ens presenta una «*moción sandía, verde por fuera, roja por dentro*». Verda perquè ens deia en la interpellació que està en joc la vida de quatre milions de persones, però si ens eixuguem la llagrimeta veiem que ens surt el roig, que és: imposicions, prohibicions, inspeccions i sancions. Fa trenta-tres anys, a Catalunya desembarcà un règim –democràtic– que tenia un paràmetre, que era el de voler concentrar tot el poder polític, mediàtic i econòmic a un despatx –sense fines-tres, tot sigui dit–, amb aquell concepte nacionalmarxista de l'autogovern, i a aquesta moció Iniciativa és del règim –allò que deien «el paller»–, i aquesta moció ho és, i aquesta moció vol, dit així, francament, eliminar l'autonomia municipal. També vol eliminar l'autonomia empresarial. Vol obligar les empreses amb treballadors a fer allò que la Generalitat no és capaç de fer amb els seus treballadors. No sembla gaire just.

Aquesta moció és règim i fa victimisme, busca enemics: l'anticicló –que tothom deu saber que l'anticicló deu ser del PP. Busca, també, enemics com ara demonitzar el cotxe, que em sorprèn que el conseller demonitzi el cotxe. Volen prohibir el cotxe? Hauran de fer alguna cosa abans. Busquen també lobbys, perquè, és clar, això del capitalisme..., el lobby del transport... Doncs, mirin, el transport català és que el està més «putejat» de tot Espanya: inspeccions, peatges de tot tipus, el centim sanitari –que no sé per què n'hi diuen

cèntim, quan són molts euros per dipòsit— per rebre la sanitat menys finançada d'Espanya.

Però arribem al quid de la qüestió, a la veritable voluntat. «Establir» —i cito de la moció—, «establir un règim sancionador per a campanyes de sensibilització.» És a dir, volen munyir encara més els pobres autònoms que tenen una furgoneta i que no arriben a fi de mes per pagar filòlegs de català i propagandistes. (*Remor de veus.*) No hi comptin, amb nosaltres, perquè aquí l'únic lobby privilegiat és el de l'estelada. Per què diu la Unió Europea que Barcelona és la ciutat més contaminada d'Espanya? Ja sé que vostès es creuen que són formidables, però la Unió Europea no ho pensa així.

Hauríem d'analitzar la visió que feia el *pujolisme*, una visió ruralista de Catalunya, en la qual els pobles estan mal comunicats, perquè a Convergència no li agrada invertir en infraestructures: carreteres sense vorals i, com a molt, els posem una piscina perquè si viatgen molt i veuen que..., potser veuen que allò de TV3 no és cert. És aquesta visió una visió que provoca..., i una cosa que em preocupa molt, que en aquest Parlament segurament no es debat i perquè estem en altres històries, un desequilibri demogràfic que ha patit Catalunya, bestial, amb unes comarques amb una mitjana d'edat francament preocupants —si hi hagués el conseller de Salut així ens ho confirmaria.

Aquest règim ha tingut moltes competències. Què ha fet amb les seves competències? Fa vint-i-cinc anys que té les competències del transport interurbà. Al que s'ha dedicat és a renovar les concessions del règim anterior. «*Chapuzas*» com les del 80 per hora —que és una «*chapuza*»—, com la del VAO C-58, cremar, llençar a la brossa 85 milions d'euros per prejudicis ideològics, endeutar-se i, sobretot, no invertir.

La diputada que presenta aquesta moció i un servidor som de la província de Tarragona. La província de Tarragona és el 10 per cent de Catalunya; és a dir, a nivell pressupostari uns 4.000 milions d'euros que cada any vénen de la província de Tarragona a la Generalitat. L'any que ve —no, enguany; perdoneu, ja enguany— la Generalitat gastarà en transport interurbà, que és la seva competència, 10 milions d'euros d'aquests 4.000. En inversions —mirin els pressupostos—, 3.000 euros —3.000 de 4.000 milions—; amb 3.000 euros la Generalitat no pot posar ni un endoll dels elèctrics. Dels altres, saben quants endollats hi ha al transport interurbà aquí a prop del despatx sense finestres? Hi ha tres-cents alts càrrecs que cobren més de 88.000 euros l'any; és a dir, 40 milions d'euros l'any. Es gasta el quàdruple, aquest règim, en gent propera al règim, en alts càrrecs, que en transportar gent a la província de Tarragona. I ara què dic, jo, «Barcelona ens roba»?

Els problemes fonamentals de qualitat de l'aire no els millorarem amb bones intencions i amb mocions que semblin cartes als reis. Un règim ruralista, ho veiem ara, que va en contra d'Europa, necessita una alternativa, una alternativa cosmopolita, que inverteixi en transport públic com a alternativa, no en gastar sancions i amb inspeccions i amb gent subsidiada que viu de la Catalunya productiva. En això estem. La quali-

tat de l'aire només millorarà —només millorarà— si la prioritat és el transport públic i no l'estelada.

Gràcies, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta... Consellera, conseller, diputades, diputats, ja li avanço, senyora Hortènsia Grau, que nosaltres donarem suport a la seva iniciativa, i escoltant la darrera intervenció, encara li hauríem donat més suport, no? O sigui, eh?, estem parlant d'un tema cabdal. El senyor Marc Sanglas ens deia: «D'aquest tema, no en fem política.» Jo li acotaria: no fem d'això una arma llancívola entre els partits polítics representats a la cambra, però jo crec que sí, que hem de fer política amb aquest tema, perquè tenim un problema greu, un problema important de contaminació a l'àrea metropolitana de Barcelona, a l'arc metropolità de Barcelona, que afecta, ho deia el senyor Quim Arrufat, la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes.

Però no només és un tema de qualitat de vida, és un tema sanitari de primera magnitud. Els problemes de contaminació atmosfèrica que tenim en aquesta àrea, doncs, tenim morts prematures de molts ciutadans i ciutadanes. Que no quantificaré, perquè hi han suficients estudis que en parlen i que tots ens diuen una cosa: que hi han més morts prematures per la contaminació atmosfèrica que tenim en aquesta àrea del país que per accidents de trànsit. Per tant, estem davant d'un problema importantíssim que l'hem d'abordar amb sentit de país, perquè no només és un problema de qualitat de vida o un problema sanitari, és un problema econòmic, també, que té a veure amb la despesa sanitària del Govern, la despesa sanitària del país. Que té a veure, també, des d'un punt de vista econòmic, amb un problema de pèrdua de productivitat laboral i que, a més a més, també, és un problema des del punt de vista econòmic, dels problemes que les infraestructures pateixen, dels danys que les infraestructures del país pateixen, justament, per la contaminació de l'aire. Per tant, no és que estiguem davant d'un problema puntual. Sabem que l'arc metropolità de Barcelona, ciutat de Barcelona i el conjunt, té un problema que no és un problema puntual, que és un problema crònic que hem d'abordar. En els darrers dotze anys, aquí, el que hem tingut són millores mínimes respecte als nivells fixat per la Unió Europea pel que fa al problema d'emissions de contaminants.

Nosaltres dèiem al Govern actual que el pla de millora que ens havia presentat era un pla carregat, farcit de bones intencions, sense dades, sense objectius concrets, sense objectius normatius concrets, que tindria problemes. Dit i fet. Perquè aquí no complim cap paràmetre, la Unió Europea ha rebutjat les moratòries que el Govern de la Generalitat ha plantejat. El Govern ara ens presenta un nou pla, horitzó 2015. Mirin

que la Directiva europea actual que fixa els paràmetres és prou flexible des del punt de vista d'aquelles coses que els diversos governs poden implantar per millorar la qualitat de l'aire. També el nostre. Però ja li ho vam dir: massa voluntarietat en el pla que ens van presentar l'any 2011, i, per tant, poca efectivitat, que és el que ens ha dit la Unió Europea. I en el pla del 2015 que se'ns presenta, jo crec que peca d'aquests mateixos problemes que contenia el vigent, l'actual, no?, que és molt bona voluntat, però cap mesura normativa i quasi cap compromís pressupostari en el pressupost que ahir Convergència i Unió i Esquerra Republicana van aprovar.

Nosaltres els diem, al Govern, que, amb base, crec que en un ampli consens que hi ha en aquesta cambra i a les alegacions que s'han presentat de diversos col·lectius, abordi aquest tema i que reformuli el Pla horitzó 2015 de qualitat de l'aire, i que introdueixi canvis normatius pel que fa a la mobilitat, pel que fa, també, al control de les emissions de les indústries, pel que fa al transport públic. Ha sortit el tema de la T-Mobilitat. Jo crec que el conseller faria bé de comparèixer en el Parlament o a la comissió parlamentària corresponent per debatre aquest tema, que és molt important. I, per tant, nosaltres demanem al Govern –i acabo, presidentat– que el que ha de fer és reformular el pla i tornar-lo a venir a explicar en el Parlament.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Senyor Jordi Roca, no ho sé, bé, vostè està acostumat a fer aquest tipus d'intervencions a l'Ajuntament de Tarragona, però és que trobo que aquí no toca. I, a més, dubto –ho dubto– que s'hagi llegit la moció, perquè moltes de les mesures que hi han a la moció estan en el *Plan aire* que el seu Govern a Madrid ha aprovat. Per tant, tinc tots els dubtes que vostè s'hagi llegit aquesta moció. A mi, quan em diu allò de «verd per fora i roig per dins», escolti, a mi em fa un favor, eh?, perquè m'encanta ser verda i roja, per dins, per fora i per tot arreu. (*Remor de veus.*) Vull dir que a mi no m'ofèn amb això. Vull dir, miri, em dona una alegria, què vol que li digui?

I, en acabat, hi ha una altra qüestió. A veure: no barregem..., no barregem qüestions. Vostè està dient que defensa el transport públic. Escolti, doncs, en el pla hi han mesures concretes, hi han mesures concretes de gestió, de pacificació del transport. Que anem en contra del lobby..., de quin lobby? Perquè aquí hi ha un *lobby feroz* que ja sabem quin és. Aquí no es va en contra de cap lobby! No es va en contra de cap lobby, senyor Roca, al contrari –al contrari–, no, ni del transport de mercaderies ni del transport en superfície pública. El que s'intenta és posar mesures igual que fa el pla que el seu Govern fa a Madrid.

I sobre el tema de sancionar, sobre el tema de sancionar el que s'està dient és que, a part de la preven-

ció, la sensibilització, hi haurà un règim sancionador, com no pot ser d'una altra manera, perquè ho hauria de saber sent de Tarragona. Escolti, hi han vegades que, si no se sanciona, les empreses no compleixen. *Verbigràcia*, Repsol –eh? Que, per cert, parlant d'això, ara, dintre de poc tindrem un estudi que mostra també resultats, ja que el preocupa tant Tarragona, i a veure què farà vostè a l'ajuntament; sortirà un informe que han encarregat quatre ajuntaments de l'àrea de Repsol sobre contaminació de l'aire a la regió de Tarragona amb uns resultats molt preocupants, molt. Un estudi encarregat per quatre ajuntaments, amb dades de l'UPC, i veurem què farem llavors, a veure què farà el seu grup llavors, si posarem les mesures amb les empreses, si posarem les mesures des de l'ajuntament per poder..., o instarem que el departament les posi.

En acabat, hi ha una altra qüestió –hi ha una altra qüestió–: jo crec que amb aquests temes tan delicats perquè afecten la vida de les persones, perquè afecten directives europees, perquè afecten directives marc que el Govern ha de complir, hauríem d'intentar deixar aquest *rifirrafe* partidista i no ho sé..., poder arribar a uns mínims de codi, sobretot, almenys, com a mínim, en aquells punts en què hi ha una transposició de les normatives que s'estan fent a l'Estat i les que s'estan fent aquí. Llavors, i si el preocupa el transport públic, escolti, preocupi's que el seu partit a Madrid, eh?, treballi per millorar les rodalies, sobretot al Camp de Tarragona, que som un dels territoris més perjudicats.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*)

Senyora Mejías...?

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta, per demanar votació separada dels punts 2, 4 i 13.

La presidenta

Sencers, eh? 2, 4 i 13.

Carina Mejías Sánchez

Sencers, sí.

La presidenta

Molt bé: 2, 4 i 13.

(*Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

Senyor Rodríguez...?

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votacions separades. Atès que el senyor Roca no s'ha llegit la moció, demanem votació separada del punt 2, 2.1, 4, 6, 7, 8.3, 11 i 13 per un costat, i, per un altre costat, el 2.2, 2.3, 5, 8.2...

La presidenta

Com...? Un moment... –un moment. Cinc...?

Santi Rodríguez i Serra

Cinc, 8.2 i 8.4.

La presidenta

Doncs, anirem votant els punts que han demanat per votació separada, i després farem la votació de la resta.

Votem, en primer lloc, el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.1

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 en contra.

Votem ara el punt 2.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 2.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 en contra.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 8.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 8.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 16 en contra.

Votem ara el punt 8.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 16 en contra.

I votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem el que queda de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre l'atenció als infants i adolescents
tutelats (tram. 302-00111/10)

Passem al punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció als infants i adolescents tutelats, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol. (*Remor de veus.*)

Senyores diputades i senyors diputats, si us plau, guardin silenci.

Agnès Russiñol i Amat

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Esquerra Republicana de Catalunya presentem avui una moció sobre l'atenció dels infants i dels joves extutelats a Catalunya, un col·lectiu especialment vulnerable que ha de ser prioritzat en el disseny i en la implementació de les polítiques públiques del nostre país.

El sistema de protecció té com a objectiu principal, ho entenem, la normalització, el fet de donar als nens als quals, doncs, la Generalitat en té la tutela, les mateixes oportunitats que tenen els altres infants. I és en aquesta igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació, com ja vam explicar en la interpellació que li vam fer a la consellera abans de Nadal, on és especialment rellevant i, per tant, doncs, on el nostre grup ha volgut centrar la proposta que avui plantejem.

El sistema de protecció a la infància necessita, segons el nostre criteri, re situar l'escolaritat en una posició més central i prioritària, tant en els nens i les nenes dels quals en té la tutela com dels joves extutelats. I també, com vam explicar, doncs, això no és un fet que ho diguem només nosaltres, no?, sinó que és una necessitat que es posa de manifest en l'estudi dels itineraris formatius dels joves extutelats, un estudi realitzat entre d'altres per autors experts com en Ferran

Casas i la Carme Montserrat, autors també d'un estudi sobre quina ha de ser l'atenció prioritària d'aquest col·lectiu que, precisament, es presentarà la setmana vinent.

Per tant, des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem urgent i necessària una articulació entre el sistema de protecció social i el sistema educatiu, a fi de garantir les actuacions compensatòries que facin possible, que possibilitin una major igualtat d'oportunitats educatives. En definitiva, creiem que l'educació dels infants tutelats i dels joves extutelats del nostre país pot millorar i que cal que millori, perquè entenem que, com ja vam plantejar abans de Nadal, possiblement serà aquella motxilla, no?, la motxilla més valuosa que s'enduran per iniciar els seus projectes de vida d'una manera autònoma.

La nostra proposta, ja ho vam avançar, es basa en el fet de prioritzar l'educació a través de les quanties de les prestacions i de les pensions de les quals són beneficiaris aquests infants i adolescents que estan sota les mesures de tutela o de guarda.

L'objectiu central de la moció, el canvi de model, canvi de paradigma, és el fet que els recursos derivats d'aquestes prestacions s'hagin de destinar, força, a promoure i a millorar l'educació dels infants i adolescents tutelats i extutelats, donant-los alhora la màxima informació, apoderant-los a participar de tot el procés, tal com estableix l'article 7 de la Llei 14/2010 de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència.

Per reforçar l'educació d'aquest col·lectiu, proposem en la moció una sèrie de mesures concretes, com, per exemple, doncs, el reforç escolar en fase de tutela, els espais diferenciats dins dels centres aptes per a l'estudi, les beques per dur a terme estudis universitaris o estudis de formació professional que cobreixin habitatge i manutenció fins a la finalització d'aquests estudis, i la gratuïtat també en les matricules universitàries.

Dit això, doncs, la moció, com saben, hi insisteixo, està centrada en la prioritització dels itineraris formatius dels tutelats i dels extutelats, però també en alguna altra mesura. I després, com deia i com vam explicar en la interpellació que li vam fer a la consellera, una segona part d'aquesta moció feia referència al fet que des del nostre grup creiem important que no entressin –això d'altra banda, eh?– en vigor les mesures d'eficiència en la gestió i concertació de les places residencials per a infants tutelats sense esgotar el procés de diàleg i acord amb el sector. I també subratllàvem que... –i forma part, doncs, d'aquesta moció–, que qualsevol estalvi que es produís gràcies a aquestes mesures pogués revertir de forma directa en els infants tutelats, amb polítiques preventives d'atenció al seguiment o, fins i tot, també, en el cas de les famílies acollidores.

Avui, un mes més tard, celebrem que des de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència s'hagi arribat a un acord, un acord satisfactori, amb la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació de la Infància i l'Adolescència, i també amb les altres entitats del sector. Celebrem, doncs, que s'hagi arribat a un acord

satisfactori per a totes les parts, i que hi hagi sobre la taula la voluntat de seguir treballant conjuntament durant els propers mesos per definir els possibles canvis de model que poden haver-hi en els propers anys.

Per tant, de la mateixa manera que fa un mes dèiem que ens semblava que hi havien coses que es podien fer millor, avui també creiem que és de rebut dir que les coses s'han fet bé, que entenem que s'estan fent bé i que, per tant, cal treballar en aquesta línia.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera. No..., perdó –perdó–, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en primer lloc, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputades i diputats. Bé. La moció que ens planteja la diputada Russiñol ja fa tota l'estona èmfasi al fet que només s'ha de centrar en allò pel que fa respecte a l'educació. Però si precisament es va obrir aquesta porta a parlar de la infància tutelada és perquè hi havia altres espais on posar el focus. I vostè els vol obviar. Alguns hem intentat que, a part del que vostè disposa, que ho podem compartir, jo crec..., vostè ha dit que no acceptava esmenes de ningú, jo veig que hi havia esmenes que eren millorables, però, bé, en tot cas, hi votarem a favor, però juguen *al despiste*, perquè no han entrat en allò que era més substantiu pel que fa a la infància tutelada.

I, a més a més, el nostre grup necessita alguns aclariments, per exemple, al punt 2. Una de les qüestions sobre la qual s'havia de posar el focus, i a la qual nosaltres vam fer una proposta de resolució, era perquè els infants tutelats tinguessin el dret a cobrar les seves pensions i les prestacions una vegada deixessin de ser tutelats i que poguessin ells fer la gestió. Aquesta era la gran demanda. I vostè..., no ho sabem i per això vull l'aclariment, per què en el punt 2, perquè les prestacions i pensions de la Seguretat Social reforcin aquesta educació però sense control dels infants, perquè això és el que vostè proposa en el punt 2, que això ho faci l'Administració. I el que volem superar precisament és això: que siguin els propis tutelats els que puguin fer aquest exercici. Però vostè ho sustenta. I aquí ve la meua pregunta. I per això ni ho he esmenat, perquè pensava que m'ho aclariria vostè, per fer això fa referència a l'article 7 de la Llei del dret dels infants, de la Llei 14/2010. I jo..., llegint-lo, aquest article només parla d'ésser escoltats. És que es diu així l'article: «Dret a ser escoltat.» I té tres punts: un que parla de les capacitats dels infants, les capacitats evolutives, les competències assolides, i, en qualsevol cas, que a partir dels dotze anys han de ser escoltats en l'àmbit familiar, en l'àmbit escolar, en el social, en el judicial, allà on estiguin directament implicats i en les decisions que els afectin. Hi ha un segon punt on diu que els infants i els adolescents poden manifestar la seva opi-

nió ells mateixos o mitjançant la persona que desitgin. I hi ha un punt tercer on diu que en l'exercici del dret d'ésser escoltat s'ha de respectar les condicions de discreció, intimitat, seguretat, recepció de suport, llibertat i adequació de la situació.

On parla de pensions? On parla de prestacions? No ho entenem. Necessitem que ens aclareixi aquest punt. Si vostè el manté tal com està, el nostre grup el que farà és votar en contra per incomprensible. Nosaltres li donàvem aquest marge.

En l'espai de millora..., home, fa una mica..., empi-pa una mica, per dir-ho en col·loquial, que vostès en el punt 6, on parlen que tot el que es faci respecte als CRAE, respecte a la modificació de la gestió dels infants tutelats sigui d'acord amb les entitats. Un punt que en la moció la senyora Núria Ventura en l'anterior Ple..., el nostre grup va posar precisament això, perquè era el que demanaven les entitats, que es negociés, que es pactés; en aquell moment vostès no van votar a favor que s'apliquessin, diríem, acords sense negociació. I avui, com que..., oh, ai las!, hi ha hagut un acord amb el departament –que ens n'alegrem molt, eh?, consellera, i trobem que és el camí, i creiem que és fruit del treball que vam fer aquest dia en aquesta cambra–, però aquell dia Esquerra Republicana no va votar i avui ho posen aquí. Molt bé, gràcies. Ho votarem, però ja no té massa sentit.

En definitiva, també veiem bé les altres esmenes que proposaven els grups, dèiem que la milloraven. Nosaltres ens hem..., la nostra aportació ha estat afegir el que els comentava: les coses que realment afecten, doncs, diríem, pensions, les pensions dels drets dels infants, i a altres, diríem, qüestions que són les enteníem que eren les que estaven sobre la taula i que vostès, en aquest sentit, doncs, no han posat.

Per tant, ens hauria agradat que ho haguessin incorporat. Nosaltres, doncs, tindrem aquesta generositat d'esperar que vostè ens digui què és aquest punt 2, que no l'entenem; i, en definitiva, en funció d'això, doncs, farem també el nostre vot en aquest punt.

Gràcies.

La presidenta

Ara sí, la senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conselleres...*, diputadas, diputados, en principio nosotros seríamos favorables a la moción en general que ha presentado el Grupo d'Esquerra. Somos favorables a lo solicitado en la misma respecto de que, en definitiva, se ayude al cambio en el proceso de emancipación, que supone que estos menores cuando cumplen los dieciocho años dejan de ser directamente tutelados por la DGAIA.

Nos parece bien lo establecido en la moción como reforzar la ayuda en los estudios, resituando la escolaridad como eje prioritario de este colectivo, con todo lo que pende de ello. Tal y como ha expresado la diputa-

da Russiñol, nos parece bien incrementar la reserva de pisos de alquiler para estos jóvenes. Nos parece muy bien fomentar los procesos de *mentoring*. Y nos parece fundamental que se haga todo ello acordado con las entidades como así ha sido y por lo que nos felicitamos.

Pero lamentamos profundamente que se haya dejado de lado un aspecto fundamental, desde nuestro punto de vista y también desde el punto de vista del Síndic de Greuges, que es una de las peticiones que ha hecho, y en este sentido iba nuestra enmienda, que es ni más ni menos que devolver a estos menores las cantidades que la Seguridad Social destina para ellos y que, en vez de entregarlo íntegramente cuando cumplen la mayoría de edad estos chicos, desde el 2010 se lo queda la DGAIA.

Y es que cumplir los dieciocho años para la mayoría de chicos y chicas supone una ilusión para poder empezar su vida de adulto y una etapa llena de posibilidades. Para otros, en cambio, como ocurre en el caso de los extutelados, supone dar un salto con una red tan fina como una tela de araña. Porque se trata de jóvenes que de pequeños sufrieron el desamparo, tanto familiar o porque llegaron como menores no acompañados inmigrantes. Y por tanto, esto supone una experiencia que no se borra, una experiencia indeleble que lastra para emprender este proceso de emancipación y que hace que emprender ese proceso de emancipación sea un reto que se desarrolla desde la precariedad, por mucha ayuda que se preste desde la Administración. Pero lo que es evidente es que la Administración nunca podrá suplir suficientemente estas carencias.

Una manera de ayudar en este proceso de emancipación sería el hecho de devolverles estas prestaciones, que al fin y al cabo son suyas, porque ellos son los beneficiarios de estas prestaciones con la ley de seguridad en la mano, la Ley de la Seguridad Social. Porque la decisión de afectar estas pensiones, como ha hecho la DGAIA, la decisión de afectar estas pensiones de los chicos y chicas se contradice con el hecho de que la tutela de menores a cargo de las instituciones públicas se define en la cartera de servicios sociales como gratuita. Porque, en definitiva, discrimina a los jóvenes provenientes de la tutela de la DGAIA de los que no han estado tutelados por esta institución.

Y en cualquier caso, si se llegara a establecer legalmente el cobro por algún servicio, se debería tener en cuenta la capacidad económica del obligado al pago. En cualquier caso, se paga este servicio, parte, y lo que sobre entregárselo a los menores, como se venía haciendo hasta el 2010.

Hay que tener en cuenta que todo ello, dadas las dificultades de..., de este proceso, de estos jóvenes cuando cumplen dieciocho años, ayudaría el hecho de entregarles estas prestaciones que ha ido devengando y que las ha gestionado la DGAIA, y que las tiene la DGAIA, ayudaría a emprender este proceso de..., no de independencia, porque lo están, pero sí de... –no me sale la palabra–, pero sí de unas personas que salen a la vida solas, como está pasando con esta gente.

Y estamos de acuerdo en que la mochila de los estudios es fundamental, que es fundamental destinar más recursos a los estudios. Pero esa mochila, si verdaderamente se puede llenar con unas prestaciones a las que tendrían derecho, probablemente tendrían las mismas oportunidades que tienen muchos chicos de esa edad cuando emprenden su proceso, cuando cumplen los dieciocho años e inician el proceso de adultos. Porque está estudiado que la dificultad de inserción de estos jóvenes es mucho mayor... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continuar parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, el meu grup ha presentat sis esmenes a aquesta moció de joves tutelats i extutelats, i la veritat és que no se'ns n'ha acceptada cap, tampoc a Iniciativa, tampoc a Ciutadans. Aquesta és la situació que tenim.

La senyora Russiñol deia que aquest col·lectiu és especialment vulnerable, i el que està clar és que amb la moció que vostès han presentat, i que avui s'aprovarà, no millorarem la seva situació en cap cas.

Vostès, senyores i senyors d'Esquerra Republicana, estan seguint un *modus operandi* que és habitual, que ja el coneixem els grups de l'oposició en aquesta cambra que és, doncs, els grups de l'oposició fem una interpellació –en aquest cas va ser el Grup Socialista, el 4 de desembre–, vam interpellar la consellera sobre infància. El dia 19 de desembre vam fer una moció on hi havia compromisos concrets: Esquerra Republicana i Convergència els rebutgen, i al mateix dia Esquerra Republicana fa una interpellació a la consellera on tenen una conversa agradable i avui tenim una moció on ni es diu que s'insta el Govern. Crec que és la primera moció en aquest Parlament on no s'insta el Govern a fer res. Per tant, hi ha com uns quants punts que diuen que passaran coses, però no sabem ni qui les farà ni amb quins recursos ni en quin temps.

Per començar, per recursos no serà, perquè el pressupost d'infància, en aquest pressupost que vostès han aprovat, ahir, els rebaixen un 4,4 per cent. Si agafem el pressupost de família ja parlem d'una retallada del 70 per cent. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Aragonès, això són els números que vam aprovar ahir.

El meu grup parlamentari, com deia, ha presentat sis esmenes, esmenes que hem elaborat amb aportacions d'experts d'infància, amb directors de CRAE, amb l'estudi que la senyora Russiñol feia menció en la seva interpellació a la consellera, i que nosaltres també l'hem llegit, i hem vist que en alguns apartats ha fet un *copy-paste*, però se n'ha deixat alguns de concrets que, com que eren temes més concrets, doncs, és clar, això ja no surt a la moció que avui presenten. Nosaltres els hem incorporat en forma d'esmena, però

Esquerra Republicana, com que és un tema concret, no ens ho accepta.

També hem aprofundit en temes del Pacte d'infància. Saben que el tema dels joves tutelats i extutelats tenen dificultats per inserir-se laboralment. Tothom, però els joves tutelats i extutelats encara més. Bé, doncs, Esquerra Republicana tampoc accepta les esmenes del Grup Socialista que parlen, concretament, de temes d'inserció laboral.

Aquesta és la situació que tenim: zero esmenes acceptades, i en temes tan importants com són els temes educatius, els temes d'ocupació i el tema, doncs, que la diputada Massana abans ho comentava, i jo també el vull dir aquí, la senyora Russiñol ha fet una moció on parla de l'article 7 de la Llei d'infància, l'article 7 parla dels drets dels infants a ser escoltats, però sembla que, del que està parlant és d'aquest tema que el Grup Socialista ha portat diverses vegades en aquest Parlament i que sistemàticament Convergència i Unió i Esquerra Republicana han anat tombant, que és el dret subjectiu dels joves tutelats, quan són extutelats, a tenir dret a les pensions que la Seguretat Social els reconeix. Que el Síndic de Greuges n'ha fet dos informes, i que són recents, i que la moció d'Esquerra Republicana obvia totalment.

Per això, nosaltres hem tornat a fer aquestes esmenes, que les coneixien, perquè a la nostra moció hi sortien, i aquesta vegada la senyora Russiñol tampoc les ha tingudes en compte. Per tant, no ens digui que vol millorar la situació. No ens digui que estaran en una situació millor els joves tutelats i extutelats. Perquè el que tenim, una vegada més, és una moció de brindis al sol, de rentada de cara després que l'oposició fem interpellacions i mocions on sí que tractem de millorar, amb la situació complicada que tenim, però tractem de millorar, perquè vostès ens ofereixen pactes, però, quan nosaltres els aportem propostes concretes, vostès no ens accepten les nostres propostes.

Propostes sobre les pensions d'aquestes persones, sobre el tema d'ocupació, els itineraris d'inserció laboral són imprescindibles per a aquests joves i per al tema d'educació. Necessitem professionals de referència. Necessitem activitats extraescolars, i necessitem que quan Esquerra Republicana interpellï el Govern i faci mocions, ens doni alguna alegria i puguem millorar la situació, en aquest cas, dels joves tutelats i extutelats.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, durant la substanciació de la interpellació que ha donat lloc a aquesta moció, la consellera ens referia que fins i tot amb les dificultats actuals s'ha fet un important esforç per prioritzar pressupostàriament les políti-

ques d'infància. S'ha fet especialment en tant ser una prioritat, però també pel gran consens social i polític existent al voltant de la infància, de l'adolescència i de la joventut del nostre país, i més quan es troben o poden trobar-se en situacions de risc o de major vulnerabilitat.

La senyora Russiñol també ens referia que del que es tractava era de trobar elements que ajudin a la millora per assegurar avançar en la normalització i afermar les mateixes oportunitats per als infants i joves tutelats.

De fet, es tracta, doncs, d'anar endavant, de donar passes o algunes passes més en les accions i en les actuacions. La responsabilitat del Govern de la Generalitat és posar, precisament, tots els esforços a possibilitar la normalització d'aquests infants i joves tutelats i donar el suport, quan s'escaigui, als extutelats mitjançant el seguit de serveis i programes que amb els anys s'han pogut anar implementant. Del que es tracta és de proporcionar-los el suport i els instruments necessaris quan arribin a la majoria d'edat, amb un projecte de vida, il·lusió per al futur, igualtat d'oportunitats, com a qualsevol altre jove de casa nostra.

I, pel que seria l'eix central d'aquesta moció, important és anar centrant cada vegada més els esforços per fer-los atractius en uns itineraris educatius que els possibilitin arribar més enllà del que anirien com a conseqüència de les seves dificultats, que tenen incidència de manera molt directa en la seva formació.

Però, dit això, deixin-me que els digui o que els refereixi l'avenç que en aquest sentit hi ha hagut en els diferents serveis..., i és important deixar palès que, des de 1994 i de manera continuada, s'han pres respecte als joves tutelats, i la seva preparació i inserció laboral, un cop aconsegueixen la majoria d'edat i quan l'Administració deixa d'exercir precisament l'acció tutelar. La xifra és de més de sis mil joves atesos, i això mateix ja parla per si sol. És, sens dubte, una excepció en el marc de l'Estat espanyol, i en gran mesura també en el marc europeu.

També, destacar que la xarxa d'entitats hagi fet possible amb el seu esforç, que no sempre ha estat reconegut ni tampoc suficientment recompensat, una considerable oferta de serveis i programes per als joves que surten del sistema de protecció, la utilitat i la qualitat dels quals és reconeguda per tots els agents socials implicats.

Si s'ha entès després de tant de temps la importància que té donar suport necessari a aquests infants i joves, difícilment ara, quan la situació realment és de major risc per al complicat escenari que tenim, es deixarà precisament de continuar impulsant i potenciant aquests joves.

Del contingut d'aquesta moció, se'n dedueix la importància, precisament, d'aquest àmbit formatiu a què em referia. Considero important incidir en el fet que des de la mateixa Administració es potencia el binomi suport a l'estudi més suport econòmic i habitatge quan cal. Es dona gran importància a millorar l'estudi per millorar la situació dels infants i els joves. L'evolució

de la situació en aquests darrers anys ha propiciat que especialment els joves vagin canviant la seva actitud respecte a l'assoliment d'una major formació, en tant que les dificultats per trobar feina s'incrementen davant la manca de formació.

Tot i això hem de ser conscients que de les principals dificultats d'aquests joves..., ens resulta complex incrementar la seva inclusió en l'ensenyament reglat postobligatori. Els mateixos professionals plantegen que les principals dificultats per assolir l'ESO són de caire personal, i, d'altra banda, els joves tutelats pensen també —els resultats dels diferents estudis ens ho diuen— que tenir més edat i haver-se de trobar amb serioses dificultats per trobar feina a causa de la manca de formació els ha fet canviar radicalment d'opinió. Aquest marc ha fet canviar, precisament, tots aquests plantejaments, i, de fet, és evident que la formació no és possible si no hi ha estabilitat laboral.

Sent conscients de la necessitat de potenciar aquests instruments que facilitin la plena integració, donem ple suport a aquesta moció, conscients també que el principal objectiu per al Govern és la normalització d'aquests joves.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Consellera..., aprofito, presidenta, per demanar disculpes per aquest matí. La confusió sobre la intervenció ha sigut culpa nostra per no haver-li comunicat que defensaria jo la moció de salut mental.

I, dit això, també constatar que allà on volem arribar encara no hi som. Però que, malgrat tot —el canvi polític sempre és lent—, sens dubte avui estem una mica millor que deu anys enrere, quan, en contra de tots els tractats internacionals, en contra de la mateixa legislació catalana i espanyola de protecció de menors, s'expulsava il·legalment menors d'aquest país, tres-cents al desembre del 2003, quan Ángel Acebes, amb un acord amb el Ministeri de l'Interior..., o sigui, tractant un tema que és profundament social com un tema merament polític. Alguna cosa s'ha millorat.

Dit això, i molt ràpidament, una prèvia, tres reflexions i una consideració final a propòsit de la moció, a la qual, malgrat que sigui limitada pel nostre criteri social, donarem suport.

La prèvia dir que..., és prou conegut que els joves tutelats i extutelats segueixen sent un col·lectiu especialment vulnerable i vulnerabilitzat, sobreexposats a una exclusió social, a la més fonda, segurament, i que massa sovint han de sobreviure al carrer i a múltiples intempèries. Entre altres, i entre les més prevalents: la falta de referents adults, familiars i educatius; el desconeixement lingüístic, sigui el català o sigui el castellà; la situació legal anòmala, administrativament no

regulada; la manca de competències, coneixements i habilitats; el desconeixement dels hàbits socials, del sistema sanitari, dels circuits laborals, entre d'altres, i també la manca d'experiència laboral, i, amb una incidència especial, l'alt risc d'exposició a malalties o trastorns mentals. Molt mal embolcallades, amb una estigmatització creixent, encara més si es pot, i ben mal acompanyades també en abordar-se només com un problema d'ordre públic i de seguretat ciutadana i no com un desordre social i d'inseguretat vital. Un conjunt de realitats que defineixen un perímetre també agreujat, un perímetre d'exclusió social i aprofundit per les polítiques de retallades *urbi et orbi* que patim.

Les tres reflexions respecte al contingut de la mateixa moció, i en coincidència amb altres grups que han expressat opinió similar..., és la que fa referència a les pensions percebudes pels menors sota tutela. Per nosaltres, cal derogar la disposició setena de la Llei 14/2010, que legislava directament la sostracció, reapropiació, usurpació, dels ajuts percebuts. La moció, malauradament, no preveu aquest extrem..., seguint precisament les indicacions del Síndic de Greuges.

La segona és respecte també a les mesures d'eficiència, que en el punt final de la moció se'n parla, o mesures d'estalvi, i on sobreentenem que les línies vermelles..., que l'atenció a la infància o a l'adolescència tutelada seria una de les línies vermelles que no es pot traspasar. Però sempre hi ha una ambigüitat –mesures d'eficiència, a veure, per nosaltres són retallades– sobre quines són les línies vermelles, perquè fixar línies vermelles mai és neutre, sinó que estan en la mà de qui traça la línia.

L'última, respecte a la informació per abordar i per obtenir millors respostes davant aquesta evidència d'un problema que ve de fondes desigualtats socials: que caldria informació periòdica, desagregada i detallada per fer-ne una bona anàlisi, una millor diagnosi i millors sortides.

Les dades a què hem arribat nosaltres són només dades de 2011 i només remetent a les formes d'acolliment: 7.212 joves tutelats, dels quals més de 2.000, 2.071, estarien en acolliment institucional. I, per tant, exigiríem que hi hagués un informe detallat de les casuístiques, dels programes, de la dotació de recursos, dels objectius acomplerts i dels itineraris posteriors dels menors extutelats cap a la plena emancipació i autonomia.

I, finalment, la consideració final, i és una crítica a la política convencional, a la impotència legal i a la rutina, segurament, institucional. El que demana aquesta moció no és res més que el compliment de l'article 152 de la Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència.

I això ens remet a tres consideracions sobre com funciona o no funciona aquesta casa: u, que la llei no es compleix; dos, que el paper sempre ho aguanta tot, i, tres, que les paraules només són miratges si no van acompanyades de fets que les converteixin en realitat. Ves per on, quines coses.

Gràcies. Hi votarem a favor.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta... Senyores i senyors diputats, consellera, moltes gràcies, a vegades hi ha la frase feta que la tasca de l'oposició consisteix només a criticar –criticar– i atacar el Govern. Però, escoltin, la tasca de l'oposició és fiscalitzar el Govern. I, per tant, s'ha de bescantar, s'ha d'atacar, s'ha de fustigar, quan s'equivoca, i també s'han d'avaluar i s'ha d'empènyer, doncs, aquelles iniciatives encertades.

I aquesta iniciativa és encertada. I, per tant, nosaltres hi donarem suport. Tot i que aquí estem davant d'una situació curiosa, perquè el que no queda clar en aquesta cambra és el paper d'Esquerra Republicana. No sabem si vostès són govern o oposició. I això té un gran avantatge, i és que, almenys, vostès exemplifiquen allò tan difícil d'entendre que era l'*Aufhebung*, o la síntesi hegeliana de la dialèctica, de posar..., bé, la tesi i l'antítesi; bé, vosaltres sou la síntesi. Fantàstic, doncs. Això és tot un fenomen polític. En qualsevol cas, és una iniciativa que trobem encertada. I, per tant, hi donarem suport.

Només voldria fer un matís, només un matís: vostès són molt contundents a l'hora de donar tota mena d'atencions i deferències als joves i nens tutelats, i de dedicar totes les despeses, ingressos de seguretat social i les pensions en educació, no? Jo crec que..., no ho sé, algun dia ens hauríem de plantejar si també seria just que una part servís per pagar l'habitatge, etcètera, perquè també hi ha famílies molt fràgils, desestructurades, que han de pagar amb els diners que tenen l'habitatge, han de pagar altres qüestions. I, per tant, hem de plantejar-nos si aquestes disposicions són del tot justes, equitatives i sostenibles.

En qualsevol cas, nosaltres donarem suport a aquesta moció. Mirin, perquè una societat que no cuida els seus infants, que no cuida els seus petits, que no cuida els seus joves, és una societat sense esperança. I nosaltres pensem que tot nen –tot nen–, tot jove, és una promesa, i el que hem d'intentar és que no fracassi, aquesta promesa, i que aquest fracàs no pugui acusar de mentidera una societat que diu que garanteix la igualtat d'oportunitats.

La moció està ben orientada. Insisteix, precisament, en això: en la igualtat d'oportunitats basada en l'educació. Considerem que és adequat disposar de millor informació, blindar l'habitatge d'aquestes persones, són molt positius els plans de monitoratge, també que els estalvis que s'adquireixin es puguin destinar a altres fins de la infància...

Nosaltres, en qualsevol cas, el que lamentem –i amb això em sumo a altres portaveus que han parlat– és l'actitud d'Esquerra Republicana, que és una mica sempre el mateix: per una banda, avala les retallades i les destrallades en el pressupost, i després presenta mesures de maquillatge. Vostès donen suport a uns

pressupostos que retallen, i després presenten petites accions per acontentar els seus electors i les seves entitats properes. La Fedaia, fa pocs dies, fa poques setmanes, explicava que no veien com es tradueix, per exemple, el Pacte per la infància en els pressupostos o el Pacte per la pobresa en els pressupostos. No acaben de veure com es tradueix això amb claredat.

En qualsevol cas, si aquest maquillatge..., si aquest maquillatge que ens presenten, serveix per alegrar algunes vides, si aquest maquillatge serveix perquè algunes tristes es converteixin en somriures, i si, a més, perquè pensem que és així, aquesta proposta el que fa és aportar no només maquillatge, sinó alguns nutrients, nosaltres, evidentment, hi estarem a favor.

Gràcies, presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol per pronunciar-se sobre les esmenes.

Agnès Russiñol i Amat

Bé, moltes gràcies. Espero tenir temps amb aquests tres minuts que ara em pertocuen de poder explicar tot el que vull explicar. No sé si el temps... *(Veus de fons.)* Ara? Sí? Correcte.

Bé. En primer lloc, sí que m'agradaria fer un aclariment: jo pensava que els diputats portaveus en temes d'infància són diputats, diguem-ne, ben documentats en la matèria, i he vist que no.

Deixin-me que faci una mica de context i insisteixo en el que vaig explicar fa uns dies. Abans del 2010 hi havia una situació, no?, aquells joves que estaven tutelats rebien unes prestacions que la Generalitat els guardava, per dir-ho d'alguna manera, fins que sortien, tenien divuit anys, i se'ls donaven íntegrament, i a partir del 2010 hi ha una situació totalment diferent, derivada de la disposició addicional setena de la Llei de drets i oportunitats de la infància, votada favorablement per tots els grups d'aquesta cambra: Convergència i Unió, Partit Popular, Ciutadans, Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, i també Esquerra Republicana. Per tant, doncs, la situació és la que és.

Què diu la disposició addicional setena? Diu: «L'import de les prestacions i pensions de les quals són beneficiaris els infants i adolescents que estan sota mesures de tutela i guarda a càrrec de l'entitat tutelar resta afectat a subvenir a les despeses derivades de l'atenció del servei públic que presten.» Per tant, això és el que es fa, perquè aquest Parlament ho va dictaminar així, des de l'any 2010.

Certament, des de l'any 2010 doncs fins ara..., un informe del Síndic de Greuges i de les entitats també ens van fer notar que probablement el que havíem dit l'any 2010 es podia fer una mica millor. I això és el que proposem avui els companys d'Esquerra Republicana.

Dit això, en primer lloc, el que sí que voldria és agrair a tots els grups les esmenes que ens heu fet arribar. Explicar-vos que n'hi han algunes que no les hem acceptades perquè ens semblava que xocaven frontalment amb el canvi de model que nosaltres proposàvem. Precisament perquè el que proposem nosaltres és un canvi de model respecte al que es feia fins ara respecte al que..., o, en tot cas, una concreció del que deia la llei. I, per tant, no podem acceptar esmenes que trencaven aquest canvi de paradigma que nosaltres proposàvem.

I després hi han algunes esmenes que, malgrat que insistim precisament, especialment les esmenes que ens ha fet el Partit Socialista, que eren força indicades, anaven més enllà del tema educatiu, que era el que nosaltres volíem preservar fent-ne referència en aquesta moció. Hi insisteixo: precisament perquè entenc, i ho repeteixo, que moltes d'aquestes esmenes, especialment les del Partit Socialista, eren esmenes que tracten temes que creiem que són importants, emplaçem els grups a treballar-ho en el marc de la Comissió d'Infància amb tots i cadascun dels companys membres d'aquesta comissió, i especialment amb la companya Núria Ventura, amb qui fins ara hem treballat aquest tema.

I, ja, per acabar, m'agradaria dir que aquest és un tema que a nivell de grup parlamentari ja fa mesos que hem treballat amb el company Pere Bosch, amb els companys de la sectorial del partit... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ja ha acabat el temps... Senyora diputada, no m'ha quedat clar si accepta alguna esmena. *(Veus de fons.)*

Per tant, la moció serà tal com ha estat presentada junt amb l'esmena presentada per Convergència i Unió. D'acord.

Cridem a votació.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Al Grup Socialista li agradaria demanar votació separada del punt 2.

Gràcies.

(Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Demana també votació separada del punt 2, i també per al·lusions. No ens tracti de desinformat...

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons.

Laura Massana Mas

Sí, gràcies. No ens tracti així. En tot cas, li podríem dir també, a vostè, com és que es presenta amb una moció quan ja l'hem discutida, amb punts que vostè no va votar i avui sí que els aplica en la seva moció. Si entrem en aquestes dinàmiques, diputada... Cadascú defensa allò que creu.

La presidenta

Passem, doncs, a la votació de la moció.

Votarem, en primer lloc, el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor i 45 en contra.

I votem, ara, la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern
sobre la situació de les persones amb
dependència (tram. 302-00112/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la situació de les persones amb dependència, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

(Pausa.)

Senyors diputats i senyores diputades, si han de marxar demano que ho facin ja, i que permetin intervenir la senyora diputada.

Senyora Granados, ja pot començar.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, passo ara a presentar la moció que el Grup Parlamentari Socialista hem presentat després de la interpe·llació que vàrem fer a la consellera l'últim Ple de l'any passat. Vull donar les gràcies, en primer lloc, als grups parlamentaris que han presentat esmenes, i amb els quals he pogut parlar i hem pogut arribar a alguns acords, que espero tenir temps per poder, també, comentar.

Parlàvem de la Llei de la dependència, parlàvem de les persones i la seva situació... Parlem d'un programa pressupostari que en aquest cas ha tingut una retallada del 10 per cent, un programa pressupostari que suposa el 77 per cent del Departament de Benestar Social i Família, un pressupost que ens diu que enguany tindrem un 40 per cent de retallades en prestacions econòmiques vinculades, un 12 per cent de retallada en cuidadors no professionals, i una memòria econòmica

del programa que diu que Catalunya serà més envellida però que el Govern fa el contrari, és a dir, desprotegeix les persones grans.

Tenim un govern del Partit Popular que fa contrareformes de la Llei de la dependència, i tenim un govern de Catalunya, recolzat per Esquerra Republicana, que tanca residències, que impedeix que la gent gran s'incorpori a les residències amb prestacions econòmiques vinculades, que no paga les residències i que fa revisions d'ofici a les persones grans. Per tant, tenim expulsions de gent gran de les residències, menys prestacions i menys intensitat de les prestacions.

Això és una constatació. Aquesta és la constant. Els grups de l'oposició fem interpe·llacions i propostes de resolució, i al final sembla que el tema s'ha quedat en el tema dels pagaments i en una taula de diàleg. Hem fet diverses reunions, hem fet una reunió del Govern amb els diferents grups parlamentaris, i en aquests moments, *minuto de partido y resultado*, és que no tenim dades, és que volem tots fer un acord però que no sabem sobre el que hem d'acordar.

Per això el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta moció, una moció que conté vuit punts, que s'han allargat fins als catorze amb les esmenes que han proposat alguns de vostès. I el que fa aquesta moció, per una banda, és constatar, constatar en quina situació greu estan aquestes persones amb dependència, amb retallades de drets, amb rebaixa d'intensitat de proteccions, frenant l'entrada al sistema. Denuncia també les reformes que fa el Govern de l'Estat amb les modificacions de la Llei de la dependència. I, després, intenta que el Govern de Catalunya faci alguna cosa per la gent gran a casa nostra: que garanteixi un model d'atenció a les persones grans, que garanteixi el compliment de la normativa vigent, que el marc conjunt de diàleg aquest de què tots tenim la voluntat serveixi per a alguna cosa, consellera. Volem que a la governança del sistema..., que si més no hi hagi un monogràfic en el Consell General de Serveis Socials de Catalunya. I això és un acord a què hem arribat amb el Grup de Convergència. També hi havia una voluntat..., i hem arribat a un acord també amb què volem que el sistema d'atenció a la dependència comenci a agafar els instruments necessaris perquè tinguem tota la informació que ens permeti millorar-lo. I per això creiem que, tant pel que fa a les persones usuàries com al mapa de serveis socials, necessitem incorporar més dades al sistema perquè puguem fer una millora contínua –que és el que tots els grups parlamentaris, i també el Govern, volem– d'aquesta situació.

Però també demanàvem una sèrie d'acords puntuals que creiem necessaris per la situació de col·lapse que té el sistema d'atenció a la dependència. Dèiem: «Restablím els programes individuals d'atenció a la prestació vinculada.» Que això la consellera ens ho va dir el dia que es va presentar el pressupost. Mentre no arriba això, que hi ha aquesta voluntat, sembla, fem un circuit urgent. Lamentablement, no hem pogut arribar a un acord amb Convergència i Unió en aquest tema. I a mi m'agradaria escoltar que hi ha aquesta voluntat i que la gent que no pot accedir a les residències en aquests moments..., això que diuen vostès de «quan

les previsions econòmiques», doncs que aquestes previsions econòmiques siguin també una prioritat política perquè la gent gran de casa nostra pugui accedir a aquesta residència. I dèiem una cosa tan fàcil com que aflorin..., que diguin quants diners deuen. Ho necessitem saber, consellera. Si vol un acord per a la sostenibilitat, haurem de saber quants diners deu, vostè. No li diem que ens ho digui ara, però sí que ens doni l'aflorament del deute i ens faci un pla de pagaments. No que ho pagui tot i ho pagui ara, però sí que ens digui que ho pagarà i quan ho pagarà.

Això és la moció que ha presentat el Grup Socialista, amb una vocació de constatació de fets, però també constructiva en les seves propostes. I haig de dir que alguns acords sí que hem tingut, però lamentablement no hem arribat fins allà on voldríem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, anunciar que votarem a favor d'aquesta moció des del primer punt fins al final, i agraïm també a la diputada que hagi acceptat les nostres esmenes, que vénen a ser una mica el complement del que ella proposa i vénen a ser una altra vegada la incorporació d'allò que no se'ns va aprovar en la moció que vam pactar amb un punt gairebé únic, que era la moció del mes d'octubre que va presentar el nostre grup també relativa a l'autonomia personal i a la dependència; moció que és la que va permetre fer aquesta reunió, aquesta trobada, on ens vam emplaçar a treballar per aquesta sostenibilitat. La vam fer, i com crec que també l'ha feta la senyora Granados, sota els mateixos arguments, és a dir..., i la senyora Granados avui fa aquest esforç també de dir allò que és culpa de Madrid, no?, i allò que no fa bé el Govern de l'Estat. Però la gràcia és que aquesta llei és vigent a Catalunya, i que el Govern de Convergència, que hauria de vetllar per poder-la aplicar aquí de la millor forma, de vegades, amb un silenci còmplice, el que fa és aprofitar aquest silenci en els mateixos consells territorials, i en general per aplicar la retallada aquí tant com és possible.

I per això vam demanar poder-ho parlar. I és veritat, consellera, i aquest prec també l'hi faig... Li vam dir: «Si vol que nosaltres proposem i que treballem, aporti'ns, vostè, un seguit de xifres», una qüestió que avui també li demana en el darrer punt la diputada. Perquè si no sabem de què parlem, ni dels diners que deuen, quan els pensen pagar o de quants pensen disposar és difícil de poder-ho fer.

Tots seguim amb una cosa que no ha dit la senyora Granados, o almenys no ho he sentit: tots estem a l'espera d'una llei pròpia. I aquesta també és la reflexió que volem fer.

Però, mentrestant, creiem que la moció de la senyora Granados el que situa és un fre a la precarització que patim d'aquest sistema, del nostre sistema de la Llei de dependència. Ja li vaig dir en una pregunta que les mesures que anava prenent eren mesures, en aquest sentit, doncs, il·legals: la suspensió de les prestacions vinculades ho és, i el canvi a l'acord en les ràtios dels professionals, l'acord a què va arribar amb les patronals, també ho és, perquè això s'ha de canviar a través de la cartera de serveis socials. I estem a punt, m'imagino, de tenir a sobre el copagament, un copagament del qual vostè va dir que no es faria. Crec que això ja està gairebé escrit, si no és que ja està..., i presentat.

I això volem frenar-ho i volem parlar-ne. En aquest marc de diàleg..., ja costa..., que una moció li hagi de dir que vostè parli amb el Consell General de Serveis Socials. Això seria el normal. Però si es posa que s'ha de fer és perquè no es fa.

La nostra moció, com li deia, va en aquesta línia. Mentrestant –mentrestant–, estem com estem, faci un pla de xoc per eliminar les llistes d'espera en places públiques i presenti-ho, nosaltres dèiem, en aquest trimestre.

Volem recuperar allò que li demanem cada vegada que apareixem aquí o que li fem preguntes: el suport a l'autonomia en la mateixa llar. En el pressupost 2014 no hi som a temps, però pot fer una ampliació del pressupost i fer-ho. Ahir no van votar-ho.

Hi ha un punt que, per nosaltres, és vital. En aquest cas, és una esmena d'addició número 3, però que el defensem allà on estem, a totes les meses on parlem: és que si volem parlar de sostenibilitat comencem a parlar de l'apoderament de les persones per decidir sobre la seva vida des del punt de vista dels drets humans i la figura de l'assistent personal, que seria segurament molt més econòmic i molt més això..., molt més..., faria molt més digne..., faria afrontar amb molta més dignitat la vida de les persones amb dependència. Explotin la figura de l'assistent personal. Continuen sense dedicar-hi absolutament ni un borrall.

I també demanàvem el que ja vam demanar –i que també, d'alguna manera, pretén la moció de la senyora Granados–, que és el fet que no segueixin aplicant retallades sense tenir el consens dels grups, sense tenir el consens de les entitats i sense tenir, doncs, aquesta societat al darrere.

Perquè estem parlant d'un dret, un dret que havia de ser la quarta pota i ha de ser la quarta pota de l'estat del benestar. I això no es pot canviar per darrere. Això no es pot canviar contra les persones, contra els treballadors del sector, com està succeint, en contra de les empreses, perquè avui n'hem parlat. Hem de saber el deute. Hem de saber quin és el nivell d'impagament. Hem de saber quan ho paguem. I també, com sempre, en aquesta, diríem, llunyania dels ajuntaments, que han de fer ells front cada dia a les necessitats que vostès els suposen de nou quan canvien el model sense parlar-ne.

Vostès poden fer, diríem, cas a aquesta moció o no. Podem seguir també, com dèiem, batallant en les meses que tenim pendants, però jo crec que ja seria i és molt important que comencem a parlar d'aquesta llei també pròpia, per poder saber, doncs, com podem resoldre i com podem mantenir el dret a l'autonomia personal i a la dependència, aquest dret subjectiu universal que nosaltres no volem perdre.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, avui parlem del tema de la dependència. Jo crec que no podem parlar del tema de la dependència si no parlem del problema de finançament associat a la dependència, del problema de finançament genèric que té i que pateix el nostre país. I per intentar no ferir susceptibilitats intentaré fer-ho amb un llenguatge que pugui ser entès per tothom i que ens permeti desvetllar quina és l'autèntica arrel del problema sense que algú pugui veure-hi intencionalitats polítiques.

Imaginem-nos un determinat territori, que anomenarem ics, que pateix un espoli fiscal de 16.000 milions d'euros, el 43 per cent dels seus impostos, que se'n van i que no tornen, un 8,1 per cent –està aviat dit– del seu producte interior brut.

Imaginem-nos que, a més a més, aquest territori –que hem anomenat ics– pateix, a més a més, que un 90 per cent dels seus ingressos depenen de i grega, d'un govern que anomenem «i grega», i, per tant, la seva autonomia és absolutament nul·la i la seva dependència absoluta.

Imaginem-nos que, a més a més, aquesta altra part, aquest govern i grega li deu ni més ni menys que 9.000 milions d'euros, i, a banda de deure-li aquests 9.000 milions d'euros, incompleix una llei orgànica anomenada «Estatut».

Imaginem-nos que, a més a més, resulta que, a banda d'això, aquest Govern i grega, al qual un altre govern zeta li imposa un sostre de dèficit, ell mateix el reparteix de forma desequilibrada i acaba quedant-se el 87 per cent d'aquest dèficit mentre que obliga l'altre, el govern ics, a tenir el 12 per cent.

Imaginem-nos que, a més a més, aquest Govern i grega ofega aquest Govern ics amb problemes de tresoreria; que, a més a més d'ofegar-lo amb problemes de tresoreria, perquè és ell qui controla la caixa, com hem comentat anteriorment, a banda de tot això, resulta que li presta diners a un 6 per cent, la qual cosa genera aquest últim any ni més ni menys que 500 milions d'euros d'interessos.

Imaginem-nos, ni més ni menys, una altra cosa, que aquest Govern i grega, en les aportacions finalistes

que fa al Govern ics, aportacions finalistes destinades a tema de serveis socials, ha retallat ni més ni menys que el 93 per cent de les seves aportacions; per exemple, un fons de 21 milions d'euros dedicat al Fons d'acollida i integració de la població immigrada.

Imaginem-nos, a més a més, que aquest Govern i grega, fa alguns anys –Govern, en aquest cas, hem de dir, «i grega 1» i «i grega 2»–, fa una llei, anomenada «Llei de dependència», que diu literalment en el seu article 32.3 que «s'ha de finançar a parts iguals». I que els governs i grega 1 i i grega 2, d'un color polític i de l'altre –vostès deuen saber a qui em refereixo– no han passat de finançar més enllà del 37 per cent, arribant fins al punt que en l'últim exercici aquest Govern i grega només ha finançat el 20 per cent. És a dir, de cada 10 euros públics que s'han posat al sistema, els ha posat aquest Govern ics, i, en canvi, l'altra part només ha posat 2 euros.

Si hi afegim que, a més a més, aquesta llei que ha promogut el Govern i grega ell mateix l'incompleix, i si hi sumem tot això que comentava anteriorment, convindran que ens trobem en una situació absolutament espèrpentica.

Qui no vulgui veure això, una de dues, o és que en realitat el seu argumentari passa per intentar acabar donant la raó a aquest Govern i grega 2 –govern que, podem dir-ho de forma clara, és el Govern del Partit Popular–, i, per tant, això ho hauríem de demanar al Govern i grega 1 –que, en aquest cas, és el Govern del PSOE–, si realment té aquesta intencionalitat, o si és que realment tots plegats ens fem independentistes i acabem decidint que aquest Govern i grega 2 o i grega 1, que al final acaba pagant només el 20 per cent l'hem d'acabar de suprimir i nosaltres fem una llei en la qual diem que tot ho financem des del Govern ics.

Si aquesta és la conclusió a la qual arribem, doncs, benvinguts tots al món de l'independentisme. Però, si no, plantegem-nos quines han de ser les mesures, en definitiva, per fer sostenible el sistema. Perquè és evident que haurem de prendre tots plegats mesures. I ho recordava la diputada d'Iniciativa: en aquesta cambra parlamentària es va aprovar fa algunes setmanes una moció consensuada amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa en la qual dèiem, literalment, que tots plegats, els grups polítics d'aquesta cambra i els agents socials, ens donaríem l'oportunitat d'arribar a un acord per garantir la sostenibilitat del sistema.

Nosaltres estem en aquesta línia, tenint en compte lògicament quin és el punt de partença, quina és la realitat en què ens trobem, i prioritzant, sobretot, tal com deia la moció, la qualitat i la sostenibilitat del sistema.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Bé. Doncs, moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., començava la senyora Granados la seva interpellació titulant-la: «Gent gran sense residència, residències sense gent gran.» I, miri, si m'ho permet, senyora Granados, jo avui li titularé la seva moció, i diria així el títol: «Proposar mesures socials per a dependència sense recursos econòmics que la sostinguin és enredar les persones amb dependència pel que fa a mesures socials proposades.»

I estic segura que no li agradarà, senyora Granados. Però és que vostè ja fa massa que intenta treure rèdit polític provocant alarmisme –avui ho ha tornat a fer– amb jocs de paraules, utilitzant matèria massa sensible. I el que nosaltres proposem, en tot cas, és intentar fer veure a aquesta gent, gent gran, gent amb dependència, que per sensible que sigui la seva matèria, no es deixin enredar, i que se'ls digui la veritat, perquè s'ho mereixen, senyora Granados. Ja n'hi ha prou!

Miri, vostè va iniciar la seva interpellació cantant, diguem-ne, les excel·lències d'una llei, la Llei de dependència, i deia, fins i tot... –perdonin, perquè no m'hi veig bé–, diu: «Va ser una llei que va establir un dret subjectiu» –abans també hi fèiem referència– «i va donar resposta a un repte social; una llei que ha aprofitat els serveis socials al conjunt de la ciutadania i que també ha generat uns canvis molt importants» –i tant!– «i molt positius en conjunt als serveis socials.»

Vostè cantava les excel·lències però va oblidar de dir-se i d'exposar quina ha estat la crua realitat a l'hora de l'aplicació d'aquesta llei, aquesta llei tan magnífica que deia vostè. Va obviar que els 400.000 catalans que han estat atesos per aquesta llei, doncs, ha estat ben bé per la ferma voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya de no deixar-los penjats amb una quantitat com el 50 per cent dels que hi tenien dret a llei, diguem-ne, tal com ho pretenia l'Estat espanyol.

Tots els governs de l'Estat espanyol, tots, també aquell que va crear aquesta llei, han vulnerat aquesta llei, tots, sobretot en aquests termes a què li feia referència. I, a més a més, han abandonat els catalans i les catalanes amb dependència, diguem-ne, a la sensibilitat social dels governs de la Generalitat de torn, que afortunadament tots ells, tots els governs de la Generalitat, l'han entomat amb sensibilitat i amb un esforç econòmic que vostè sap que és ingent.

Però també es va deixar de comentar quanta frustració i quanta falsa esperança va generar aquesta magnífica llei, la qual, doncs, és reconeguda. A vostè que li agrada tant citar els informes del Síndic, en el seu últim informe sap què diu el Síndic? Que aquesta llei ha estat un fracàs. De tant en tant, també apunti-s'ho i recordi-s'ho.

I per allò de reflectir la realitat i de transformar les paraules que vostè va dir en fets, li recordaré que vostè també basava la seva interpellació en tres preguntes. I, a més a més, ens va expressar la voluntat de transformar aquestes preguntes en acció de Govern a través de la seva moció. I tampoc no hi veiem res d'això.

Volia parlar de les retallades de l'Administració central, i vostè en fa una avalada crítica, abans li deia fins i tot alguna diputada, que feia un esforç criticant el Govern, i és que potser criticant aquesta llei se n'adonen que la responsabilitat també és d'aquells qui la van crear, aquells qui la van impulsar i aquells qui la van aprovar.

També vostè volia, diguem-ne, proposar un pla de xoc, que l'únic que fa és proposar algunes mesures que el que volen, en tot cas, és tirar enrere totes les mesures de pla de xoc que està intentant portar a terme el Govern, però, en cap cas, un pla de xoc nou.

I, després, vostè parlava d'una llei, que volia fer una llei nova –en va fer declaracions, no tinc massa temps– i en aquesta moció per part seva, a la llei, ni se la veu ni se l'espera.

Però entrem, concretament, en la moció –no sé si em donarà temps. Vostè proposa tota una colla de mesures que en una part s'estan portant ja des del Govern, altres són alegals i algunes vostè sap que, atesa la situació financera en la qual es troba el Govern i a la qual sotmet el Govern de l'Estat, doncs, no són possibles.

Al punt 1 i al punt 2 vostè demana garantir drets. Escolti'm, però què es pensa que fa el Govern, quan atén aquest 53 per cent de persones que hi tenen dret i el Govern de l'Estat, que per llei li tocaria, no atén? Garantir els seus drets.

O, per exemple, marcs de diàleg. Vostè sap que el Govern de la Generalitat té molts consells de participació i òrgans de participació en els quals vostè mateixa participa. Per exemple, el consell que tenim de seguiment, la comissió de seguiment de la llei. Vostè, allà, per això, no fa propostes, però és que, clar, les propostes que es fan allà tenen poca visibilitat, i segurament en trauria molt poc rèdit polític.

No li puc, en tot cas, detallar més, però nosaltres el que hem fet és presentar moltes esmenes per tal de fer viable allò que actualment és inviable; però, sobretot –sobretot–, sense generar falses esperances i frustració, com van fer vostès amb la fracassada Llei de la dependència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bona tarda. Nosaltres..., bé, per posicionar el meu grup, la CUP - Alternativa d'Esquerreres, nosaltres, en principi, i malgrat la Llei de dependència, votarem a favor de la moció, i hi votarem tot i no compartir la materialització de la Llei de dependència, bàsicament per tres concrecions que sí que fa aquesta moció, que són la urgència o la necessitat de revertir les retallades; perquè suposa mesures excepcionals de cara aconseguir una plaça, i perquè també suposa que

s'hagi de pagar, i amb caràcter urgent, aquells usuaris que tenen reconegut l'ajut i als quals no se'ls a pagat.

També entenem que és de justícia –i per una qüestió de respecte a la memòria col·lectiva, doncs– fer una mica de crítica, i en tot cas una autocrítica que no ha fet el PSC o que no l'ha fet sobre el PSOE, quan tota aquesta tocada de mort d'aquesta llei ve d'una llei que fa el Govern Zapatero, que és la Llei 2/2010, que ja retardava el termini d'inici de les prestacions econòmiques. També és de justícia reconèixer, doncs, que..., bé, no es poden usar aquestes... –ho entenem nosaltres, eh?–, aquestes situacions dramàtiques amb finalitats electorals o sense recordar el que s'ha fet en el passat, perquè, si no, semblen pura parafernàlia electoral.

En tot cas, cinc reflexions al voltant d'una crítica estructural a una llei que nosaltres entenem que ha teixit malament la xarxa de proveïdors de..., doncs, la xarxa de proveïdors, de gent que s'encarrega d'atendre els malalts en situació de dependència. Entenem que ho ha fet al voltant de proveïdors privats, entenem que tenia l'oportunitat de desenvolupar una xarxa pública de provisió i de propietat pública i que ha optat pel model de col·laboració públic i privat, que per nosaltres no garanteix, doncs, la universalitat de l'accés.

També entenem, doncs, que ha posat per davant un criteri neoliberal, un dogma neoliberal, que és que les persones ens hem de fer càrrec dels nostres riscos; és a dir, per tant, hem d'assumir de manera individual el risc de la vida. Nosaltres entenem que no ha de ser així.

I també perquè aquesta llei lamina i aquesta llei a més a més assaona, rebaixa el camí, doncs, a les residències, que són residències per a la gent rica, i ho hem de dir així. Quan abans la diputada de Convergència i Unió ve i diu que no cal que fem alarma, que realment no existeix tota aquesta alarma; doncs, sincerament, jo no podria pagar els 2.500 euros mensuals que suposa ingressar una persona en una de les residències privades.

En tot cas també, una crítica estructural a com el treball feminitzat està sent també, doncs, un dels grans sectors que està patint també aquestes conseqüències. Per una banda, perquè si és un treball mercantil degut a l'augment dels centres concertats i per tant degut a les retallades, doncs, s'ha precaritzat; moltes de les dones que treballaven en aquests treballs de cura estan ara en situació d'atur. Per altra banda, si no és un treball remunerat, per tant, si no és un treball mercantil, és un treball no remunerat, per tant invisible, i que de nou ens situa les dones com a esclaves o submises en la casa i destinades als treballs de cura, com ja fa molt de temps.

I entenem, per altra banda, doncs, que és una situació que no es posa mai en valor, però que s'ha de reconèixer i que, en tot cas, de nou, precaritzat la vida de les dones per damunt de la vida dels homes, que no estan obligats a fer aquests tipus de treball.

La nostra alternativa entenem que passava per la creació d'un parc públic de residències i un parc públic de provisió i de propietat, i entenem que l'augment de la

demanda, doncs, és creixent i que s'haurà de satisfer d'alguna manera. Els índexs d'envelliment de la població són creixents; els impactes de malalties neurodegeneratives i invalidants són creixents; la conciliació de la vida familiar i professional per a les dones algun dia haurà de ser una realitat, una realitat més palpable que és ara, i la reducció dels salaris en les famílies és cada cop més una realitat bastant «aplastant».

En tot cas, davant de tot això, l'augment de la demanda és inevitable i d'alguna manera se li ha de fer front. Entenem nosaltres que la manera no era crear tota la xarxa d'operadors privats, entenem que la manera era crear una xarxa d'operadors públics i que també el sector públic pugui ser un sector de creació d'ocupació i d'estabilitat per a un treball que, com hem dit, és un treball feminitzat, que realitzen de manera majoritària les dones.

Per últim, entenem que sí que hi ha una possibilitat enfront de no haver de tragar amb la injustícia que ha suposat la contrareforma de l'Estat espanyol, i el camí és el que molts cops diem, que és la desobediència. No seríem els únics que l'hem fet; la Diputació Foral de Guipúscoa ha desobeït les retallades que vénen de Madrid. En aquest sentit, nosaltres esperem que així sigui, d'aquest Govern, perquè la gent gran no es mereix, doncs, passar aquestes misèries.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, hemos dicho muchas veces aquí que, dentro del escenario general de recortes que han puesto en marcha tanto el Gobierno del Partido Popular como el Gobierno de CiU y de Esquerra Republicana en Cataluña, quizás uno de los más graves –uno de los más graves– es el que afecta a las personas en situación de dependencia. Son recortes que recaen una vez más sobre las personas más débiles y las que están más necesitadas de ayuda por parte de la Administración y que, tanto el Gobierno del Partido Popular como el Gobierno de la Generalitat, han abocado nuevamente a su suerte haciendo caer el peso del ajuste sobre las mismas, sobre las personas que tienen menos posibilidades de afrontar la crisis o, como en este caso, de valerse por sí mismas. Y además son recortes que no solo recaen sobre estas personas en situación de dependencia, sino también sobre un sector empresarial que está realmente siendo asfixiado por la reducción de las aportaciones y por la morosidad aquí, en Cataluña, del Departamento de Bienestar. Y es por esto, entre otras cosas, que votaremos a favor de todos los puntos de esta moción.

Por lo que respecta a la constatación de las modificaciones y recortes llevados a cabo por el Gobierno del Partido Popular, se ha de tener en cuenta que en materia de dependencia, aunque la competencia sobre los servicios sociales la tenga la Generalitat, las reformas

y recortes que ha llevado a cabo el Partido Popular se superponen a las decisiones restrictivas ya de derechos de la Generalitat. Al señor Rajoy, que nos dice últimamente que ha empezado la recuperación económica, no le oímos decir absolutamente nada de revertir los recortes que él mismo dice que tuvo que decidir por las circunstancias. Pues, bien, si esas circunstancias están mejorando, ¿por qué no se decide la reversión de esos recortes? El señor Rajoy no nos dice de eso nada de nada. Pero esto no puede servir de excusa; estos recortes tan evidentes no pueden servir de excusa a la Generalitat para, de hecho, profundizar en la misma política mientras se queja de lo malos que son en Madrid.

Es obvio que hoy el Departament de Benestar no garantiza en absoluto un modelo de atención a las personas con dependencia que les dé seguridad en el ejercicio de sus derechos. No hay más que ver cómo se ha actuado –que ha sido con una deslealtad manifiesta– respecto de la gestión de la suspensión de los programas individuales de atención de prestación vinculada. Primero se anuncia una suspensión temporal y después se les comunica sorpresivamente su supresión definitiva.

Respecto de este asunto es imprescindible, por supuesto, que se suprima esta suspensión definitiva, pero también estamos de acuerdo en que, mientras eso no suceda, se articule un mecanismo para solucionar los casos más graves. Esto lo propone la moción y estamos de acuerdo. Todas estas medidas se han tomado además sin contar en absoluto con los implicados del sector y las personas usuarias, que son las más importantes, que se han enterado de esta situación, como decimos, y de muchas otras situaciones, de manera sorpresiva.

Por lo tanto, también se hace necesaria la creación de este marco de diálogo con estos agentes en el que de forma previa se consensuen o, como mínimo, se informen de las medidas con suficiente antelación.

Respecto al trámite de los expedientes, lo mismo; se necesita transparencia, información, dar seguridad, que es precisamente lo que la Generalitat no ha facilitado hasta ahora.

Y de los famosos pagos pendientes que, tras tantísimos meses, siguen así, pendientes, pues el departamento, como tantas veces hemos dicho, es moroso, y es moroso con la gente más necesitada, mientras que la Generalitat, el Gobierno X asfixiado por el Gobierno Y, sí que paga, paga bien y paga pronto las subvenciones que acuerda para las asociaciones que comparten sus tesis ideológicas. Y sí que paga y paga bien, el Gobierno X asfixiado por el Gobierno Y, a los medios de comunicación que le bailan el agua. Pero el Gobierno X asfixiado por el Gobierno Y no paga las prestaciones relacionadas con la dependencia. Quizás es que estamos ante el Gobierno Z, el Gobierno Z, de zombi, que vaga sin saber adónde va.

Y por todas estas razones, votaremos a favor de esta moción.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, debatem avui una moció sobre la situació de les persones amb dependència, del Partit Socialista, i que, ja li avanço, senyora Granados, que donarem suport a tot el segon bloc i a la tercera part d'aquesta, que són els punts, els sis punts que ha incorporat Iniciativa per Catalunya.

Quant al primer bloc, hi votarem en contra perquè veiem que vostès són incapaços de fer autocrítica de la nefasta i irresponsable llei que el seu partit, a Madrid, va tirar endavant amb el president Zapatero; una llei que la mateixa consellera Munté, en la interpellació, reconeixia que va ser una llei que estava insuficientment dotada econòmicament, fet que es va veure clarament des del primer moment. I, com ja és habitual, després arriba el Partit Popular al Govern, que sí que toca de peus a terra, i ha de prendre mesures urgents per adequar les disposicions econòmiques a les necessitats reals, donant la volta a la situació de col·lapse que va deixar el Partit Socialista en el sistema de la dependència.

Vull aprofitar aquesta moció, aquesta intervenció, per dir molt clar que quan vostès parlen de contrareforma, d'involució del Partit Popular, respecte a la llei del 2007, els he de dir que, en primer lloc, el Ministeri de Sanitat i polítiques socials garanteix l'accés als ajuts als que més ho necessiten. Davant el malbaratament dels recursos –i recordar que l'any passat es va haver de fer front a un deute que va deixar el Partit Socialista de més de 1.000 milions d'euros per quotes impagades a la seguretat social–, ho repeteixo, davant el desgavell en l'aplicació d'aquesta llei, el Partit Popular ha millorat el sistema per a garantir la seva sostenibilitat i protegir les persones amb major grau de dependència.

I, en segon lloc, s'estan simplificant i homogeneïtzant els procediments per tal d'assegurar-nos que les prestacions s'adeqüin a les necessitats reals i amb el màxim de celeritat possible. I, en aquest sentit, vull recordar-li, senyora Granados, que quan el Partit Popular vam arribar al Govern hi havia 225.000 grans dependents que ni tan sols s'havien valorat.

Per tant, senyora diputada, i tots els partits que formen part d'aquesta cambra, els agrairia que deixessin ja d'una vegada per totes de fer demagògia en aquest tema. Perquè els recordo que estem parlant de persones amb manca d'autonomia, és a dir, persones amb discapacitat i gent gran, bàsicament. Vostès saben que feia falta posar ordre en aquest nyap de llei, que ha servit per generar frustració als usuaris i un motiu més per criticar el partit que governa a l'Estat.

Dit això, el Govern de la Generalitat disposa d'uns recursos econòmics que precisament –i després de veure els pressupostos que CiU-Esquerra van aprovar

ahir— no podem dir que siguin molt, molt socials, encara que s'omplin la boca d'afirmacions com que són els pressupostos més socials que mai ha tingut aquest Parlament.

Mirin, les xifres del pressupost, que fan referència a la moció que avui estem tractant, són les que són, i veiem que les partides referides a la dependència s'han reduït en un 10 per cent respecte al 2012; unes dades objectives, unes dades que no s'inventa el Partit Popular, sinó que consten en el pressupost d'aquest 2014.

I, tornant a la moció, voldria destacar els punts cinquè i vuitè. Quant al cinquè, considerem que és un punt totalment necessari per tal de garantir aquesta transparència del sistema públic de gestió de la dependència, que es posi en marxa un sistema d'informació que permeti a les persones usuàries conèixer en tot moment l'estat de tramitació dels expedients, així com tenir accés a tots els documents que conformen aquests expedients.

I, quant al punt vuitè, que fa referència als pagaments pendents a persones usuàries, ajuntaments, entitats i empreses prestadores de serveis d'atenció a les persones dependents, considerem necessari que el Govern presenti un pla de pagaments al llarg d'aquest primer trimestre. Però creiem que no n'hi ha prou amb aquest pla; el que ha de fer el Govern és pagar tot allò que deu en aquest àmbit al més aviat possible, perquè, com vostès saben, en alguns casos la situació és insostenible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Passo a traslladar al conjunt dels diputats les esmenes que hem acceptat: la número 4 de Convergència i Unió, que substitueix el punt 4; igual que la número 5, i les sis esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, que també s'incorporen al text de la moció. Dit això, i amb el temps que em queda..., per comentar el que s'ha dit aquí.

Fer alarma social en aquest Parlament sembla que és fer oposició. Si parlem d'infància, fem alarma social; si parlem de pobresa, fem alarma social; si parlem de gent gran, fem alarma social.

Senyors de Convergència i Unió, el que estem traslladant aquí és el que està al carrer, és el que diuen els col·legis professionals, és el que diuen les entitats de gent gran, és el que diu Creu Roja, és el que està dient la patronal, és el que està dient tothom. A Catalunya, en aquests moments, escoltin, hi ha 26.827 persones esperant cobrar la dependència. I això no és alarma, això són les dades.

La senyora Carmela Fortuny deia: «Menys beneficiaris i menys prestacions de la Llei de la dependència.» I diu: «El que més hi ha ara són revisions perquè la

situació de la gent amb dependència empitjora.» I sap que els passa quan empitjoren? Que els treuen recursos. Això és la situació que tenim. Que no és culpa seva, només, perquè, és clar, senyora Xandri, retallar el 90 per cent, nou de cada deu euros que venien a Catalunya sobre aquestes polítiques, dic jo que pot ser una contrareforma i que pot anar no en benefici de les persones amb dependència.

Així que, si us plau, el que tenim aquí... I aquí hi ha una sintonia de la dreta ràpidament, on Esquerra s'hi suma. I sempre és el mateix argument: «No ens ho podem permetre —no ens ho podem permetre.» Tenim una llei perfectible, ho vaig dir en la meua intervenció; el que passa és que vostès no hi creuen, en aquest dret subjectiu. I aquesta és la diferència que hi ha en aquest Parlament entre la dreta i esquerra, i Esquerra Republicana, que se suma també en aquesta història. Perquè, senyors de Convergència, falses esperances saben què és? Fa tres anys que van dir que farien una llei catalana i això és aquesta falsa esperança: tres anys i encara esperem. Falses esperances és dir que el mes d'agost es tancaven les prestacions econòmiques vinculades; estem al gener, no les han restablertes; els proposo restablir-les el 2014 i em diuen que no. Això són falses esperances.

Quatre-centes mil persones a Catalunya han estat beneficiades per aquesta llei tan dolenta; el 80 per cent diuen que amb un alt grau, molt alt grau de satisfacció. Vostès ens han de dir: volen garantir aquest dret subjectiu o no? I està clar que aquí les agendes i la ideologia de Convergència i Unió, Partit Popular, i s'hi suma Esquerra, estan totalment sincronitzades.

Gràcies.

(Santi Rodríguez i Serra i Jordi Turull i Negre demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez i després el senyor Turull. Votacions separades?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, votacions separades dels punts 1 i 2.

La presidenta

Senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Sí, també votació separada, pel que fa al bloc 2, dels punts 4 i 5.

La presidenta

Els punts 4 i 5 poden anar junts o no? *(Pausa.)* Sí? I, senyor Rodríguez, els punts 1 i 2 poden anar junts? *(Pausa.)* D'acord... *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)*

Jordi Turull i Negre

Sí...

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

No, com que ja havia demanat el senyor Santi Rodríguez la votació separada de l'epígraf 1, nosaltres...

La presidenta

1 i 2, eh?

Jordi Turull i Negre

1 i 2. Doncs, demanaríem el 2 separat..., bé...

La presidenta

Per tant, 1, 2, 4 i 5; d'acord.

(Pausa llarga.)

Passem... (Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Sí, senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Sí, perdó, presidenta, és que m'he deixat una votació separada, si podia ser, eh? De l'epígraf 2, també el punt 1.

La presidenta

De l'epígraf 2...

Jordi Turull i Negre

Sí, me l'havia deixat.

La presidenta

...el punt 1. D'acord. Segon bloc, punt 1. Doncs, tenim petició de votacions separades, del primer bloc, el punt 1 i el punt 2 per separat, i del segon bloc, el punt 1, el 4 i el 5. Si no hi ha res més, començarem per aquests i després farem la resta de la moció.

Passem a votar, del primer bloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor i 83 en contra.

Passem a votar el punt 2 del primer bloc.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 16 en contra.

Votem ara, del segon bloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

I votem ara el punt... Senyor Turull, el 4 i el 5 es poden votar junts? (Pausa.) Els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 67 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional (tram. 302-00113/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la utilització de l'escola com a eina de construcció nacional. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa. (Remor de veus.)

Senyors diputats i senyores diputades, demano que deixin intervenir el diputat Carrizosa. (Persisteix la remor de veus.) Espera un moment... (Pausa.)

Ja pot.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, diario *El País* de fecha 28 de octubre de 1990: «El Gobierno catalán debate desde hace un mes un documento que pretende ser el borrador del programa ideológico de Convergència Democràtica de Catalunya para la próxima década y que sirva de base para las elecciones autonómicas de 1992.» El documento tenía veinte folios de extensión. Objetivos: «Para cumplir sus objetivos» —que eran sensibilizar a la ciudadanía hacia el reforzamiento del alma social y obtener la reforma del Estatut—, «para cumplir sus objetivos los ponentes no ocultan la necesidad de controlar a los educadores para que cumplan lo estipulado en la doctrina nacionalista. Se aboga así por» —abre comillas— «“vigilar la composición de los tribunales de oposición”» —cierra comillas— «para todo el profesorado, y asimismo se alienta a reorganizar el Cuerpo de Inspectores, de forma que vigilen la correcta cumplimentación de la normativa sobre la catalanización de la enseñanza. También se considera necesario incidir en las asociaciones de padres. Hay que introducir gente nacionalista en todos los puestos claves de los medios de comunicación. También se postula incidir en la formación inicial y permanente de los periodistas y de los técnicos de comunicación para garantizar una preparación con conciencia nacional catalana», y por último, y para no extenderme, «incidir sobre la Administración de justicia y orden público con criterios nacionales y revisar los mecanismos de acceso y promoción del funcionariado.»

Veinte años, veintitrés, veinticuatro años después de decir que había que incidir en las asociaciones de padres, revista escolar de un centro, que no mencionaré pero que es de la comarca de la Selva —si quiere des-

pués la señora *consellera*, se lo haré llegar—; en la parte del AMPA hace una pequeña historia, en esta revista escolar, de dos hermanos que «viven a la Catalunya Nord i que estan molt contents» porque llega el Once de septiembre «i portarien les estelades que tenien penjades a la seva habitació» a Barcelona. «Miquelet, nosaltres som aquí, com tants d'altres, per reclamar allò que és nostre, una Catalunya lliure i els Països Catalans. El camí que hem fet el poble català al llarg d'aquests últims segles ha sigut molt feixuc, però aquí estem, continuem la nostra lluita per demanar el que ens pertany: el nostre país, la nostra llengua...» Y el mapa de los Països Catalans, que, por otro lado, es el mapa habitual que se encuentra en los libros de *medi*.

Les enseño también un correo interno que se manda para los directivos de los colegios, del Departament d'Ensenyament, en el que dice que «per tal de reforçar la identitat corporativa dels centres educatius públics del Departament d'Ensenyament», mandan los anagramas de la conmemoración de 1714-2014, que esto nos parece sorprendente. Usted lo verá muy normal, señora *consellera* Rigau, pero la conmemoración de 1714-2014, con el sesgo que ustedes le dan de que Cataluña dejó entonces de ser un estado y perdió sus libertades, y esto es lo que enseñan en las escuelas y en los simposios, como le dije el otro día con ocasión de la interpelación, pues a nosotros no nos parece tan normal. Veintitrés, veinticuatro años después de estos objetivos que ustedes yo creo que están cumpliendo muy bien, tenemos una carta de la Universidad de Barcelona, que nos llegó el otro día, en la que nos comunicaban que el 17 de diciembre de 2013, «sense cap manifestació en contra, per assentiment, el claustre» de la universidad decidió apoyar *el dret a decidir*, con *el suport al procés engegat per acordar...*, tal, tal, tal.

Podríamos estar hablando aquí i no parar de lo que ha sido la enseñanza adoctrinadora, el copar por parte del nacionalismo todas las parcelas públicas de la sociedad y lo que ha sido el intento de mediatizar a todos los catalanes para llegar a donde estamos hoy. No queda tiempo para más. Solamente he querido leerles de dónde venimos, más o menos dónde estamos, aunque podríamos pasarnos toda la tarde entera, y decir: ¿por qué Ciudadanos propone esta moción? Pues porque aquí, en esta moción, proponemos que la lengua deje de ser una herramienta de construcción nacional y se cumpla la ley y las sentencias, que se garantice un colegio que no sea un centro de injerencias políticas y adoctrinadoras, que la historia la confeccionen las entidades académicas imparciales y, por fin, que el Parlamento pueda controlar el contenido de los libros para evitar que ustedes, que son solo una parte de la sociedad catalana, no pretendan hacer que la sociedad catalana es uniforme y que no tiene personalidad y diversidad propia ni diferentes pensamientos políticos.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes a aquesta moció, i, per tant, passem a la intervenció

dels grups per fixar posició. En primer terme, el Grup Mixt, i en el seu nom el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Estem davant d'una moció més de l'obsessió identitària del bloc identitari d'aquest Parlament, insistint permanentment a treure temes vinculats a la identitat nacional i a alterar la identitat, i, per tant, denunciar-la, parlar-ne, etcètera, no? Una preocupació que ells addueixen o al Govern actual o a determinats partits, però que, en realitat, qui treu permanentment temes sobre aquest, de forma monotemàtica, és igual que hi hagi crisi, que nevi, que ploqui, etcètera, qui treu de forma monotemàtica temes d'aquests en aquest Parlament són, bàsicament, el Partit Popular i Ciutadans. Esperem que el Partit Socialista no s'hi sumi, en aquesta nova..., en el gir estratègic que estan fent aquests dies.

Bé. A nosaltres ens sorprèn, no?, l'enorme preocupació que tenen en qüestions identitàries, siguin les de l'educació, siguin l'adoctrinament polític, siguin les commemoracions històriques, etcètera, però que només se centren, diguéssim, contra els catalans, no?, contra els catalanoparlants, contra... Perquè ara que vostès estan presentant o refundant el *movimiento ciudadano* arreu de l'Estat espanyol i estan fent presentacions a Sevilla, a Madrid, tenen grups a València, tenen grups a tot arreu..., diguéssim, que es tanquin o que el País Valencià s'hagi quedat sense cap mitjà audiovisual, ni radiofònic, en llengua valenciana els hauria de preocupar profundament, d'acord amb això. Què va!, és igual, no?, perquè aquí el que hi ha bàsicament és una catalanofòbia creixent i una catalanofòbia bàsicament militant. El que els fa ràbia és, exactament, vull dir que els catalans bàsicament existim. Que bàsicament existim com a catalanoparlants, que existim com a nació, que existim com a marc nacional, que, a més a més, tinguem projectes col·lectius propis. Això és el que els fa ràbia a vostès: tenen catalanofòbia oberta contra el projecte nacional, contra la nació catalana, el conjunt dels Països Catalans i, en concret, el Principat de Catalunya, sinó s'alterarien igualment quan s'ataca la igualtat de la llengua castellana, segons vostès, que quan s'ataca, òbviament, la igualtat de la llengua valenciana, en aquest cas, catalana, al País Valencià.

O quan hi ha governs com el de les Illes Balears que, d'una forma obsessiva, amb una obsessió identitària mai vista fan lleis expressament per prohibir que les escoles, els instituts, els mestres, els docents i els ajuntaments puguin exhibir senyeres, que és una simbologia absolutament pròpia de les Illes Balears, tan pròpia com ho és al Principat o com ho és al País Valencià o com ho és al conjunt de la Corona d'Aragó, la quadribarrada. I han fet una llei expressament per prohibir-la. I, a més a més, sancionar, no?, els directors de centres o els ajuntaments que onegin la bandera quadribarrada, la pròpia de la Corona d'Aragó, és, diguéssim, l'obsessió persecutòria, la catalanofòbia. L'obsessió identitària del bloc espanyolista no té en absolut cap mena de límit.

Miri, nosaltres li hem portat un parell de cites perquè, diguéssim que, òbviament, la nostra posició sobre tot el que vostès diuen aquí, entre altres coses, que no volem control ideològic sobre els llibres de text però que, bàsicament, els llibres de text els decideixen els polítics, fins i tot aquí des del Parlament, i, per tant, els polítics passen per sobre de la pedagogia, passen per sobre dels professionals i puguin decidir: «No, mira, a mi explica'm que la senyera a les Illes Balears no existia, i a mi explica'm això, i a mi digues-me allò altre, no?» És a dir que els polítics decideixen per sobre dels professionals.

Jo li llegiré només dues cites, una és d'un senyor que es diu José Manuel Bleca, que és, bàsicament, director de la Real Academia Española, i que en referència al sistema d'immersió lingüística diu: «De cap manera el castellà està en una situació d'inferioritat a Catalunya, és el català el que es troba en una situació més dèbil vers la potència del castellà i necessita ajuda. És el que justifica que s'utilitzin mecanismes com ara la immersió lingüística.»

Però n'hi llegiré un altre, insigne, i per a nosaltres referent intel·lectual, que, en pau descansi, dels més grans intel·lectuals que ha tingut aquest país, Manuel Vázquez Montalbán, que diu..., el novembre de 1979 escrivia: «Catalunya disposarà d'unes institucions de Govern que impulsaran una recuperació cultural a través d'uns aparells que tindran els seus instruments fonamentals en l'ensenyament i en els mitjans de comunicació. Aquestes instruments s'han d'aplicar a una recatalanització del país des d'una concepció hegemònica de la cultura catalana, perquè és una cultura que parteix d'una situació radicalment deficitària.» I afegeix, a més a més: «Ara bé, no tota la responsabilitat d'aquest procés correspon a les institucions públiques del Govern de Catalunya, sinó que en bona part correspon als partits progressistes i a les centrals sindicals el fet d'assumir la tasca d'impulsors culturals.»

I ho deia una persona amb qui nosaltres pensem que està absolutament lliure de cap mena de sospita, ni de ser convergent, ni de ser de cap ideologia adoctrinadora del catalanisme oficial com era Manuel Vázquez Montalbán, com deia, un referent intel·lectual per a tots nosaltres.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per fixar posicions, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bona tarda a tots i totes. Jo, mirin, vindré a parlar de la moció que vostès presenten, no dels coloms que tenen vostès ficats en el seu cap. Aquesta no és la primera moció de Ciutadans que parla d'aquest tema, i, per tant, jo en la part del posicionament d'Iniciativa i Esquerra Unida el que els recomanaria és que es llegis-

sin les actes dels plens on ja ens hem posicionat sobre tot allò que vostès plantegen.

Sobre les sentències, escolti'm, en matèria educativa? Ja ho hem fet massa vegades en aquest hemicicle, sempre a proposta de Ciutadans o del Partit Popular. I vostès continuen sense acceptar que avui defensar el català com a llengua vehicular a la nostra escola és defensar la cohesió social del futur i defensar la igualtat d'oportunitats del futur.

I ara amb aquesta moció vostès el que fan és reblar el clau. Amb aquesta moció ens proposen elements que sincerament ens fan esgarriar. Fan, vostès, propostes que jo tinc la sensació que potser no les han estudia- des en profunditat, però que al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida ens preocupen i, fins i tot, ho repeteixo, ens fan esgarriar. Tres, fonamentals i bàsiques, que són de les quals els parlaré.

La primera, ens vénen a proposar, més o menys, la Llei de símbols que el Partit Popular va imposar a les Illes Balears amb la repercussió no només de mobilització –i, per tant, de suport de la comunitat educativa–, sinó també d'expulsió del català a l'escola pública de les Illes Balears. I és que en el punt quatre de la seva moció literalment demanen que «no s'exhibeixin símbols ni banderes diferents als legals».

Jo vull saber quines són aquestes banderes legals –jo vull saber quines són. La bandera del poble gitano és una bandera legal o no? La bandera LGTB és una bandera legal o no? La bandera de la pau és una bandera legal o no? Perquè aquestes banderes moltes estan a les escoles, i jo defensaré que continuïn a les escoles, i segurament no estan reconegudes per cap constitució, ni per cap estatut, i són banderes legítimes, legals i que defensen el dret de col·lectius que jo respectaré i defensaré que a l'escola pública continuïn defensant. Per tant, vostès proposen una incoherència que ja sabem el que suposarà perquè tenim l'experiència de les Illes Balears.

La segona proposta que ens fan és, sincerament, traspassar tota la responsabilitat i culpabilitzar el col·lectiu de professors i professores d'aquest país.

Miri, si avui l'escola pública a Catalunya és exitosa i té èxit i funciona, tot i les retallades de la senyora Rigau, tot i el 28 per cent de reducció dels recursos per alumne, tot i el maltractament laboral al qual el Departament d'Ensenyament ha exposat el professorat, especialment el professorat interí i el professorat substitut, tot i la massificació de les nostres aules, tot i la supressió de les línies de P3 públiques o el previsible tancament d'escoles públiques, afegint-hi també la col·laboració del senyor Wert, afegint la imposició retrògrada que representa el ministre Wert i la seva LOMCE, senyor Carrizosa, si avui l'escola pública de Catalunya continua resistint és gràcies a l'esforç i la professionalitat i la dedicació i la voluntat dels nostres mestres; i vostès els culpabilitzen en aquesta moció.

Jo li dic..., literalment llegiré el que diu l'article 104.5 de la LEC, diu: «La funció docent s'ha d'exercir en el marc dels principis de llibertat acadèmica,» –importantíssim, llibertat acadèmica– «de coherència amb el

projecte educatiu del centre i de respecte al caràcter propi del centre.»

Per tant, vostès haurien de saber que és el departament qui ens diu *què* podem ensenyar, és a dir, el currículum; però no és el departament qui ens diu *com* hem d'ensenyar les coses, perquè això entra dins de la llibertat acadèmica dels docents. Per tant, la competència en el com la tenim els professors i les professores i no la té només el departament.

I el tercer aspecte que ens preocupa és que a vostès ara els ha donat per la història, segurament agafant-se a la bandera del 1714 i d'alguna manera utilitzant tot això partidistament, també des d'un altre nacionalisme, des del nacionalisme espanyol, però en el rerefons hi ha la voluntat de dir, després, què s'ensenyarà. Perquè jo espero que la seva següent moció sigui que en literatura en lloc d'ensenyar qui era Miguel Hernández o la seva obra *Viento del pueblo*, hàgim d'ensenyar qui era Rafael García Serrano i el seu llibre *la Fiel infantería*. O que ens diguin en una propera moció que, en comptes d'ensenyar García Lorca hem d'ensenyar Antonio José Hernández Navarro.

I això és el que vostès fan, fer ideologia amb l'escola pública i és el que no li acceptarem ni a vostès, ni a ningú.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Honorable *consellera*, señoras y señores diputados, los niños van al colegio a aprender la realidad como es, no como a algunos les gustaría que fuera o que hubiera sido. Los niños van al colegio a formarse y a desarrollar un espíritu crítico que les permita madurar una opinión propia sobre lo que van aprendiendo. Cualquiera entiende que todo esto solo es posible a partir de conocimientos objetivos y verdaderos y en un entorno libre de presiones y de imposiciones, nada que ver con enseñar como si existieran o hubieran existido cuestiones como los *Països Catalans*, la Corona catalanoaragonesa, inventada en el siglo XIX, o las guerras de Cataluña contra España, que saben que algunos dicen hoy que todavía no han acabado. Enseñar estas cosas a los niños es engañarlos y confundirlos, y es traicionar el primer objetivo de la enseñanza, que es enseñar la realidad como es, las cosas como son.

Pero no solo se trata de enseñar la realidad, también es necesario que el ambiente en el que se adquieren estos conocimientos sea libre de presiones, de preferencias, de tergiversaciones o de influencias políticas interesadas. Es evidente que cada profesor, seguramente cada centro, cada comunidad educativa tendrá sus propias preferencias políticas. Esto es absolutamente legítimo. Lo que es ilegítimo es trasladar estas preferencias a los alumnos y más cuando estos son menores de edad.

Por eso no es legítimo que los centros escolares exhiban símbolos o banderas que puedan tener una connotación política y que no sean los símbolos y banderas oficiales que reconocen nuestras leyes, la *senyera* y la bandera de España. La diferencia está en que unos, la *senyera* y la bandera de España, son símbolos institucionales, aprobados democráticamente por todos para representar y representarnos en las instituciones. Los otros, los partidistas, solo representan a una determinada ideología y no pueden imponerse a todos los ciudadanos, no se pueden imponer a todos los niños de un colegio. Hacer esto es hacer un uso partidista y fraudulento de un servicio público que pagamos entre todos y que debe ser por ley imparcial y neutral en términos políticos.

Es más, cuando se colocan o se permiten símbolos como la bandera *estelada* lo que se pretende oficializar e imponer no es un proyecto político cualquiera, sino uno rupturista, excluyente y excluido de nuestras leyes democráticas de nuestro estado de derecho. ¿Habrá algo menos democrático? ¿Y esto es lo que se les enseña a los niños?

Por tanto, usar la educación pública para hacer apología de la secesión y adoctrinamiento rupturista es un fraude democrático y es un abuso de poder. Aprovechar la vulnerabilidad de un menor de edad que además está obligado a asistir al centro educativo para doctrinarlo es un comportamiento indigno del responsable público que lo aliente, lo fomente o lo permita.

Estos menores, como cualquier ciudadano tienen derecho a no ser utilizados ni directamente ni indirectamente como vehículo de transmisión de las ideas políticas de las personas responsables de su educación. El posicionamiento político individual de cada ciudadano, de cada profesor, de cada director o de cada miembro del AMPA es absolutamente lícito pero limitado a su ámbito privado. Y este es el límite legal de la libertad de expresión que consagra nuestra Constitución. En el caso de un funcionario responsable público la despolitización de su actuación pública incluso es una exigencia legal, ningún centro tiene autonomía para adoctrinar a menores. Y cualquier demócrata entiende la diferencia entre servicio público y acción política, porque una de las características de cualquier sistema totalitario es precisamente confundir y utilizar el espacio público para adoctrinar a los ciudadanos, influyendo en los menores a través de la educación y en los adultos mediante medios de comunicación uniformes controlados y absolutamente amables con el poder.

Y no es esto lo que el Partido Popular quiere para los niños catalanes. Nosotros creemos que tienen el derecho a recibir una educación imparcial, contrastable y de calidad, en un entorno educativo neutro y absolutamente impecable en términos de despolitización. Tienen derecho a saber, a aprender que son catalanes y que son españoles, en el marco de los derechos y de las obligaciones que impone nuestro marco jurídico esencialmente la Constitución y el Estatut. Esto es lo que hacen todos los estados democráticos del mundo que se cuidan muy bien que la política y el adoctrinamiento no ocupen el lugar de la formación como ciudadanos americanos, alemanes, franceses o britá-

nicos, que sus niños, todos estos niños, adquieren en el colegio.

La moción que nos presenta Ciudadanos recoge algunas de estas ideas y, por supuesto, que contará con el apoyo del Partido Popular. Pero también quiero aprovechar esta ocasión para anunciarles que, por la importancia y la trascendencia de esta cuestión, el Grupo Popular ha registrado, porque quiere ir más allá, una ley de símbolos para el ámbito público de Cataluña (*remor de veus*) que garantice el nivel y el rigor que merece este tema planteando soluciones completas y rigurosas. Y no la juzguen antes de leerla.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per part del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, fa pocs mesos teníem una moció del Partit Popular sobre la immersió lingüística, i jo els deia que seguien la senda del Partit Popular i la marca blanca de Ciutadans. I avui, veient la moció de Ciutadans, que va molt més enllà encara, veig que vostès el que són és la teca, eh?, i el Partit Popular..., bé, clar que amb aquesta llei de símbols tan ideologitzadora que ens ha anunciat la senyora Cuevas, ja no sé què pensar.

Però, en tot cas, i els ho dic sincerament, ja n'hi ha prou; ja n'hi ha prou d'intentar tornar a un conflicte on no hi és, on no hi ha estat mai, on no hi segueix sent. Podem analitzar la moció com vulguin, ens podríem entretenir amb les qüestions jurídiques, ens podríem llegir els articles de la LEC, els els ha llegit el senyor Mena, de les banderes. L'altre dia, un amic del meu fill –no dels col·lectius aquests que respecten...– portava una bandera del Barça. Feia una cosa il·legal, aquest nen? Va, si us plau!

Podem entrar en un tema de capacitats lingüístiques. Però és que no és això. Deixin estar el castellà, també. En aquest país, han conviscut sempre les dues llengües, perfectament, democràticament, en convivència.

I, per tant, com no podria ser de cap altra manera, el Grup Socialista votarà no a tota aquesta moció. Pel que pretén –pel que pretén. Classe: que el Parlament digui als mestres quins han de ser els continguts en història. Però, consellera, on hem arribat? Vostè s'hi fixa? Que el Parlament pugui decidir quines són les matèries d'història. Això és posar ideologia a l'escola, això és faltar al respecte, als mestres, sobretot.

I això és no entendre, un cop més, què és la immersió lingüística. La immersió lingüística és un instrument, no és un fi en si mateix. És un instrument per posar el català al centre de gravetat del nostre sistema. És clar que sí! Perquè és més que un tema de capacitat; és el vehicle d'una cultura i d'un sentiment de pertinença

que nosaltres volem per a tothom, hagi nascut on hagi nascut, fora d'aquí o aquí, en una família o en una altra. Perquè la cohesió civil d'aquest poble, d'un sol poble, és el que hem de mantenir. I això és el que està fent l'escola pública catalana, lliure i oberta. I, per cert, senyor Arrufat, lliçons, poques. Quan hagi tingut responsabilitats de govern, aleshores les podrà donar, i en veurem el resultat. Però sí, la immersió lingüística té molts noms, però en té alguns de propis i, li ho asseguro, tots socialistes. I, per tant, hi insisteixo, lliçons, poques.

Però, tornant a la moció –tornant a la moció–, nosaltres votarem no, perquè volen tornar l'escola un conflicte; perquè volen tornar la convivència en aquest país un conflicte, ajudats pels altres nacionalismes, sí, però vostès encara més. I això, nosaltres, ni ho hem permès, ni ho permetrem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, president. Senyor Carrizosa, «inasequible al desaliento», eh? Doncs, nosaltres, també, «inasequibles al desaliento».

Primer punt, primera constatació que volem tornar a repetir. Les sentències dels tribunals, inclosa la del Tribunal Suprem, referides a casos particulars sobre l'ús de la llengua i de la immersió a Catalunya són tant legítimes com vulguin però el que intenten és modificar una voluntat legislativa d'aquest Parlament, i això no es pot fer de cap de les maneres, perquè als jutjats no els pertoca de cap manera modificar una llei, sinó que, en tot cas, estem parlant de casos particulars.

Segona qüestió. La immersió lingüística és la garantia de coneixement i ús de la llengua catalana mentre la llengua catalana continuï sent una llengua B a Catalunya. I això és així. Per tant, la immersió lingüística, que és un mètode absolutament lloat, internacionalment, de gestió del multilingüisme en situacions de llengua A i de llengua B, és, a més a més, la immersió lingüística, un mètode amb un suport majoritari no només en aquest Parlament sinó socialment.

Tercera qüestió. La interpe·llació que l'altre dia li va fer a la consellera bàsicament estava centrada en l'ensenyament i en l'aprenentatge de la història. Es va arribar a parlar de Viriat, o es va parlar de Guifré el Pilós, i es van fer les inefables i inevitables interpretacions de textos d'historiadors, escollits i descontextualitzats, que ara es fan servir a tot arreu. Però, permeti'm que li ho digui, senyor Carrizosa, la història, i això també li ho va dir la consellera, i en això coincidim, per als acadèmics i per als investigadors. (*Remor de veus.*) És veritat, no tinc temps, presidenta. O tinc tot el del món, com aquest matí la senyora Grau. (*Remor*

de veus.) La història per als acadèmics i investigadors, i a partir de les fons, perquè, si no, se senten barbaritats com les que hem sentit en l'inici de la intervenció (*veus de fons*) de la senyora Garcia Cuevas. Resti'm el temps que sigui necessari, evidentment.

La seva interpellació i la moció subsegüent parteixen d'una premissa i d'uns prejudicis ideològics més que evidents, que són: a Catalunya, s'adoctrina; a Catalunya, els nacionalistes catalans adoctrinen. I s'equivoquen, com sempre, des del nostre punt de vista, humil, de subjecte polític. O, en aquest cas, de subjecte administratiu. Perquè, com en altres qüestions, qui adoctrina i vol adoctrinar no és pas el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, ni els departaments d'ensenyament previs, sinó el ministeri del senyor Wert, en aquest cas. Perquè em sembla que és equiparable el revisionisme històric que fa el PP, o la FAES, amb el que vostès pretenen fer.

I li diré una cosa. El nostre grup ha tingut temptacions de votar a favor el punt 7, miri, perquè diu que cal garantir que la història que s'ensenya als col·legis catalans compleixi els requisits –que descriuen, determinats– d'objectivitat o no tergiversacions. Això, per nosaltres implica, evidentment, no aplicar la llei Wert, perquè si aplicués la llei Wert precisament el que es faria és explicar una història absolutament tergiversada i mancada d'objectivitat.

Mirin, el setembre del 2014 representa que entrarà en vigor la LOMCE i els reials decrets de desplegament curricular, també, pel que fa a primer, tercer i cinquè de primària. En l'esborrany de real decret curricular..., que hem pogut veure i que vull recordar que són 951 pàgines amb annexos inclosos, una cosa inaudita a Europa, absolutament inaudita a Europa! Perquè saben quins aires corren per Europa? Doncs, miri, a Alemanya, el currículum de primària l'estableixen els *Länder*, no hi ha un currículum estatal. I a la Gran Bretanya, el que anomenen «currículum nacional» és brevíssim; continguts molt generals, enunciatius, amb proposta de desenvolupament pels centres, absolutament orientatives i no obligatòries. A l'Estat espanyol, com funciona? Nou-centes cinquanta una pàgines! Ja ho veuen, arribant fins a l'exasperació de la concreció, com ara..., parlen d'organització social a l'època dels romans a Espanya. Espanya no existia en l'època dels romans! O de la reunificació territorial a l'Espanya de l'edat mitjana, quan qualsevol historiador rigorós sap que l'Estat espanyol no es va unificar al segle XV, en tot cas va haver-hi una unió dinàstica i prou.

O pel que fa als llibres. Parlen de drets dels alumnes, de pares i professors, de gaudir d'un entorn lliure d'ingerències en el punt 6, i en el punt 8 es dediquen a dir que cal fixar una censura parlamentària als llibres de text i al material curricular, atacant l'autonomia dels centres, l'autonomia dels consells escolars, la llibertat de càtedra i l'autonomia pedagògica dels docents, i també vulnerant la funció de la inspecció educativa i la legislació vigent. Estan seguint la pauta marcada pel senyor Bauzá. Abans es parlava de la Llei de símbols. Jo també puc parlar-los del Registre de llibres de text. (*Veus de fons.*) Em queden deu segons.

No pertoca al Parlament fiscalitzar. Viuen en un imaginari que no és real, i ens volen imposar aquest imaginari a tots. I saben què? Ens hi trobaran a davant, a nosaltres. A nosaltres i a tants altres. Igual que ens hi trobarà el senyor Wert. Perquè tindrà una majoria amplíssima de la comunitat educativa al davant i a Esquerra Republicana treballant per poder tenir un sistema propi d'educació, sense lleis orgàniques com la llei Wert, i de ben segur que... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bona tarda. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per anunciar, d'entrada, el posicionament contrari a aquesta moció. És una moció que torna a presentar demandes reiteratives, que es porten una i una altra vegada a debat, i que s'han tractat en aquest Parlament des de tot el ventall, totes les possibilitats d'iniciatives parlamentàries que se'ns ofereixen. Ara bé, el resultat és evident: vostès tenen un altaveu per anar posicionant-se, però també tenen la unitat de la majoria d'aquests partits polítics que estem aquí. Per tant, vostès veuran.

Es tracta d'un posicionament, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, que s'engloba en la seva no-acceptació del model d'escola catalana; un model que no consideren i rebutgen en la seva integritat.

De manera directa i de manera indirecta, també, aquesta moció pretén sostreure la política lingüística que Catalunya aplica als centres educatius. Pocs assumptes són capaços d'unir la majoria de la comunitat educativa i els representants polítics i tota la societat com la defensa de la immersió lingüística.

Vostès es reiteren en el compliment de les sentències. I els tornaré a repetir el que ha dit tantes vegades la mateixa consellera. Les sentències o s'apliquen o es recorren. I això és el que està fent el Departament d'Ensenyament, utilitzant els mecanismes de dret, en defensa de la plena legalitat del model educatiu. No s'ha incomplert cap sentència judicial.

El model d'immersió de les llengües per al seu aprenentatge és un model pedagògic, és un model didàctic, no és una qüestió jurídica. I vostès ho saben. La immersió lingüística, que a vostès els fa tanta basarda, el que ha fet és garantir presència del català i aconseguir un veritable equilibri lingüístic. Sabem que els molesta. Els molesta especialment quan diem que, es miri com es miri, el model d'immersió lingüística és un model d'èxit. I és un model d'èxit, ho repeteixo, atenent l'objectiu principal, que és garantir el ple coneixement per part dels alumnes de la llengua catalana, que, pel seu enorme desavantatge, necessitava i necessita protecció. Contra els que pro-

nosticaven i els que pronostiquen tremendismes, contra els desinformatos o els que ignoraven i ignoren els temps, que haurien de ser pretèrits però em penso que no ho són, de la uniformitat, aquesta política lingüística en favor del català no ha reduït ni perjudicat en absolut el coneixement, l'ús i el foment quotidià del castellà, una cosa que succeeix de manera tan antiga a Catalunya.

Mirin, nosaltres valorem i considerem importantíssim el coneixement, l'ús i el foment de totes les llengües, com un veritable actiu formatiu i un veritable actiu cultural. Sembla que vostès també. Però quan es tracta de valorar l'aprenentatge, l'ús i el foment del català, permetin-me que ho dubtem.

Deia al principi de la intervenció que la moció presenta la no-acceptació del model educatiu català en la seva integritat, i és que vostès també intenten regular els continguts de la història, que diuen que s'ha d'introduir al currículum. Demanen objectivitat i imparcialitat; demanen respectar els esdeveniments històrics sense tergiversacions o omissions; però són vostès qui pretenen una intromissió directa en el que s'ha d'ensenyar i com s'ha d'ensenyar, amb parcialitat, sí, marcant una claríssima posició ideològica. Per tant, res més lluny de l'objectivitat.

La veritable objectivitat rau en la presentació dels fets històrics, sense omissions i ocultacions intencionades de part dels fets, perquè només es pot aprendre, valorar i analitzar des del coneixement íntegre. I és precisament això, aquest dret, el que garanteix el currículum. Parlar de currículum és una altra cosa del que pretenen amb les diverses indicacions sobre la història de Catalunya i d'Espanya, que segons vostès s'ha d'ensenyar als centres educatius. I, mirin, a tercer de primària, per exemple, el currículum marca un dels continguts: «Conoce las funciones de los jueces y magistrados, y defiende el Tribunal Supremo y el Tribunal Constitucional.»

Però és evident que el que els molesta és el fet identitari en general. Els volem recordar que la identitat, l'arrelament territorial i el sentiment de pertinença són drets de tots els ciutadans del món. Ara bé, vostès en defensen i en protegeixen unes determinades identitats. Pel que fa a altres, de cap manera, i precisament fan el contrari. Per tant, el que cal és respectar aquest dret, que és un dret universal.

Ens tornen a presentar temàtiques esbiaixades i incertes; insisteixen a presentar problemes que no existeixen a les aules, i amb aquesta moció posen en qüestió i valoració els mestres, els professors, dubten, desconfien de la professionalització, de la capacitat dels docents i posen en entredit la seva capacitat de treball vers l'objectiu principal de l'educació, que és l'alumne, la seva formació integral i integradora, i sempre en la plena protecció de l'alumne, i també en qüestió tots els tècnics especialistes que treballen en el currículum.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

Gracias. Lamento profundamente que a la portavoz de Esquerra Republicana le parezca una barbaridad el inicio de mi intervención, donde he dicho que los niños, pues, tienen que aprender las cosas como son, en un entorno libre. A mí me parece bastante sensato. Y por otra parte, léase mi intervención, ése ha sido el inicio de mi intervención. Llamar barbaridad a la legítima disidencia política me parece lamentable, así como también que se utilicen palabras ofensivas, de ese calado, me parece impropio de una portavoz parlamentaria.

Gracias, presidenta.

(Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Por alusiones, señora presidenta?

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Señora presidenta, se han dicho varias cosas aquí. No voy a responder a todas, pero sí que pediría que el señor Arrufat retire las palabras que ha pronunciado respecto a que somos «catalanóforos» y que odiamos lo catalán y que pretendemos acabar con lo catalán. (*Veus de fons.*) No nos va a dar usted, señor Arrufat, lecciones de catalanidad, ni va a ser usted más catalán que lo que es este diputado. Por lo tanto, le pido que las retire porque es un lenguaje bélico y de confrontación el que usted ha utilizado.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Anna Simó...

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Per contradiccions...

La presidenta

Trenta segons.

Anna Simó i Castelló

...a la senyora Garcia Cuevas. Em referia a la barbaritat a les referències històriques que ella ha desqualificat a l'inici de la seva intervenció. (*Veus de fons.*) Barbaritats, sí, a aquestes barbaritats em referia, abonant el currículum de primària del ministre Wert, que diu que al segle XV va haver-hi la reunificació de l'Estat espanyol, cosa que no és certa.

(*Pausa.*)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció...

(*Maria José Garcia Cuevas demana per parlar.*)

Senyora Garcia Cuevas...

Maria José Garcia Cuevas

Perdone, presidenta, para pedir votación separada del último punto, el octavo.

Gracias.

La presidenta

¿De los cinco?

Maria José Garcia Cuevas

No, el último, el octavo. El último punto de la moción, por separado.

Gracias.

La presidenta

Doncs, votem en primer lloc el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 102 en contra i 16 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor i 102 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació (tram. 302-00114/10)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia i darrer, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, el procedimiento por la vía del artículo 150.2 tiene como fin arrumbar el orden constitucional vigente para conseguir la separación de Cataluña. Se trata de romper el pacto refrendado mayoritariamente por el pueblo español, con especial intensidad en Cataluña, haciendo añicos los afectos y la querencia por esta tierra. Su proposición de ley busca asaltar la Constitución y el Estatuto de autonomía por la puerta de atrás, a sabiendas de que esa vía es una vía muerta.

Y digo más: los señores Junqueras y Mas tienen un plan del que han ido quemando etapas, y yo me atrevo a desvelarlo. Primero promovieron el descontento ciudadano con el deplorable «España nos roba»; a continuación calentaron la calle con la famosa cadena separatista; luego hablaron de paralizar la economía catalana durante una semana; prosiguieron deslegitimando las instituciones españolas a través de sus aparatos propagandísticos, como el infame simposio «España contra Cataluña», pagado con el dinero de todos; crean, en definitiva, un clima social irrespirable, y por último, amenazan con la fractura institucional por la vía de una declaración unilateral de independencia. Y pregunto: ¿será ésa su última estación? Porque, de serlo, estaríamos ante un golpe de estado blando. Sí, suave, pero golpe al fin y al cabo. No se solivianten, el señor Mas calificó el otro día de déspota ilustrado al señor Rajoy, e incluso alguna reconocida tertuliana le ha suprimido el término «ilustrado». Encajen la crítica política, por favor.

Su propuesta separatista, además de ir contra la legalidad democrática, va contra el progreso y la estabilidad europea como proyecto que defiende la unidad dentro de la diversidad, va contra la solidaridad, va contra la convivencia y supone la obligación de renunciar a la nacionalidad española para quienes no queremos dejar de serlo. Ustedes reclaman votar para luego impedir, en una Cataluña independiente, a los que deseamos seguir siendo españoles, poder hacerlo, privándonos de nuestros derechos políticos. Eso es lo que sucede en las repúblicas bálticas en las que ustedes se miran, así que no hablen del derecho a decidir sino de la obligación a renunciar.

Diputados nacionalistas, ustedes son una rémora para la recuperación de la economía, son un lastre para la sociedad, ahora que se atisba la salida de la crisis, porque están generando inestabilidad e incertidumbre. Miren, ustedes saben que su consulta separatista no cabe en la Constitución, como también saben perfectamente que la decisión contra su celebración no la tomará el Gobierno de España sino el Congreso de los Diputados. Es el Parlamento español, donde están representados todos los ciudadanos, incluidos ustedes, quienes decidirán, probablemente, casi con toda seguridad, yo diría que con toda seguridad, rechazar abrumadoramente su referéndum. Si de veras son demócratas, deberán aceptar su resultado y luego pasar página por el bien de todos. El Parlamento español no votará nunca a favor de la independencia de ninguna parte de España y el garante de que esta decisión soberana se cumpla será el Partido Popular. Esta última

afirmación no es un exceso de testosterona, no, es democracia en estado puro –democracia en estado puro, señores.

El Partido Popular preservará el actual marco de derechos y libertades, en especial el derecho fundamental a la participación política de todos los ciudadanos españoles a la hora de decidir su futuro colectivo. Ustedes apelan a la voluntad política para secuestrar la voluntad nacional del pueblo español y piden un rescate para librarla, piden la separación de Cataluña. El Partido Popular no tiene miedo a la democracia sino a la involución que nos proponen, al empujar a los ciudadanos catalanes fuera de la Unión Europea por querer separarse. No hay ninguna duda: si un territorio de un estado miembro se independiza, tendrá que volver a solicitar la adhesión. Las consecuencias serían letales para Cataluña. Hoy hablar de fronteras dentro de Europa sería tanto como defender que la tierra es plana. Es un anacronismo.

Por eso, les recuerdo que no puede haber leyes sin democracia, como no puede haber democracia sin leyes. No cederemos a su chantaje permanente ni eludiremos su desafío contra la unidad de España. Quiero, además, dirigirme al PSC pidiéndole que mantenga la firmeza y que den apoyo a esta moción retirando la alternativa que proponen, en coherencia con lo votado la semana pasada. Es su responsabilidad, espero que cumplan con ella.

Nada más, muchísimas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Presidenta... Vicepresidenta..., bé, el senyor Santamaría ha citat l'expressió «cop d'estat». És un expressió adient, perquè, miri, aquesta setmana és el 75 aniversari de l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona. Allò va suposar l'inici d'una dictadura que, entre moltes altres repercussions, va suposar la prohibició dels mitjans de comunicació en català. I curiosament aquesta setmana, després de tancar Canal 9 i d'impeidir que es vegi TV3, vostès han impedit que la gent del País Valencià pugui escoltar Catalunya Ràdio. Una curiosa paradoxa.

(Alguns aplaudiments.)

Però per atenció, nosaltres hem presentat esmenes en aquesta moció, que, evidentment, no han estat acceptades. N'hi ha una que..., diu vostre que el Parlament constata un seguit de coses, i nosaltres li demanàvem simplement que el Parlament constatés que aquest Parlament, per una majoria de 87 diputats i diputades, va aprovar demanar la transferència per l'article 150.2, de la possibilitat d'organitzar un referèndum. Vostè això no ho vol constatar. També diu que cal com-

plir la Constitució i l'Estatut, el marc constitucional, i nosaltres li recordem que llàstima, perquè el Tribunal Constitucional, amb la seva sentència en contra de l'Estatut, promoguda per vostès, va trencar el pacte constitucional de 1978.

Però també hi ha un altre aspecte. Miri, vostès en un punt diuen que els diputats d'aquesta cambra van prendre possessió de l'escó jurant o prometent complir la Constitució i l'Estatut d'autonomia. És una obvietat –és una obvietat–, però nosaltres li hem proposat incloure a continuació que l'Estatut diu en el seu preàmbul que Catalunya és una nació i que el Parlament representa el poble de Catalunya. I miri per on, vostè no ens ha acceptat aquesta esmena, que és una obvietat, perquè això ho diu l'Estatut, però és que vostès, quan parlen de l'Estatut, només parlen d'allò que els interessa, però d'allò que diu de veritat l'Estatut no en volen parlar.

Però hi ha un altre article de l'Estatut que tots hem dit que compliríem, l'article 59.5, que diu: «Els càrrecs públics i el personal al servei de les administracions públiques que actuen a Catalunya tenen l'obligació de comparèixer a requeriment del Parlament de Catalunya.» La senyora Sánchez-Camacho això també ho ha promès. Dimecres l'esperem a la Comissió d'Afers Institucionals, però ja ha anunciat vostè que no vindrà. I també esperem que la senyora Llanos de Luna, que és una autoritat que actua a Catalunya, comparegui, com és la seva obligació, davant del Parlament.

Però entrem un moment en el tema de l'article 150.2. Miri, jo els vull recordar que aquest aspecte de demanar la transferència i la capacitat d'organitzar referèndums va ser votat per aquesta cambra el 30 de setembre del 2005 per Convergència i Unió, pel PSC, per Esquerra Republicana i per Iniciativa Esquerra Unida. Que abans s'havia demanat dictamen al Consell –Consultiu llavors, Consell de Garanties avui– i que el Consell Consultiu va dictaminar que aquest requeriment era plenament constitucional i estatutari, afegint-hi unes precisions tècniques que hi varen ser incorporades.

Però fa pocs dies, el diari *El País* publicava, feia una espècie de minienquesta amb diversos experts en dret constitucional, sobre el tema de fins a quin punt el Parlament podia demanar aquesta competència a través d'aquest article. El Xavier Arbós, catedràtic d'àrea constitucional de la Universitat de Barcelona, deia: «No hay competencias indelegables», i deia: «Se puede delegar la competencia para convocar referendums, siempre y cuando sean solo consultivos», que és el que s'ha demanat. «No hay ningún criterio objetivo para establecer qué es delegable por su propia naturaleza. Si hay voluntad política, no hay impedimentos constitucionales.»

Però també recollia opinions en contra. El professor Roberto Blanco, catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Santiago, deia: «La competencia para convocar referendums es indelegable.» I afegia que «el artículo 150.2 es un disparate jurídico». I deia: «Es un agujero negro de la Constitución.»

I el professor Santiago Muñoz Machado, catedràtic de dret administratiu de la Complutense de Madrid, deia que s'oposava a la delegació i deia: «Lo que es urgente es reformar la Constitución, si no se hace, será aprovechado» –aquest article– «por quienes abogan por interpretar libremente la Constitución según exija la coyuntura del momento.»

És curiós, el que diu que és plenament constitucional demanar la via del 150.2 defensa la Constitució; els que diuen que no és constitucional qualifiquen aquest article 150.2 de forat obscur, de nyap jurídic, i l'altre diu: «No, no, reformem la Constitució per eliminar l'article 150.2, perquè això dóna la via per poder demanar un referèndum a Catalunya.»

Jo crec que això demostra bastant clarament quin és el sentit i com s'ha traït avui l'esperit constitucional. Mentre els partits com Convergència i Unió, el PSC o Iniciativa, que en el seu moment vam defensar la Constitució avui estem plantejant determinades qüestions, vostès, que el seu líder, en aquells moments, el senyor Aznar, l'any 78, demanava que es votés que no a la Constitució, han segrestat la Constitució i s'han oblidat que així trencaven el pacte constitucional del 78.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, el Grup Popular, com podíem sospitar, no ha assumit l'esmena que li presentava el Grup Parlamentari Socialista, una esmena al conjunt del text de la seva moció. Esperem, però, que hagi tingut ocasió, el diputat Santamaría, de llegir-la, i haurà, espero, després d'haver-la llegit, entès que la seva vehemència avui és un esforç inútil en l'intent de fer aparèixer com a incoherència el que farà el Grup Socialista avui, que és votar que no a la seva moció. Perquè nosaltres, per coherència, li direm el que li diré a continuació.

I em permetran la immodèstia de fer-los, a tots vostès, a totes vostès, un vaticini: tard o d'hora –tard o d'hora– arribarem a un acord per tal de consultar la ciutadania catalana sobre quina és la seva voluntat pel que fa a la seva organització política; tard o d'hora hi arribarem. I quan aquest acord s'esdevingui –quan aquest acord s'esdevingui– serà molt probablement després que hàgim a la conclusió que bastir la reivindicació d'una consulta sobre la base d'una declaració prèvia de sobirania és no només innecessari, sinó probablement un error, no només pel fet que s'incorre en una petició de principi, formulant com a base de la reivindicació quelcom que en tot cas seria un dels resultats possibles de la consulta, sinó també perquè es converteix una situació ja prou complexa –una situació ja prou complexa– en més costosa i difícil de resoldre,

ja que no facilita un marc de referències comunes als interlocutors, sinó que atia un xoc de legitimitats, un xoc de sobirania.

Quan aquest acord s'esdevingui, que s'esdevindrà, també ens haurem adonat que podríem haver-nos estalviat la discussió sobre si existeix o no un dret de secessió en el cas català basat en el principi d'autodeterminació dels pobles.

Quan aquest acord s'esdevingui, que s'esdevindrà, go-so dir també que ens haurem adonat que podríem haver-nos estalviat la discussió sobre l'existència o inexistència del dret a decidir, sobre la seva naturalesa, abast i efectes, i sobre si és distingible o no del dret a la lliure determinació dels pobles.

I serà així, perquè haurem arribat a una conclusió a la qual inexorablement acabarem arribant, com és que l'opinió que resulti ser majoritària entre els catalans i les catalanes respecte a la seva organització política, respecte a la seva institucionalització política, si aquesta s'ha expressat conforme a dret, amb totes les garanties democràtiques i de manera clara i inequívoca, ha de ser respectada, ha de ser escoltada, en primer lloc, i ha de ser respectada, i ha de portar conseqüències polítiques en la forma de les transformacions o reformes que siguin necessàries per fer possible la concreció d'aquesta voluntat política expressada democràticament i clara.

Ni el «sí o sí» ni el «no perquè no» ens trauran de l'atzucac en què ens trobem en aquest moment; cap de les dues forneixen solucions desitjables en el sentit de ser a la vegada efectives i minimitzar els costos per als catalans i per al conjunt dels espanyols i les espanyoles.

I si els intriga saber quina és la nostra postura, que és perfectament coherent des del principi, la nostra és la del «sí, però ben fet», «sí, però acordat i legal», que és l'únic escenari desitjable i raonable.

I, mirin, celebros veure com el senyor Homs, que ara no és present aquí, en les seves darreres entrevistes, al Canal 24 Horas, de Televisió Espanyola, i a la Cadena SER, de ràdio, probablement després d'haver llegit els meus darrers articles, i fins aquí arribarà la meva immodèstia (*remor de veus*), va a aquestes tesis, va precisament a aquestes tesis. I ho celebros, celebros veure-ho, perquè crec que aquesta és la via que finalment ens durà a alguna solució.

I deia que fins aquí arriba la meua immodèstia, perquè res del que els he dit és una invenció meua –res del que els he dit és una invenció meua–, és ben bé la conclusió a què va arribar la molt assenyada resolució de la Cort Suprema del Canadà respecte al cas del Quebec. És ben bé això. I aquest és el camí que tard o d'hora recorrerem. Jo no sé si trigarem dos, cinc, quinze o vint-i-cinc anys a arribar a aquesta mateixa conclusió, no ho sé, i espero que no, com veuran. No sé quins costos estan vostès disposats a assumir o quines tensions estan disposats a atiar. El que els estic dient és que tot el temps de més que triguem a arribar-hi serà sobrer i serà una gran irresponsabilitat.

I sí, ja sé que vostès, senyors del Partit Popular, creuen que negociar és claudicar i confonen fermesa amb intransigència. Vostès, els seus antecessors i els antecessors dels seus antecessors tenen una gran tradició en aquest tipus de fermesa intransigent. Van arribar tard i malament a la Il·lustració; van arribar tard i malament al liberalisme; van arribar tard i malament als drets laborals; van arribar tard i malament a la Constitució, a la qual ara s'aferren, escanyant-la, mentre la buiden de tots els drets socials i de les llibertats civils; almenys van arribar tard, segur, al títol vuitè de la Constitució, que els ha permès governar a molts llocs; van arribar tard al divorci, van arribar tard al matrimoni igualitari; està clar que arriben tard, si és que hi arriben, a la defensa dels drets de les dones, i el que els estic demanant és que no arribin tard a això.

I encara que sembli mentida –acabo de seguida, senyora presidenta–, això ho dic amb un toc d'optimisme, perquè, malgrat tot el que els ha costat, al final hi han acabat arribant. El que els demano... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Com és habitual en cada Ple des de fa mesos, altra vegada, diguéssim, el bloc identitari espanyolista porta el mateix tema a parlar. *(Remor de veus.)*

Mirin, a nosaltres ens sap profundament greu... –xiii!–, ens sap profundament greu que no vulguin aprendre de la seva pròpia història, que no vulguin aprendre dels errors que ha comès Espanya, l'imperi espanyol, en el seu passat, i que a més a més s'alegrin i riguin i estiguin contents d'estar justament cometent exactament els mateixos errors, que és creure's un gegant, creure's enorme, creure's una potència, sobre la imposició de coses òbvies que estan canviant, que li estan reivindicant, que són lògiques, que són a més a més d'allò més democràtiques.

I vostès es creixen, no?, en pensar que quin poder que tenen que poden esclafar aquells que són més dèbils que vostès dins de les seves pròpies fronteres. I així l'Estat espanyol, l'imperi espanyol ha anat perdent tots i cadascun dels territoris i de les oportunitats que la història li havia anat oferint. Va perdre l'or, i ho va perdre tot, i va perdre la industrialització, i va perdre les colònies, i va perdre totes... Tota la mateixa, exacta, actitud prepotent, inquisidora, d'imposició, de bloqueig i de negació dels altres. Però sobretot aquesta immensa alegria i aquesta jactància a l'hora de veure que al més dèbil se'l pot esclafar, que contra altres no es pot competir, perquè, òbviament, es riuen de vostès a l'escena internacional, però amb els més dèbils un pot ser molt fort.

I se'n riuen, ara mateix, i estan enormement alegres que l'entramat legal, legislatiu, no?, que governa l'Estat espanyol, la Constitució, impedeixen que la ma-

joria democràtica de Catalunya pugui discernir, pugui parlar a través de les votacions sobre què vol fer amb el seu futur polític. I estan enormement contents, no?, d'aquesta lògica absoluta, deia: «Estan aquí estan morts, en això; ja ens hi hem imposat.»

Però, a més a més, estan encara més contents perquè una majoria política al Congrés dels Diputats també s'imposarà, no?, i aquí... I quants anys ho pensen mantenir, això? Quants? Els que faci falta, eh? Vinga! Els que faci falta, perquè, com que més o menys ha estat el motor de la seva pròpia història com a país, els que faci falta, fins que després se'n penediran i passaran generacions del 27 i del 98 i faran poemes i diran: «Però què hem fet, no?, amb el nostre país, si al final ens imposàvem sobre els més dèbils i la història anava per altres passadissos.»

Miri, nosaltres ja li ho prometem; tenim una alta capacitat de resistència, eh? Hem resistit moltes coses en aquesta història; hem resistit, òbviament, com molta altra gent, hem resistit culturalment, lingüísticament, però també hem resistit a la gana, a les penúries i continuarem resistint. I el conflicte, diguéssim, si el volen, el conflicte democràtic, serà llarg, però algun dia hauré de poder decidir democràticament què volem ser els i les catalanes. I això ho hauré de fer amb el seu permís o sense el seu permís, mal que els pesi; després seran tot laments. Però, bé, en tot cas...

Miri, presenten una moció que una part és descriptiva, però l'altra és un *primer aviso*, no?, una advertència, un advertiment, per no dir «una amenaça», no? «Complir les obligacions de respectar el marc constitucional vigent assumides en el moment de prendre possessió del càrrec de president de la Generalitat o de conseller del Govern de la Generalitat...» Per tant, què ens faran, si no ho compleix?

«Abstenir-se de dur a terme tota activitat preparatòria del referèndum i eviti la disposició de recursos pressupostaris per a finançar per a finançar-lo.» Què faran, si no ho compleix? Vull dir, això és una amenaça per dir: «Si fa això, li faré alguna cosa.» Però no posen la pena. I què faran?

I, finalment, diu, i ho vull deixar clar, perquè no hi hagi cap malentès, perquè jo crec que estava molt clar, diu: «Els diputats d'aquesta...» –que és una manera d'entendre, diguéssim, la història bastant diferent, la història democràtica o la història com li vulguin dir–, «els diputats d'aquesta cambra van prendre possessió de l'escó jurant o prometent complir la Constitució i l'Estatut d'autonomia.»

Tinguin-ho molt clar –tinguin-ho molt clar–; nosaltres ni complirem ni jurarem ni prometrem ni la Constitució ni l'Estatut, perquè justament són aquells que ara mateix ens impedeixen poder decidir lliurement el nostre futur. I allà vostè amb aquesta declaració. Però, en tot cas, no és gràcies ni a la Constitució ni a l'Estatut que som diputats; en tot cas, és gràcies a la força dels vots de la gent, a la força de la democràcia, igual que serà la força de la democràcia la que podrà decidir el futur d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, entre la vehemencia agitada del señor Santamaría, las intervenciones conmemorativas del guerracivilismo del señor Bosch, que parece no haberse enterado que después de treinta años de democracia Franco ha muerto, y después de las intervenciones del señor de la CUP, que no sé muy bien exactamente a qué se refieren, hemos convertido este Parlamento en una especie del día de la marmota en el que, en cada Pleno, pleno tras pleno, tenemos que volvernos a posicionar sobre la consulta, sobre el referéndum de autodeterminación, cuando todos los grupos parlamentarios más o menos ya nos hemos posicionado claramente. Bueno, con una salvedad: el Grupo Socialista, que unas veces vota sí y otras no y otras se abstiene, ¿no?

Entonces, ante esta situación, no dedicaré demasiado tiempo, pero sí me definiré claramente. Mire, hoy he leído una frase en un periódico que describe perfectamente la situación que está provocando el Gobierno de Cataluña; es una frase que dijo Henry Kissinger, que decía: «Lo ilegal lo hacemos inmediatamente, para lo inconstitucional necesitamos un poco más de tiempo.»

Pues, mire, esta es la situación que está provocando el Gobierno: para lo ilegal, ya lo tienen, fecha y pregunta, para una consulta que lo que pretende es algo tan ilegal como dividir a los catalanes, separarlos de España y de Europa, y hacer de esta una sociedad mucho más pobre, ¿no?, en ese día en que el presidente de la Generalitat, el día de la Constitución, recibió esa inspiración divina para determinar la fecha y la pregunta, que fue precisamente la que le permitió acordar presupuestos con Esquerra Republicana.

Para lo inconstitucional vamos a necesitar un poquito más de tiempo, porque es evidente que no tienen competencias para convocar este referéndum para la autodeterminación, porque la Constitución no lo prevé; ni tampoco para ejercer un supuesto derecho a decidir que el Estatuto no prevé, y tampoco para utilizar el censo electoral en interés partidista sin autorización de los ciudadanos. Y esto, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, ya se lo venimos advirtiendo en reiteradas ocasiones: no se pueden utilizar los datos personales de los ciudadanos para fines distintos de para los que fueron cedidos. Y para conseguir todo eso van a tener que necesitar algo más de tiempo –algo más de tiempo.

Mire, la reforma..., cualquier reforma de la Constitución que se ha planteado establece que el artículo 150.2 tiene que suprimirse, porque tienen que delimitarse ya claramente los términos competenciales del estado de las autonomías, que ha sido, por cierto uno de los grandes aciertos, y que nos ha permitido, en los últimos treinta años, un proceso de gran estabilidad política, económica y de gran progreso económico.

Y lo que pretendemos es consolidar esta democracia, desde Ciutadans, y lo que sí esperamos es que quienes exigen respeto por sus decisiones democráticas a los demás, cuando se producen aquí, en el Parlamento de Cataluña, y respeto por la Constitución y el Estatuto, tengan también respeto por aquellas decisiones democráticas que se tomen en el seno de las Cortes Generales.

Y cuando pidan a las Cortes, que van a necesitar su tiempo, esa competencia y no se la den por una abrumadora mayoría democrática, esperamos que sean tan respetuosos con la democracia de allí como aquí con el mismo nivel de exigencia que habitualmente nos requieren, porque, como son tan radicalmente democráticos, cuando su exigua representación en el Congreso pida la competencia y el pueblo español se la deniegue, espero que sean ustedes lo suficientemente democráticos como para acatar esa decisión y, finalmente, podremos dedicarnos a solucionar en este Parlamento y con base a nuestras competencias los problemas que acucian a los catalanes, que son bastante graves y, además, es para lo que nos pagan. A no ser –a no ser– que apliquen el plan B, porque como hoy en día parece ser que todo el mundo tiene planes, el *conseller* Homs nos ha ilustrado hoy que..., en unas conciliadoras declaraciones a la Cadena SER, nos ha dicho que si finalmente la petición en el Congreso de los Diputados por la vía del 150.2 es rechazada, como se espera –por cierto, ya espera que sea rechazada–, a él le parecerá una normalidad democrática que la Generalitat convoque una consulta por ella misma. És a dir..., es decir (*remor de veus*), en aplicación de la máxima de Groucho Marx, estos son mis principios democráticos y, si no me gustan, tengo otros.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta de moció, com no podia ser esperat d'altra manera, i n'exposarem els motius a continuació.

Primer, diuen vostès, en el primer punt, que la via de l'article 150.2 no és la via adient, perquè estem demanant el traspàs d'una competència que no és susceptible de traspàs. I això no és cert. De fet, la Constitució espanyola no preveu un llistat de competències i de matèries que es puguin traspasar i un altre llistat de matèries i competències que no es puguin traspasar. Això no hi és. El que fa la Constitució espanyola és preveure una sèrie de competències exclusives de l'Estat, d'entrada, però que en cap cas es diu que no es puguin traspasar. De fet, algunes d'aquestes competències han nascut com a exclusives i han acabat sent traspassades a algunes comunitats autònomes.

Que quedi clar, també, per si no ho han entès, que el que nosaltres no demanem és el traspàs d'aquesta competència *in aeternum*; demanem el traspàs d'una facultat d'aquesta competència, i no de la competència, que està prevista com a exclusiva de l'Estat, que és la d'autoritzar referèndums. Nosaltres demanem la delegació d'una facultat que és la de convocar un referèndum concret, el del 9 de novembre, amb una demanda al darrere o al davant, perquè sempre va pel davant, del 80 per cent de la ciutadania.

Per tant, seria molt recomanable que vostès fessin la interpretació de la Constitució espanyola que pertoca, més favorable a la democràcia i a l'interès general; interpretació pro democràtica, que seria també els criteris que faria servir el Tribunal Constitucional, en cas que això arribés al Tribunal Constitucional, per justificar que aquesta facultat és absolutament traspassable, perquè el Constitucional ja ha explicat quan es poden traspassar competències: quan no atempten ni a l'interès general ni a l'estat de dret, ni –en compte!– a l'exercici de la democràcia. Per tant, ens sembla que demanar la delegació de poder convocar un referèndum està absolutament d'acord amb aquests criteris del Tribunal Constitucional.

Facin un esforç, mirin cap a altres països i aprenguin com s'exerceix la democràcia per sota de les competències de l'Estat, sense demanar autorització –Suïssa, Estats Units, Canadà, França–, i d'altres països que són capaços d'arribar a acords –el Regne Unit, per exemple. I, en el nostre cas, gairebé hauria de ser una extensió d'alguns articles que l'Estat espanyol, dient que és un estat democràtic, té previst en la mateixa Constitució espanyola, com el de participació política.

Pensar que la Generalitat republicana, aquella Generalitat republicana, tenia la facultat de convocar referèndums. Ho saben això? La Generalitat republicana tenia competències per convocar referèndums. Tan lluny que ens sembla que som i quants drets que hem deixat pel camí disfressats de falsa democràcia.

Només a tall de recordatori, no és una qüestió jurídica –prou de debats i falsos debats jurídics–; és una qüestió de voluntat política. Vostès no ens volen deixar votar. D'això es tracta.

En el segon punt d'aquesta moció, vostès afirmen categòricament que el dret a l'autodeterminació no està contemplat a la Constitució espanyola. Home, per fi! Se l'han llegit tota i han vist que, evidentment, la Constitució espanyola, en cap article, parla del dret a l'autodeterminació; per tant, tampoc el prohibeix. Per fi! Per fi han vist que no estava prohibit.

Ara ens diuen que, com que no està contemplat, com que no han trobat «dret a l'autodeterminació» escrit a cap article de la Constitució espanyola, ens diuen que no el podem aplicar perquè que no estigui escrit deu voler dir que no està regulat. A veure, facin un exercici i comprovin –comprovin– tots aquells estats que han esdevingut estats o altres formes polítiques que han exercit el dret a l'autodeterminació si abans estava contemplat a les constitucions, als marcs constitucionals d'on provenien. A cap, gairebé, a cap.

Llegeixo: «Tot poble té dret a decidir el marc polític que li correspon. Tots els pobles tenen dret a establir lliurement la seva condició política i el seu desenvolupament econòmic, social i cultural.» No ho dic jo, ho diuen els pactes de Nova York, de Nacions Unides, de l'any 66.

Llegeixo: «Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació i, en virtut d'aquest dret, estableixen lliurement la seva condició política i proveeixen així mateix el seu desenvolupament econòmic.» No ho dic jo, ho diu la declaració de Nacions Unides: un poble ha de ser el que decideixi ser i aquest és el futur que li correspon.

«Autodeterminació» no és «independència»; expliquin-ho al senyor Rajoy i als senyors del PSOE també. «Autodeterminació» és capacitat per decidir, i consisteix a decidir el marc polític, el que considerin millor els ciutadans exercint la llibertat i els drets polítics.

Llegeixo –i acabo; és important aquesta cita–: «Durant la segona meitat del segle XX, s'han donat casos de nous estats que han exercit el dret a l'autodeterminació sense que l'exercici del dret vingués motivat per la descolonització o la fi de l'imperialisme. Per aquest motiu, el dret a l'autodeterminació dels pobles entenc que ha evolucionat i que, en contra d'aquesta evolució, no ha sorgit cap norma ni cap costum en ordre internacional que hagi prohibit aquestes noves pràctiques» –noves pràctiques– «del dret a l'autodeterminació.» No ho dic jo, ho diu la Cort Internacional en un dictamen de l'any 2010.

I això és el que farem –és el que farem–, si cal... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Vila.

Pere Vila i Fulcarà

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta –hi era fins ara–, diputades, diputats, bé, un, després de veure el que està passant amb el Barça avui, creia que el dia no podia donar més de si; però, quan el Partit Popular presenta una moció sobre el procés, la cosa millora, perquè aquesta és una moció evidentment populista, una moció que ens nega la democràcia, que fa un discurs del passat, del segle passat, que sembla extemporània perquè és d'altres èpoques, senyors del Partit Popular. I recordin sobretot que estem així per culpa seva –estem així per culpa seva. I recordem el recurs de l'Estatut, la recollida de signatures, un finançament injust, les campanyes de la por, el no, no, no, sistemàtic, i, a sobre, el president Rajoy que diu que mentre ell sigui president no s'exercirà el dret a votar i aquí no passarà absolutament re. Ens amenacen, senzillament, per demanar que exercim la democràcia.

La democràcia del segle XXI, senyores i senyors, està en mans dels ciutadans –està en mans dels ciutadans. I tots aquests passos només fan que alimentar el que

realment els preocupa, perquè a vostès no els preocupa la pregunta, a vostès els preocupa molt la resposta.

Aquest matí, el Grup de Ciutadans, en una interpel·lació al Govern, ha dit una frase que s'albira en l'horitzó que pot ser el futur; diu: «Votar és la màxima expressió de la democràcia.» Comencem a anar bé, doncs. Votar és la màxima expressió de la democràcia. Doncs, bé, han de saber que el Parlament i, sobretot, el Grup de Convergència i Unió i els que li donen suport complirem el mandat, escrupolosament, que ens ha posat la ciutadania. I, per tant, vostès hauran de respectar aquesta majoria i, sobretot, la voluntat d'aquest Parlament.

Farem una consulta legal, no en tinguin cap dubte; democràtica, tampoc l'han de tenir; sobretot, no rupturista. Facin ja –i això és un modest consell que els dono– una mica de campanya positiva.

Les cinc vies explicades, no per això deixades de ser conegudes, jo les vull destacar, perquè aquestes cinc vies donen sentit a tot el que estem parlant. La Llei 4/2010, llei catalana de consultes, actualment vigent; el referèndum previst a l'article 92 de la Constitució espanyola; la llei i la via votada en el Parlament, ara fa pocs dies, 150.2, que també ho legitima; modificar l'article 92 de la Constitució espanyola, que ho regula, que es pugui fer, i, finalment, la futura llei de consultes, que serà una realitat en les properes setmanes o mesos.

Farem una consulta legítima, i serà legítima perquè el poble ho demana. I farem una consulta legal perquè, diputades i diputats, hi ha base legal per fer-la.

El Govern, per tot això, treballa perquè sigui una realitat. Reclamem, doncs, diàleg a l'Estat, un diàleg franc, que doni solució política a l'afer. I si es té un pla des del Govern central, com s'ha dit aquesta darrera setmana, la ciutadania hi ha de prendre part.

El president del Govern central es va comprometre a parlar i a negociar. Doncs, bé, a dia d'avui, encara l'esperem. Espero que no tardi gaire; sis-cents quilòmetres tampoc són tan lluny.

Però va dir una veritat important, va dir: «Catalunya constantment està aprovant coses.» Doncs, sí, Catalunya està fent camí, Catalunya està fent via. I aquesta és una gran notícia. Perquè el Partit Popular el que hauria de fer és vetllar més els interessos dels ciutadans de Catalunya i del mateix Parlament, ajudant i no impedint que es pugui votar.

Votar per vies legals, diputades i diputats, no és inconstitucional. I vostès ho saben. I no podran aguantar eternament aquest discurs de la por. I no el podran aguantar perquè la gent constantment els interpel·larà; fins i tot, hi ha gent a dintre de les seves formacions polítiques que comencen a creure que votar serà una cosa legítima i que, finalment, s'haurà de fer.

El Consell d'Europa, democràcies molt solvents avallen que per poder escoltar la veu del poble hi hagi d'haver un referèndum. El principi democràtic es fonamenta a permetre que es pugui expressar la voluntat de la ciutadania en un moment, aquest, aquest que ens

toca viure, socialment i institucionalment complicat..., però que, sobretot, una demanda majoritària de la gent demana votar.

En definitiva, i donant resposta al que el president Mas va dir en el seu moment en el seu pla de govern, hi ha marcs legals suficients per fer la consulta; fa falta la voluntat política del Govern central, i Catalunya s'ho mereix, i les seves formacions polítiques contràries el que han de fer és defensar més els nostres anhels i els nostres interessos, amb la mateixa contundència i vehemència que fan defensant quan parlen d'Espanya.

Per tot això, no hem presentat esmenes, perquè el nostre vot serà contrari en la seva totalitat.

Gràcies, presidenta, diputades i diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bien, posicionamiento. En primer lugar, señor Bosch, no aceptaremos sus enmiendas por razones de peso. Mire, la mayoría clara a la que usted se refiere..., es que debe sobre todo ajustarse a lo que dice el Estatuto de autonomía de Cataluña; habla de una mayoría de dos tercios de la cámara para promover cualquier reforma estatutaria. Y ustedes quieren saltarse todo el sistema legal con una votación respaldada por ochenta y siete diputados en la cámara. Me parece que ese es un argumento de peso y es objetivo. Por tanto, considérela.

Además, también le digo una cosa, es que nosotros creemos en la división de poderes. Y, por tanto, ustedes muchas veces se abonan a esa idea, ¿no?, a esa idea de que la voluntad de un pueblo, bueno, sirve para todo. Y eso no es así, en democracia no es así. *(Remor de veus.)* No es así en democracia. En una democracia consolidada –en una democracia consolidada. *(Aplaudiments. Veus de fons.)*

En relación al posicionamiento del señor Pedret, mire, nos propone un texto inaceptable. ¿Qué quieren que les diga? Parece una moción que han redactado los tres diputados de la última fila. Es que es así. ¿Cómo pueden dar ustedes un salto mortal, porque es mortal, en una semana? O sea, ¿votaron la semana pasada «no» a la vía del 150.2, y ahora nos presentan este texto? Enviénselo al señor Rubalcaba y a la señora Valenciano, porque de verdad que, en fin, que quedarán sorprendidos de cómo se puede ser tan incoherente. Y es una pena, es una pena, ¿eh? Que en una situación como la actual el Partido Socialista no esté a la altura de las circunstancias me parece lamentable. Por tanto, su responsabilidad como defensor de ese posicionamiento es también muy elevada. Es un tema crucial, es un tema crucial y ustedes, de alguna forma, lo que están poniendo de manifiesto es que

no tienen un planteamiento claro de cómo posicionarse en lo que respecta a esta cuestión. Yo creo que es algo que ustedes tienen que considerar, y sobre todo –y sobre todo– no hacer seguidismo de corrientes que no deben ser la suya.

En relación al señor Arrufat..., señor Arrufat, ustedes están instalados en la amenaza permanente. Usted es un antisistema sistemático; por tanto, ahí lo dejo –ahí lo dejo–, porque me parece que no merece más consideraciones.

Señora Rovira, no adultere la historia, porque la Generalitat catalana nunca tuvo competencias en materia de referéndums para la autodeterminación; nunca las tuvo, señora Rovira. No falte a la verdad histórica. Y también le recomiendo una cosa: si usted quiere que el derecho a la autodeterminación lo contemple alguna constitución, vaya y mire la constitución de Etiopía, que es la única en todo el mundo que contempla esa posibilidad. Por tanto, les pido un poco de rigor. *(Veus de fons.)*

Miren, yo quiero decirle también una cosa, señor Vila: usted tenga claro que en ningún caso, en ningún caso... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps... *(Veus de fons.)* Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Cridem a la darrera votació.

(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.)

Senyor Pedret...?

Ferran Pedret i Santos

Per al·lusions del senyor Santamaría..

La presidenta

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

L'esmena l'he redactat jo del meu puny i lletra. Veig que, a diferència del senyor Homs, vostè no llegeix els meus articles. Li recomano que ho faci. Però, a més, li diré que vostè... *(veus de fons)*, vostè pretén dictar-nos la política que hem de fer i seguir al PSC i pretén retreure'ns la postura dels companys i companyes que l'altre dia van votar, efectivament, en sentit diferent a la resta del grup. Sempre estaré molt més a prop del que aquests tres companys i companyes defensen que del que defensen vostès, sempre.

(Aplaudiments. Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Bé. Primer, informar el senyor Santamaría, que suposo que ho sap, que les proposicions de llei que s'envien al Congrés necessiten la majoria absoluta. Però ja que parla de dos terços, jo li recomano que, quan acabem de votar, miri el marcador i vejam si té dos terços el «sí» o té dos terços el «no» a la proposta que vostès presenten. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)*

I, per una altra banda, la senyora Mejías em torna a dir, perquè ja m'ho han dit diverses vegades, que si me n'he assabentat que el general Franco està mort. Ho sé i ho celebro, tot i que de vegades ho dubto. Sap quan ho dubto, per exemple? Quan se'ns diu aquí que la voluntat del poble no serveix per a res, o quan vostès, amb motiu del setanta-cinquè aniversari de l'exili republicà, han proposat en els pressupostos d'aquest any tancar el Museu de l'Exili de la Jonquera.

(Alguns aplaudiments. Sergi Santamaría Santigosa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santamaría..., trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Por las alusiones del señor Pedret. Señor Pedret, no le iría nada mal una cura de humildad. Porque es que usted viene aquí a hacer, bueno, autobombo y campaña de sus artículos, que seguro que son muy respetables, seguro que están muy trabajados, pero, francamente, esto no es el foro adecuado para hacer publicidad de uno mismo. Me parece que la humildad hay que demostrarla y usted ha perdido una grandísima oportunidad.

Nada más.

La presidenta

Senyora Mejías. Ah, no? Val.

Doncs iniciarem...

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

Sí, senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Per al·lusions al senyor Santamaría.

La presidenta

Trenta segons.

Quim Arrufat Ibáñez

Dues coses: una, si ha de comptar els vots de la setmana passada en 87 i no en 90, que tingui clar que els nostres tres vots, les nostres tres abstencions són tres independentistes i, sobretot, tres vots pro consulta, i, per tant, fan dos terços d'aquesta cambra a tots els efectes polítics i democràtics que hi vulgui sumar. I, per l'altra, miri, no sé si som antisistema sistemàtics; ara, si vostè és part del sistema, nosaltres, òbviament, som antivostè.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 96 en contra.

(Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i set minuts.